

Borger-Bennen

for 1867.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

79de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schulz.

05.6
Bo 66

1869
Aug. 77

17563

Indhold.

Borgervennens 79de Aargang har været redigeret af Selskabets Skriftcomitee, der bestaaer af Litteratus J. H. Halvorsen, Skoleinspecteur, Kammerassessor Th. Olivarius, Statsraad, Dr. F. B. Mansa, Justitsraad J. R. G. Rode og Overlærer C. P. J. Krebs, der er vedbleven at fungere som Comiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen.

	Side.
Huusmoderen, ved Krebs (Fortsættelse fra forrige Aargang)	1—14.
At bestille Noget, ved Samme.....	14—16, 19—35.
Selvstændighed, ved Samme.....	35—48.
Et Sagn fra Niagara, ved Halvorsen ..	50—52, 54—60, 62—68, 70—76, 78—116.
Et Gjæstebud hos en fornem Perser, ved Rode...	117.
Carnevalet, ved Samme.....	121.
Kineserne, ved Samme	124, 157—163.
Begravelser i Kina, ved Samme.....	163—166.
Raffetræet, ved Samme	167—169.
Konstantinopel, ved Samme.....	169—176.
Saarijarwi Sogn, ved Samme	177—182.
Saise, ved Samme.....	182—278.
Effimoerne, ved Samme	278—284, 286—289.
Gerald Nymers Kjærligheds Historie, ved Samme.	290—292, 294—300, 302—308, 310—316, 318—324.
Mumu, ved Samme.....	325—388.
En ung Pige fra Siberien, ved Samme	390—396, 398—404, 406—420, 421—424.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

- Repræsentantforsamlingen den 20de December 1866 ^{Side.} 17.
Tilføjelse til Repræsentantforsamling. 49, 53, 61, 62, 69, 77.
Extract af 4de Qvartals Regnskab for 1866 findes
i Nr. 7.
Forhandlingerne ved Repræsentantforsamlingen den
21de Marts 1867, tilligemed Oversigt over
Regnskabet for 1866 ..... 125—156.
Extract af 1ste Qvartals Regnskab for 1867 findes
i Nr. 20.
Extract af 2det Qvartals Regnskab for 1867 findes
i Nr. 31.
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan
m. m. .... 285, 293, 301, 309, 317.
Extract af 3die Qvartals Regnskab for 1867 findes
i Nr. 44.
Tilføjelse til Repræsentantforsamling ..... 389, 397, 405.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes
næsten i hvert enkelt Nummer af Aargangen.

IV. Bekjendtgjørelse til Medlemmerne fra Selskabets
Kassierer S. 100, 224, 324.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Løverdagen den 5te Januar 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Husmoderen.

(Efter det Engelske.)

(Fortsat.)

Huset maa, ligesom Staten, have eet regjerende Overhoved, og det kun eet. Enhver kjender den Tilstand, vi have beskrevet som huslig Republikanisme. Hvad for en Regjeringsform der er den bedste for et Kongerige, ville vi her lade staae hen, — i Huset maa det være en uindskrænket Magt, der er lagt i en Gnestes Haand, og denne ene er og maa ubetinget være Husmoderen. Husets Herre, hvad enten han er Mand, Fader, Søn eller Broder, har nok at bestille udenfor Huset; det er ham, som skaffer de Midler tilveie, med hvilke Husmoderen skal føre sit

Hus; Naturen, ikke mindre end Skif og Brug fordrer denne Ordning med yderst faa Undtagelser, og enhver Forandring i denne Henseende — (naar f. Ex. „Moer“ vilde sidde i Comiteer og Directioner eller kjøre omkring og aflægge Sygebesøg, medens „Faer“ blev hjemme for at lave Mad og passe Børnene) — vilde bestemt blive meget slem, om just ikke for „Faer“, saa dog i det Mindste for Middagsmaden og Børnene.

Nei, vi Kvinder, som tilhøre det „blidere“ Kjon, uagtet vi Pokker ikke altid ere saa blide, som alle de evindelige Smigrerier søge at bilde os ind, have ikke det Skald og Gud være lovet! for det meste heller ikke det Dusk, at trænge os ind i Mændenes Forretninger. Vi føle, at vi ikke ere skabte for dem; og uagtet vi ikke kunne agte og ære høit nok hine heltemodige, selvopoffrende kvindelige Væger, der ere istand til at løse deres vanskelige Dypgave, hine kvindelige Missiönærer og Reifende, som hellige deres hele Liv til Menneskehedens Vel, til Videnskaberne eller Kunsten, saa vide vi dog, at alle disse ere sjeldne Undtagelser, som ikke bør bedømmes efter de almindelige Regler. Den normale Kvinde er tilfreds med at lade Mændene beholde den dem tilkommende Stilling ubeskaaret; men paa den anden Side bør vi ogsaa med Fasthed hævde vor Stilling, og en af de første Rettigheder i denne er visseelig Overherredømmet i Alt, hvad der berører de huuslige Anliggender.

Manden har aldeles ikke nødigt at blande sig ind i Husholdningen; han behøver ikke hver Lørdag at

regne Udgiftsbogen efter og gjøre Fordring paa at vide, hvor mange Lys der gaaer paa et Pund, om der bliver vasket hjemme eller udenfor Huset, om hvad man skal have til Middag — undtagen, naar den haardeste Nødvendighed eller den sørgeligste Uduelighed fra Husmoderens Side tvinger ham dertil. Den Mand, som af egen fri Villie eller Tilboielighed eller Bane blander sig i disse Sager, rober en meget smaalig Charakter og maa være overordenlig kjedelig for sin Familie og sine Folk; og maaske ikke alene for disse, idet en Mand, som hjemme „har sin Næse allevegne“, sjelden er en stor Gevinst for den ydre Verden.

En Dame af mit Bekjendtskab sagde forleden til mig med den største Glæde og Selvtilfredshed: „De kan ikke gjøre Dem nogen Ide om, hvor min Mand er fød imod mig! Han skaaner mig for enhver Uleilighed i Huset: han bestemmer Middagsmaden, besørger de nødvendige Indkjøb, betaler alle Regninger og fører selv Husholdningsbogen; han forlanger aldrig noget af Alt dette af mig!“ — „Stakkels Tøsse!“ tænkte jeg ved mig selv; „i Dit Sted vilde jeg skamme mig som en Ulykke for mig selv og min Mand, for mine Børn og alle Folkene!“

Husfaderen ei mindre end Husmoderen skulde stræbe, hver for sig, at opfylde de dem paahvilende Pligter og saavidt muligt afholde sig fra gjensidig Indblanding. En Mand, der ubetinget kan stole paa sin Hustru eller den, der træder i hendes Sted, skulde ligesaa vel lade være at bekymre sig om de huslige Unliiggender, som

hun at plage ham med Spørgsmaal om hans Forretninger. Der vil udentviivl frembyde sig utallige Veiligheder, ved hvilke han med Glæde og Taknemmelighed vil søge Raad hos hende, ligesom ogsaa hun maaske hele sit Liv med inderlig Taknemmelighed og Kjærlighed vil tænke paa en Sygdoms eller Sorgens Tid, da han samvittighedsfuldt udfyldte ikke alene sin egen, men ogsaa hendes Plads, da han ikke betænkte sig paa at udføre enhver Forretning, der ellers kun tilkommer Kvinden, og aldrig blev fjed og træt af at tænke paa de mindste og ubetydeligste Ting i Husvæsenet.

En anden Dame af mit Bekjendtskab anseer det for en Betingelse for huslig Lyksalighed, at Familiens mandlige Medlemmer ere borte fra Huset i det mindste sex Timer om Dagen, og jeg tvivler ingentunde om, at enhver Husmoder, om hun end holder nok saa meget af sine Omværende, mere eller mindre er enig med denne Dame. Naar „Faer“ eller „Drengene“ uafbrudt tage alle Bærelser i Besiddelse, uophorligt spadserer ud og ind, yttre Dnske om det ene og Misfornoielse med det andet, bliver den kvindelige Taalmodighed virkelig mangan Gang sat paa en haard Prove. Og jeg gad spørge mine Søstre i Almindelighed — naturligvis i største Fortrolighed —, om det ikke er en stor Velgjerning, naar den mandlige Halvdel af Familien i nogle Timer er sysselsat ude af Huset, og man imidlertid kan bringe dette i Ro, Orden og regelmæssig Gang?

Jo, visseelig er det velgjørende baade for dem og

for os, naar alle ubehagelige, huuslige Forretninger, som ikke kunne undgaaes, blive fuldsorte i „Herrernes“ Gravcerelse, og at sørge derfor burde i Sandhed være enhver god Husmoders Hovedbestraebelse. Lad endelig „Gaer“ ved sin Tilbagekomst finde et roligt og venligt Hjem, hvor alle smaa Ubehageligheder ere ryddede af Veien! Ligesaa onskeligt vilde det jo rigtignok være, om han ogsaa vilde gjøre sig Umage for at ryste alt Hverdagslivets Stov af sig udenfor sin Dør og bringe sin Familie en klar Pande og et venligt Ord; — imidlertid, da disse „Strøtanke“ ikke indlade sig paa at hovmestere „Skabningens Herre“, vover jeg ikke at yttre mere i denne Retning.

Men den Hustru, der ikke ved noget bedre end at modtage sin Mand, naar han kommer hjem, med en vidtloftig Beretning om alle sine virkelige og indbildte huuslige Kvaler, — hvorledes Slagteren aldrig bringer Kjødet i rette Tid, hvorledes Bageren formodentlig snyder for Tilgiften, at Koffepigen upaatvivelig „drikker“, og at Grethes „Fætter“ ganske bestemt igaar har spist til Middag af „vores Dresteg“ — i Sandhed en saadan Hustru fortjener Alt, hvad der møder hende: kolde Blikke, hurtige og skarpe Svar, Fordybelse i den første, den bedste Avis, maaste en Spadseretur uden Opfordring til hende om at gaae med, eller Klubben. Staffels lille Kone! der sidder hun nu i sin ensomme Stue og græder; hun erkjender aldrig, at hun har Uret; hun føler kun, at hun er grændseløs ulykkelig, og at hun bliver behandlet uhyre slet; af!

kunde jeg, vilde jeg gjøre hende opmærksom paa den gyldne Regel: „Blag aldrig Din Mand med Ting, som han ikke forstaaer sig paa, og som han ikke kan afhjælpe!“ Og naar han saa kommer hjem igjen, den skikkelige Mand, maasse en Smule slukøret og angerfuld, saa ved jeg kun et Raad, som jeg vil anbefale alle fornuftige Hustruer: „Tag ham om Halsen, giv ham et Kys og — ti!“

Husmoderen har nu engang sine Sorger og Betyrninger, om hun end i nok saa høi Grad er i Besiddelse af den fortræffelige Egenskab, at bære dem med et let og muntert Sind, ikke at overvurdere deres Betydning og ikke at plage sig selv og Andre paa de smaalige og egoistiske Charakterers Vis, i hvis Dine det er en ligesaa stor Ulykke, at en Tallerken bliver flaaet i stykker, som at hele Staten spiller Fallit. Der er Ingen, der nogensinde, om end i nok saa kort Tid, har holdt et Husregimentes Toiler i sin Haand, som ikke har følt, hvad det er for en vanskelig Stilling, som ikke har indseet, at Selvbeherkselse er en uestergivelig Fordring til den, der skal herske over Andre, at man nødvendigvis selv maa være virksom og selv opfylde alle de Regler og Forkrifter, som betinge et ordnet Husvæsens Bestaaen, men som ikke ere Andet end en tom Lyd og et dødt Bogstav for alle de øvrige Medlemmer af Familien, naar de ikke fremsor Alt med Samvittighedsfuldhed iagttages af Husmoderen selv, som er Sjælen i det Hele.

Men hertil horer upaatvivelig en ikke ringe Selv-

fornægtelse. Det er f. Ex. ikke behageligt for magelige Damer, regelmæssigt hver Morgen at sidde ved Thebordet saa tidligt, som enhver hensigtsmæssig Husboldning fordrer det; det er ikke morsomt for Damer, der ere flet bevandrede i den ædle Regnekunst, at opgjøre Husboldningsbogen med dens Indtægter og Udgifter og faae „det til at stemme“; det er endelig stundom et Herkulesarbejde for nervesvage Damer, der hidtil kun have levet for deres egne smaa Personer, at tage sig sammen og anstrenge sig saaledes, at de kunne bringe og holde deres Hus i Orden, og fore et samvittighedsfuldt Tilsyn med Alt, hvad der foregaaer i dette. Og dog, naar alt dette ikke finder Sted, er det forgjæves at tale om „at staae tidlig op“, at klage over Odselhed eller prædike om Punctlighed, Renlighed og Orden. Tjenestepigerne mærke snart, at „Frøen aldrig er særdig til rette Tid“, og lee derfor ad alle Klager over deres egen Mangel paa Akkuratessse; de bryde sig aldeles ikke om „at spare“ paa en fornuftig Maade og ikke øde Noget, thi „Frøen selv har ingen Forstand paa det“; hun kan holde de deiligste Prædikener om Orden og Renlighed — forgjæves, thi „hvoreledes seer der ikke ud i hendes egne Skabe og Skuffer!“ Og hvad nu endelig hine høiere Egenskaber, Sandhedsfjærlighed, Blidhed og fremfor Alt Samvittighedsfuldhed, angaaer, ja saa vilde det være den største Taabelighed at vente disse af Tjenestefolkene, Børnene eller nogetsomhelst Medlem af Familien, naar vi forgjæves søge dem hos Husmoderen.

Om denne Kjendsgjerning er der allerede talt og skrevet saa meget, at mangen Læser — forsaavidt Borgervennen virkelig har Læsere — rimeligvis smiler ved ogsaa at finde den omtalt her; det er imidlertid langt fra, at den er antaget til almindelig Rettesnor i alle Huse. Hvor mangen Husmoder er der ikke, som har den slemme Bane at klage over Gud og Mennesker, over Alt og Alle, kun ikke over sig selv! De ville ikke indsee, at de aldeles ikke have Ret til et klage over Andre, saalange de endnu ikke have gjort Alt, hvad der staaer i deres Magt, saalange de endnu ikke have kæmpet med sig selv og navnlig med deres egen Characters Feil og Svagheder. Det er i Regelen et unyttigt Arbeide at ville overbevise dem om, at, medens Mandens Levevis uomtvistelig kan have fordærvelig Indvirkning paa Familiens ydre Forhold, det dog er uimodsigeligt, at de ifølge slet Styrelse i dens Indre opstaaede Misligheder og huslige Forviklinger i de fleste Tilfælde maae lægges Husmoderen til Last; og dog burde enhver Husmoder, som føler og ved, „at der fordres Meget af den, hvem Meget er givet“, med Alvor lægge sig denne Sandhed paa Hjerte.

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Hr. Guide i Generalstaben C. F. Christensen.
 — Manufacturhandler Peter Buch.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 2.

Løverdagen den 12te Januar 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Husmoderen.

(Efter det Engelse.)

(Sluttet.)

Husmoderen! er det vel muligt, at der kan tænkes en ædlere Titel, en helligere Opgave? Hvor mange Sjæle ere ikke betroede i hendes Haand, for hvilke hun skal sørge i store som i smaa Ting, om iøvrigt Noget kan kaldes smaat, hvoraf en hel Families Velbefindende afhænger og det i en Grad, som man ikke kan skjænke Opmærksomhed nok. Hos mange Mennesker afhænger f. Ex. det gode Humeur af godt Helbred, godt Helbred af god Fordøielse, god Fordøielse af sund, veltillavet Mad, som nydes i Fred og Ro. Naar Maden er slet lavet, og de forskjellige

Maaltider aldrig ere færdige til den bestemte Tid og tilmed skulle nydes under afslags Uro og Brøvl, fremkalder sliq Tilstand ligesaa ofte en irriteret Stemning som mangen alvorlig Sindsbevægelse; og har man Tilbøielighed til mørke Tanker, kan Opholdet i beklumrede, indelukkede Børelser, fra hvilke frisk Luft og Sol ligesom systematisk banlyses, medføre virkelig Tungsiindighed; medens de nervesvage, pirrelige Mennesker, som findes saa hyppigt i vore Dage enten ifølge vort Kjøn's langsomme Udartelse eller den moderne Sygdom at danne Aanden paa Legemet's Bekostning, ofte bringes næsten til Fortvivlelse ved den Omstændighed, at disse almindelige Sundhedsregler ikke iagttages, der ere af en saadan Betydning, at Ukjendskab med dem og Forsømmelse af dem er slem nok for Enhver, men for en Husmoder næsten Intet mindre end en Forbrydelse.

Og dog begaae vi Husmodre de fleste af disse Feil aldeles uforsætlig. En ung Pige, som bliver gift, tænker nærmest kun paa den Behagelighed at skulle have sit eget Hus, men ikke paa den Vanskelighed at styre det; hun er maaske endog naiv nok til at rose sig af sin Uvidenhed om disse dagligdags Bagateller, medens den unge Egtemand selv i sin Kjærligheds Rus gjør Voier med det. Det kan gaae for en Tid; men naar den første Ungdom er forbi, og saadanne stakkels Skabninger komme op i Trediverne, saa see vi i dem hjælpeløse, besværlige Husfruer og magelige, svage Modre, der maaske have en meget god

Billie, men ikke ere istand til at udføre den, og da enten synke hen i en haabløs Eiegeyldighed — ingenlunde Tilfredshed — eller udtomme sig i unyttige Klager, der aldrig føre til noget Bedre. Staffels Menneſker! vi maae ynkes over dem og tilgive dem, idet vi erkjende deres mange gode og agtværdige Egenſkaber, men Alverdens Benlighed og Blidhed, naar den er uvirksom, formaaer ikke at veie op mod en virksom Dygtighed, og der gives mangen „meget elſtværdig Kone“, der maaſke fuldkommen havde kunnet udfylde en underordnet Stilling i Livet, men som ulykkeligviſ er bleven Huſtru og Moder, og ſom ſaa-dan, ved ſin overdrevne Blidhed, ſin dvæſte Sløvhed og ſit ulykſalige Princip „at lade Alt gaae, ſom det bedſt kan“, gjør ligesaa ſtor Skade ſom den værſte Kvinde, der nogensinde har undergravet en Families Fred.

At beſidde en retmæſſig og lovlig Magt og bruge den med Viſdom, er en herlig og ædel Sag. Men hvad ſkal man kunne ſige til Fordel for den Huſtru, ſom har beſiddet den og kaſtet den fra ſig, eller kun beholdt den, for at misbruge den? Be hende og Alle, ſom ſtaaer i Forbindelſe med hende; thi hun har ophørt kun at ſkade ſig ſelv. Ethvert Liv, ſom har været hende betroet, for hvis Sundhed paa Legeme og Sjæl, for hvis Fred, Lykke og Velbefindende hun har modtaget det alvorlige Anſvar, vil engang paa Dommens Dag vidne imod hende. Vi ſee hende da, naar hun pludſelig vaagner til Bevidſthed om alt,

hvad hun har gjort og hvad hun har undladt, til Bevidsthed om, hvad der er blevet af alle Hendes, og hvad hun med Guds gode Bistand havde kunnet gjøre af dem — hvorledes hun da i sin Sjæleangst forbander den Dag, hun kom til Verden!

Nu er det den største Lykke for hende, — om iøvrigt Selvbedrag nogensinde kan være en Lykke —, at hun ikke er sig sin Stilling bevidst, at hun ikke føler den Nidmygelse, ikke at være den Styrende i sit eget Hus, at være foragtet af sine Tjenestefolk, hovmestereret af sine Børn, irettesat eller overseet af sin Mand, dadlet, beklaget eller udleet af sine Venner og Naboer. Maaske finder man sig ogsaa taalmodig i hende og behandler hende venligt, saalænge hun lever; men Sporene af hendes Tilværelse uden Værd og uden Værdighed ville snart forsvinde, og hendes Plads vil blive udfyldt, saasnart hendes Dine lukke sig; kun nogle Faa ville maaske i kort Tid sørge over hende, men Ingen i Virkelighed savne hende.

Hvilken Modsatning til hint Forbillede af kvindelige Dyder, som Kong Samuël tegner for os (Salomos Ordsprog Cap. 31), et Forbillede, der endnu i vore Dage kan opstilles til Efterlignelse ligesaa godt som i hin længst forsvundne Tid, under Orientens glødende Sol!

„Kong Samuëls Ord, som hans Moder lærte ham“:

„Held den Mand, som har fundet en dydig

Hustru; hun er langt mere værd end de kosteligste Berler.

Hendes Mand's Hjerte tør forlade sig paa hende; og ham skal ikke fattes Føde.

Hun gjør ham Godt og intet Ondt, i alle sit Liv's Dage.

.....
Hun omgjorder sine Vænder med Kraft og styrker sine Arme.

Hun udstrækker sine Hænder til Rokken, og hendes Fingre gribe fat paa Tenen.

Hun udbreder sin Haand til den Fattige og udstrækker sine Hænder til den Trængende.

.....
Hendes Mand er berømt i Portene, naar han sidder hos de Ældste i Landet.

.....
Hendes Smykke er, at hun er renlig og slittig; hun leer til den efterkommende Tid.

Hun oplader sin Mund med Visdom, og paa hendes Tunge sidder huldsalig Være.

Hun seer, hvorledes det gaaer til i hendes Hus, og hun spiser ikke sit Brød med Ladhed.

Hendes Søner staae op og prise hende salig; hendes Husbonde roser hende.

Mange Døttre bringe Rigdom; men du, du overgaaer dem alle.

Indelighed er Bedragelighed og Deilighed er Forsængelighed; men en Kvinde, i hvem der er Herrens Frygt, hun skal roses.

Roser hende for hendes Hænders Frugter; og hendes Gjæringer prise hende i Portene."

At bestille Noget.

(Efter det Engelske.)

Jeg undlader ikke strax at gjøre den Bemærkning, at disse „Strotanker“ nærmest ikke berøre de gifte Koner, som i Regelen have nok at tænke paa, med Hensyn baade til dem selv og deres Omværende. Deres Skjebne er nu engang bestemt, hvad enten det er en god eller en ond Skjebne; de have, mere eller mindre, opfyldt vort*) Kjønns naturlige Bestemmelse. De maae selv forstaae at finde deres Glæder, Sorger og Pligter og see til, at de kunne afvinde Alt den bedste Side. Det er den overvættets store Klasse af de Ugifte, dem, der staae alene i Verden og synes at forøges Aar for Aar, hvis Stilling giver Anledning til alvorlig Eftertanke.

---

*) Jeg behøver neppe at bemærke, at ogsaa disse Strotanker ere af en Dame. R.

Paa det første Trin see vi dem i fuldkommen Besiddelse af blomstrende Ungdom og Sundhed, som indrommer dem det midlertidige Indtryk paa det andet Kjon, der kan og bør ende som et blivende. Paa det andet Trin see vi, hvorledes det er forbi med dette Indtryk, hvorledes Udsigten til Giftermaal tager af eller aldeles forsvinder, maaske ogsaa frivillig opgives, og Jomfruen finder sig i den Tilstand, som vi, af Uerfrygt for Oldefader Adam og Oldemoder Eva, maae kalde en unaturlig.

Om dette unaturlige Antal af ugifte Kvinder alene er en Følge af vor Tids Forfinelse og, om jeg maae sige saaledes, Overdannelse eller af de i ængstelig Grad forøgede Fornødenheder, er et Spørgsmaal, der fører for vidt til at vi kunne gaae ind paa at besvare det; vi have her kun at gjøre med Kjendsgjerninger, med en bestemt, anerkjendt Tingenes Tilstand, der kan, om just ikke aldeles helbredes, saa dog i det mindste forbedres.

Idet vi altsaa maae indromme en saadan Tilstand, hvis Forklaring, om der iøvrigt gives nogen saadan, vi overlade til de mere Begavede, forekommer det os raadeligt eller i det mindste tilladeligt, at enhver ældre Kone, som har tænkt noget over Sagen, uden Frygt udtaler Resultatet af sine egne Jagttagelser og Erfaringer i Ord eller endnu bedre i Gjærning. Og idet jeg seer mig om i den hæderlige Mellemlasse, der udgjør Grundvolden for det menneskelige Samfund, fore-

fommer det mig, at Roden til dette Onde ligger i Mangel paa passende Arbeide.

Heri har jeg, som overhovedet i hele dette Stykke, ikke dem for Die, der ved Lykken eller Ulykken — og er det ikke mangen Gang den første? — ere tvungne til at „fortjene deres Brød“, men jeg tænker navnlig paa „de unge Damer“, som aldrig have lært at bestille Noget.

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Glarmester J. Feigh.

— Skræder G. F. Søeborg.

— Skomager L. Frederiksen.

Enkefrue Hansine Jensen.

Nicoline Ragerop, Datter af Opsynsmand Ragerop.

G. W. Petersen, Datter af Graver Petersen.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 3.

Løverdagen den 19de Januar 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de December 1866 afholdtes en Repræsentantforsamling, ved hvilken 30 Repræsentanter vare tilstæde, og hvori blev foretaget og forhandlet Følgende:

1. Administrator, Hr. Etatsraad Laurup, hvis Functionstid udlob med Aaret 1866, gjenvalgtes til Administrator for de tre følgende Aar og har modtaget Valget.
2. Til i Forening med Hr. Raadmand Petersen at revidere Regnskabet for 1866 gjenvalgtes Hr. Biinhandler Mønster, som har modtaget Valget.
3. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse- og Penge-

Effecter m. m. valgte Forsamlingen Dbr. Generalmajor Wörtschoffer, Kancelliraad, Kontorchef Schlichtkrull og Kommandeur Garde, der alle have modtaget Valget.

4. Ifølge Revisionens Skrivelse af 28de November 1866 fandtes Regnskabet for 1865 rigtigt, hvorefter Forsamlingen meddeelte Kvittering for samme.
5. Ifølge Skrivelse fra Skriftcomitteens Formand, Hr. Overlærer Krebs, vilde Comitteen vedblive sin Virksomhed som hidtil, men da der forelaa et Tilbud fra Hr. Justitsraad J. R. G. Rode om at indtræde som Medarbejder af Ugebladet, og Skriftcomitteens Formand Intet derimod havde at erindre, modtog Forsamlingen med Tak Hr. Rodes Tilbud og Indtrædelse som 5te Medlem af bemeldte Comittee.
6. En Ansøgning fremlagdes fra Vodsformand Jørgensens Enke, 80 Aar gammel, om at maatte beholde den hendes nysafdøde Mand tillagte Pension af 25 Rd. aarlig. Efter Omstændighederne bevilgedes dette Andragende.
7. En udestaaende Fordring, stor 228 Rd., hvorom der i tidligere Administrationsmøder havde været indledet Forhandlinger til senere Vedtagelse af Repræsentantforsamlingen, besluttede denne at lade afskrive som estergivet.
8. Endelig besluttede Repræsentantforsamlingen at op-

tage som Medlemmer de i Bladets Nr. 37 til 51
 anførte foreslaaede 55 Personer.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
 den 15de Januar 1867.

C. N. Vautrup. O. F. Olsen. J. C. Bondroy.

J. Em. Varsen.

At bestille Noget.

(Efter det Engelske.)

(Fortsat.)

Deres Brødre, Frederik, Andreas og Aage, ja dem har man indskærpet allerede fra deres første Skoledage, at de maae bestille Noget, at de maae blive til Noget. Bærkstedet og Boutikken, Contoiret og Exercerpladsen, Hospitalet og Prædikestolen, Retsalen og Kathedret: — Alt fremstiller for dem en sikker Fremtid, der udgjør Midtpunktet for hele deres Stræben og Virksomhed. De have forstaaet Bestemmelsen af det menneskelige Liv: Arbejde. Og naar her en eller anden medfødt Feil i Mandens Charakter eller et ulykkelig Sammentræf af Omstændigheder har virket hæmmende, hvilken stakkels Skabning bliver der da af ham, hvilket pjaltet, drømmende, dovent, misfornøiet

Bæsen! Og hvorfor? „Stakkels Menneſte, fordi han ikke har Noget at bestille!“

Og dog er dette „ikke at have Noget at bestille“ den Lod, der tilfalder Kvinderne i Trediedelen, ja Halvdelen af deres Liv, stundom endog i hele deres Levetid. At Forsynet ſkulde have anordnet det ſaaledes, at det ſkulde have ſkabt Manden til Arbejde, Kvinden til Lediggang, er en Lære, ſom dog kun Faa ville være driftige nok til at opſtille. Stiltiende gjøre de det, idet de ſnakke for os om den yndige Magelighed, den henrivende Overfladiſthed, den søde Hjælpeløshed og hvad alle diſe artige Uartigheder og poetiſke Udgydelſer kaldes, til hvilke de Taabelige, Døve og Egenfjærlige af vort Kjøn ere tilbøielige til at laane et villigt Øre, medens enhver Kvinde, ſom har Forſtand og Hjerte paa rette Sted, maa tilbageviſe dem ſom Øtringer, der haane ikke alene hendes kvindelige Værdighed, men endog hendes Skaber.

Ligesaa gudsbeſpottende og maatte endnu ſkadeligere er det jevnlig horte Raab paa „Kjønnenes Ligeberettigelse“, dette affindige Forsøg paa at trænge Kvinderne, ſom ofte hverken kjende deres egne Pligter eller ere iſtand til at opfylde dem, ind i Mændenes Stillinger og Pligter. Jo, det vilde blive en net Tilſtand! Mon vel Nogen, ſom nogenſinde har havt den Lykke i et Par Timers Tid at overvære en Damecomitees forvirrende Pjatten, vilde gaae hen og afgive ſin Stemme til en kvindelig Folkerepræſentation?

eller mon Nogen efter Modtagelse af et Forretningsbrev skrevet med Damehaand, — jeg taler naturligvis i Almindelighed og der gives Undtagelser fra alle Regler —, endnu fremdeles vilde ønske at see vore Retsale besatte med matroneagtige Jurister, og vore Ministerier opfyldte med gullokkede, crinolineklædte kvindelige Candidater? eller vilde selv De, min kjære Hr. Graa! som ved, hvor uendelig vanskeligt det er at opgjøre deres Frues Husholdningsbog og faae Deres Froken Datters Maanedspenge til at slaae til, vilde sel De frygte for, at det høie Raab paa „Kvindens Rettigheder“ skulde kunne fortrænge dem ud af Deres gode Plads i Finantsministeriet?

Nei, Kjønnenes Ligeberettigelse ligger ikke i Tingenes Natur. Mand og Kvinde ere skabte for hinanden, men ikke lige hinanden. En eneste „Rettighed“ er der, som vi tør gjøre Fordring paa ligesaa godt som Vændene, og hvis Erhvervelse ligger i vore Hænder ligesaa godt som i hans, og det er Rettigheden til at have Noget at bestille.

At begge Kjon ere bestemte til Arbeide, det ene til „at ede sit Brød i sit Ansigts Sved“, det andet til „at føie sine Børn med Smerte“ og opdrage dem, det er Noget, som jeg tvivler høilig om at Nogen vil disputere inod. Og om nu ogsaa Kvinden, paa Grund af Samsuniets nuværende Ordning, paa Grund af en selvvalgt eller paatvunget Skjebne, ikke kan opfylde denne første, høieste og i tidligere Tider næsten almindelige Bestemmelse, saa er hun dog paa ingen

Maade fritaget for den aandelige og physiske Nodvendighed, at søge efter en Virksomhed af en eller anden Art.

Vien hvor faa Forældre betænke vel dette! Frederik, Andreas og Aage forlade Skolen og træde ud i Livet; „Smaa pigerne“ fuldende ligeledes deres Undervisning og Opdragelse, blive confirmerede, men forblive hjemme i Huset. Det er jo tilstrækkeligt. Ingen anseer det nødvendigt at offre videre Omsoarg paa dem. De nydelige Smaapiger! en yndig Krands til at pynte Dagligstuen med! Det er Faers største Glæde at give dem Alt, hvad de ønske sig — pæne Klæder, Udspredeiser, Selskaber; han og Moer tager enhver huslig Bekymring fra dem; Fornoielser uden Ende, men ingen bestemt Gjenstand for deres Interesse og Virksomhed; Smiger og smukke Ord i Overflodighed, men ingen sund Næring af nogensomhelst Art for Aand og Hjerte, — om de maaske tilfældigviis skulde være i Besiddelse af Noget deraf, — og det i en Periode, i hvilken netop Aand og Hjerte føle den største Tomhed og med Hestighed hige efter at udfyde denne. De have bestandig aldeles Intet at bestille undtagen — at forelske sig, Noget de da ogsaa, i det mindste Pluraliteten af dem, gjøre faa hurtigt som muligt.

„Mange bilde sig ind, at de ere forelskede, medens de i Virkeligheden kun ikke have Noget at bestille“ — Beviset for Sandheden af disse Ord, som en Bismand har udtalt, er leveret ved mangt forfeilt Liv, navnlig Bigeliv. Denne Forelskelse er i Regelen kun en

Skuffelse af Phantasien, langt, langt fjernet fra Kjærlighedens sande Bæsen, og Gjenstanden for den er som oftest uværdig eller uopnaaelig. Haer er vred, Moer fornærmet og ubehagelig; det er „noget tosset Noget“ og fører ikke til Noget, mindst til Ægteskab. Den eneste Følge deraf er — ja hvad?

En lang, sorgelig Lidelsestid, virkelig eller indbildt, og ikke mindre virkelig, fordi den er indbildt; Følelse af Brede, af Krænkelse; en afmægtig Kamp med uretsfærdige Forældre, som den stakkels Pige mener, eller, naar hun er tilbøielig til det Romantiske, med en grusom Skjebne. Efterhaanden taber denne Stemning sig; hun lærer at betragte Kjærligheden som en Daarskab, og Maalet for alle hendes Forhaabninger og Planer bliver Ægtestanden! Ægteskabet i abstrakt Betydning; ikke nogen bestemt Mand — kun En eller Anden, der kan rive hende ud af hendes farveløse Liv og give hende et Livsmaal, for at udfylde den ulyksalige Tomhed, i hvilken hendes Dage true med lidt efter lidt at tabe sig.

Er nu dette store Spørgsmaal afgjort, og har den ulykkelige Pige forgjæves haabet og ventet, saa er hun naaet til det tredie Trin i sit Ungdomsliv; hun hender eller hendrømmer sin Tilværelse, finder sig ikke i den uden Knurren eller gjennembrøder i sin Forblindelser alle Skranker; hun er selv ulykkelig og gjør sin Familie ulykkelig, hun har maaske en pinlig Bevidsthed om alt dette, men er ikke istand til at opdage den sande Rod til hendes Hjertes Bitterhed; hun ved

ikke, hvad det er, der feiler hende, men hun føler, at hun uophørlig med Smerte savner Noget. Og hvad er da dette Noget?

Af! kun med Hensyn til Drengene havde man betænkt, at „Djævelen er flink til at opfinde onde Gjerninger for ledige Hænder“; sjældent falder det Forældrene ind, at disse Ord ogsaa kunne finde deres Anvendelse paa de nydelige Smaapiger.

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Urtekræmmer N. W. Hansen.

— Meelhandler H. Nielsen.

W. J. Clausen, Datter af Portner Clausen.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Løverdagen den 26de Januar 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

At bestille Noget.

(Efter det Engelske.)

(Fortsat.)

Dg saa ere da alle deres Anstrengelser rettede paa at slaae den gamle Fjende, Tiden, ihjel. De prikke den tildøde med Hæklennaale og Synnaale; dove den med Klaverspil og Roulader — ikke med Musik; udstykke den om Formiddagen med at modtage Bisiter af drivende Herrer og Damer og aflægge Contravisiter til Samme, udpine den om Eftermiddagen ved omhyggelig Overveielse af Toilettet til Aftenens Glæder og dandse den endelig ihjel om Natten. Paa denne Maade døer Tiden en langsom, aldeles naturlig Død, og de vaagne ikke op til Bevidstheden om deres Mord,

førend ved Grændserne af denne Verden eller ved de ukjendte Kyster af hin Verden, naar det alvorlige Spørgsmaal lyder dem imøde: „Hvad have I gjort af Eders Tid?“ Tiden, den eneste jordiske Gave, der er ligelig tildelt alle levende Væsener, og hvis Tab er aldeles uerstatteligt.

Men denne store Synd, dette uerstattelige Tab er i de fleste Tilfælde ene og alene begrundet i Uvidenhed. Mændene lære fra Barndommen, ligesom et andet Fag, at erkjende Tidens Værd, at inddele den og benytte den, Kvinderne lære det sjeldent eller aldrig; de færreste af dem have nogen klar Forestilling om dens Værd. De vilde lee ad den Syjomfru, der vilde skjære Halvdelen af et til en Kjele bestemt Stykke Tøi bort til Besætningen alene og mente alligevel at skulle række ud til Kjølen med Resten. At imidlertid det samme Forhold lader sig anvende paa Tiden og dens Anvendelse; at man ikke kan henvoerne hele Formiddagen og saa knibe hele Dagens Arbeide ind i Eftermiddagen; at et eneste ubenyttet Minut er en Brøde, et Tyveri — det er Kjendsgjerninger, hvis Erkjendelse for det meste ligger fjernt fra den kvindelige Indbildningskraft.

Det er imidlertid ikke deres Skyld; de „have aldrig været vantet til Arbeide“. De høre bestandigt, at „Tid er Penge“ for Mændene, men det falder dem aldrig ind, at denne Gave, der er skjænket dem ligesaa vel som Mændene, er for dem, maaste ikke Penge, men Liv — Liv i Ordets høieste Betydning og ædleste

Anvendelse — Liv, givet hvert enkelt Bæsen, uden Hensyn til nogetsomhelst andet, for hvilket enhver enkelt af os, gift eller ugift, Mand eller Kvinde, ganske sikkert er ansvarlig for Gud.

Ederes Tid, mine unge Beninder paa sytten Aar eller derover! og Anvendelsen af denne er ligesaa nødvendig og vigtig for Eder som for Ederes Fædre og Brødre. I skulle ligesaavel gjøre Regnskab for den som de. Naar I ødelægge den, ødelægge I ikke alene et jordiskt Gode, men Ederes Sjæle selv — ikke alene Noget, som er Ederes eget, men Noget, der er Ederes Herres og Skabers.

Ja, det er Hovedsagen. Fra den Stund, da Adam og Eva bleve satte i Edens Have, ikke for at drive omkring i den, men „for at dyrke og bevogte den“ — fra den Stund har alle Menneskenes Fæder ikke ladet nogen Mand eller Kvinde see denne Verdens Lys uden at anvise hver enkelt et Arbejde i den, et eller andet synligt, haandgribeligt Bærk, som bliver tilbage, naar de døe.

Men, mine unge Damer! (og dette Spørgsmaal fortjener alvorlig Eftertanke) — hvad vilde vel de fleste af Eder efterlade sig, hvis I i det attende, tyvende eller tredivte Aar bleve bortkaldte fra denne Verden? En Slump Broderier uden Tvivl; forskjellige smukke, venlige, maaske ulæselige Breve; et ganske lidet Antal af gode Gjerninger og en hel Ladning af gode Forsætter. Ellers Intet — med Undtagelse af Ederes Navn paa en Gravsten eller i nogle Aar en Plads i

Benner's og Slægtningers kjærlige Erindring. „Stafkels Barn! hun var dog saadan en yndig, munter Pige!“ Men for Eders Medmenneskers Vel havde det været aldeles ligegyldigt, om I havde levet eller ikke.

Men — „hvad skal jeg begynde med mit Liv?“ hørte jeg engang en ung Pige yttre; hun hørte til dem, der begynde at fatte, at Enhver, hvad enten hun er gift eller ugift, har den Pligt at bruge sin Tilværelse i Menneskehedens Tjeneste. „Hvad skal jeg da gjøre?“

Forfjellen mellem Mandens og Kvindens Kald synes ganske simpelt at være følgende: Mandens Kald ligger udenfor Huset, Kvindens indensfor; det første er mere af aktiv Natur, det sidste af passiv. Manden skal og maa ud i Verden og der bryde sig en Vej; Kvinden finder i Regelen sin liggende lige for sine Fodder. Dog er den ene Vej ligesaa tydelig, saa hæderlig, saa vanskelig som den anden, og, om ogsaa Skik og Brug nok saa meget synes at prædike det Modsatte, maa enhver af dem betrædes med Bestemthed og uden Frygt. Men — hvorledes?

At give et bestemt Svar paa dette Spørgsmaal er aldeles umuligt. Charakter, Smag, Anlæg, Tilbøieligheder og Forhold ere altfor forskjellige til at det ikke vilde være en stor Taabelighed af os, hvis vi vilde tænke paa at udkaste en bestemt Arbejdsplan endog blot for sex Damer af vort Bekjendtskab. Imidlertid er det kun saa, hvem et saa stort Valg af Plig-

ter er overladt, en saa vid Mark for Virksomhed er indrømmet, at de behøve længe at være i Uvisshed om, hvad de have at gjøre. I Regelen — og her er den bedste og sikreste Veiledning — vil den unge Kvinde finde sit Arbeide liggende lige for sig: at pleie Fader og Moder, og navnlig lette den daglige Byrde for hende, under hvis Hjerte hun har hvilet; at tage sig af de yngre Sødskende; at indleve sig i sit Hjem saaledes, at hendes omhyggelige, kjærlige og ordnende Haand spores i alle Forhold; at undervise et eller andet Barn; at gjøre et alvorligt Studium af flygtige Dilettanterier og Liebhaberier. Bilde alt dette være unødvendigt eller uopnaeligt, ja, da maa hun udstrække sin Virksomhed fra Hjemmet til den ydre Verden, som maasse aldrig nogensinde har trængt til os Kvinder mere end nuomstunder. De utallige Saar, som Fattigdom, Sygdom, Usfelhed, baade den physiske og den moralske, overalt bibringer den lidende Menneſkehed, lindres og helbredes neppe bedre end ved den samvittighedsfulde og blide Kvindehaand.

Her kommer jeg ogsaa til at tænke paa en anden Regel, der upaatvilelig turde opstilles som Rettesnor i denne Sag: „Hvad din Haand finder at gjøre, gjør det med hele din Sjæl, af al din Magt!„ Spørg ikke, filosofher ikke over det — men gjør det. Helt og fuldstændigt, ikke tilfreds med mindre end Fuldkommenhed. Lad det være nok saa stort eller nok saa lidet, ligesaa Unlæggelsen af en Skole indtil Fuldend-

sen af et Broderi — gjør det „af al din Magt“ og læg det ikke tilside, førend det er gjort.

Enhver Dagsberetning burde efterlade noget „Udført“ i Bægtstaaalen; „Noget“ foruden Fornøielsen alene for os selv og Andre, uagtet begge Dele, hver i sin Art, ere gode og behagelige. Lad Fornøielsen udgjøre Livets Skum, men lad alvorligt Arbeide være dets Grundlag, dagligt, regelmæssigt, samvittighedsfuldt Arbeide, ligesaa klart og tydeligt i sit Væsen og i sine Resultater, som nogensomhelst „Forretning eller Embede“, der optager Mandens Liv. Hvis Rigdom eller Uergjærighed ere Drivesjederene for hans Virksomhed, skulde vi da ikke have vore Drivesjedere i Pligt og Kjærlighed, Kjærlighed til vore Medmennesker, eller, endnu mere, Kjærlighed til Gud?

„Arbeide er Gudstjeneste“, siger Ordsproget; ligesaa godt kunne vi sige: Arbeide er Glæde. Men med denne Tanke maae vi vende os fra den sørgelige og farveløse Tilværelse, der er de Kvinders Lod, hvad enten de ere unge eller gamle, som Intet have at bestille, til dem af deres Søstre, som altid ere sysselsatte med at bestille Noget, og som, idet de troe paa og antage, at Fornøielsen kun er en Tilgift i Livet, men at Arbeidet er dets naturlige og helligste Nødvendighed, have stillet sig den bestemte Opgave, at udfinde og fuldføre deres Arbeide.

Og det er da dem, om hvem Verden i videre Betydning ikke taler meget. Jeg regner hertil ikke

dem, hvis Virksomhed er en Følge af en uimodstaaelig Trang og bliver til et virkeligt Kald, saasom Forfatterinder, Kunstnerinder o. s. v. Jeg mener de Kvinder, der føre et virksomt, nyttigt, arbejdsomt Liv, et Liv fuldendt i sig selv, og som derfor ikke forskaffe deres Venner halvt saa megen Bekymring og Uleilighed, som de uvirksomme og taabelige Jomfruer gjøre — nei, ikke engang i Kjærlighedsager. Dersom Kjærligheden tilfældigvis (eller snarere sendt fra Forsynet) nærmer sig dem, og dersom den er lykkelig, saameget desto bedre! de blive sandelig ikke ringere Koner, fordi de som Piger have taget sig noget Ordentligt for.

Men den „omme Videnskab“ er ikke for dem den eneste store Nødvendighed, som den er for det Liv, der er uden Plan og uden Maal; de have ikke en saadan Hast med at komme under Brudestøret — deres Tid er fuldstændigt udfyldt. Og om de ogsaa aldrig gifte sig, saa vil dog deres selverhvervede Gave til at gjøre sig nyttig forskaffe dem et stort Værd i deres egne og Andres Dine og sikke dem en fast Stilling i Selskabet, der for stedse vil forhindre, at de, ligesom de fleste gamle Jomfruer, synke under og forsvinde i den nye Generations friske Strom.

De have tilkæmpet sig en Plads i Verden, i den kolde, praktiske, men dog ikke ildefindede Verden, hvor Alle, tidligere eller sildigere, finde deres rigtige Burdering, og hvor den engang forlystelsessyge unge Pige, som nu er bleven til en hjælpeløs gammel Jomfru, ligesaa

lidt kan vente at indtage sin forhenværende Stilling, som et visent Efteraarblad kan sidde og spille paa en grøn Gren. Men den gamle Jomfru, som ved sin utrættelige Virksomhed har gjort sig fortjent af Verdien og erhvervet sig en Stilling i den, hun beholder den lige til sin Død.

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Snekker E. Andersen.
- Guldsmedmester N. C. Halberg.
- Bogbindermester P. L. Larsen.
- Bærtshuusholder J. Petersen.

Trykfeil i Nr. 3.

S. 20, 2. Lin. f. n. forvirrende læs forvirrede.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 2^{den} Februar 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

At bestille Noget.

(Efter det Engelske.)

(Sluttet.)

Dg det er aldeles ikke nogen ringe og glædeløs Stilling, ofte langt mere anerkjendt og ærefuld end den Moders Stilling, som har sat ti Sønner i Verden. Vi behøve blot at see os om i Familier, hvor „Tante Anna“ er Børnenes bedste Veninde, afgiver Høieste- retsdom i alle Sager, hvorom der er forskjellige Me- ninger, pleier i Sygdom, trøster i Sorg og tages med paa Raad i alle Anliggender; i Selskaber, hvor „den elskværdige Fruken Anna“ aldrig maa mangle og hvor hun aldrig kan blive overseet, uagtet hun hverken er aandrig eller ung eller smuk eller rig; ved Udøvelsen

af Barmhertigheds Gjerninger, hvor hun „viser sig saa praktisk, altid forstaaer at finde det Rette, altid ved, hvad der er at gjøre, og hvorledes det skal gøres“ — og endelig i hendes eget Hjem, der rigtignok er ensomt, som enhver enestaaende Kvindes Hjem maa være, men hverken mørkt eller ulykkeligt og tillige en evig rislende Kilde for Lykke, Hygge og Munterhed i mangt et andet Hjem.

Hun har aldrig giftet sig. Næst Gud har hun selv beredet sig sit Hjem, sit Liv, sin Skjæbne. Lad hendes Erindringer være bittre eller søde — det er ikke vor Sag at undersøge dem; vi kunne kun daglig see Resultaterne. Om hendes Virkefreds har været stor eller liden, det er ligegyldigt; hun har brugt sine Kræfter i det Godes Tjeneste. Hvad enten hendes Talenter have været store eller smaa, saa har hun aldrig nedgravet noget af dem. Hvorledes end de Forhold have været, hvori Skjæbnen har bragt hende, saa har hun dog aldrig med Forsæt bortødslet nogen Del af sin Tilværelse, intet Aar, ingen Maaned, ingen Dag.

Dg om end den store Verden erfarer nok saa lidet om et saadant Kvindeliv, saa bliver det dog altid et smukt Billede, hvis Historie vi kunne læse paa hendes rolige Ansigt, i hendes sikkre, fornøielige, gemtylige Væsen og hendes levende Interesse for alle Menneſter og alle Ting. Vi ville sjeldent finde, at hun tænker meget paa sig selv: dertil har hun aldrig havt Tid. Dg aldrig roser hun sig af sit Liv hverken for Menneſter eller for Gud; hendes Liv har jo af hele sin Fylde

lært hende, at „jo mere man bestiller, desto mere faaer man at bestille“. Hun ved, at hun kun har gjort, hvad Pligten bød hende. Og naar det Sted, som hun har indtaget paa Jorden, er blevet tomt, vil man visseelig hist og her sige om hende: „Hun var en ædel Sjæl, der gjorde, hvad hun kunde!“

Selvstændighed.

(Efter det Engelse.)

„Vil Du have Noget gjort, saa gaa selv; vil Du ikke have det gjort, saa send en Anden.“

Denne gamle gode Regel anerkjendes vel i sin hele Betydning af de fleste Mænd, men ingenlunde tilstrækkeligt af os Kvinder. En af de sidste Ting, som vi lære og det ofte først i Tider, naar vi ere aldeles hjælpeløse og efterat vi have fristet alle mulige Prøvelser, Idmygelses og Lidelser, er Selvstændighed — Noget, som Drengene allerede lære i deres Skoletid.

Det Modsatte heraf har man prædiket for os baade med rene Ord og uden Ord i hele vort Liv. „En selvstændig ung Dame“ — „en Kone, som kan staae paa sine egne Ben og sørge for sig selv“ — og lignende Talemaader opfatte Folk i deres stille Sind som ensbetydende med en upassende, uvindelig Op-

træden, næsten ensbetydende med Damer, der ryge Cigarer og drikke halve Bayere.

Og der er mange gode, i den kvindelige Natur dybt rodfæstede Grunde, der berettiger til en saadan Opfattelse. Vi ere den svagere Del; de fleste af os føle det, hvad enten de nu ville tilstaae det eller ikke, og vi modtage hjertelig gjerne al den Opmærksomhed og alt det Hensyn, som af den Grund vises os fra det stærkere Kjøn.

Afhængighed er i og for sig en let og ofte behagelig Tilstand; Afhængighed af et Væsen, som vi elske, maaske den yndigste Følelse i Verden. Fuldstændig og tillidsfuld at overlade sig i en Andens Hænder; ikke at behøve at gjøre sine Rettigheder, sin Personlighed gjældende, fordi man ved, at begge Dele ere hin Anden ligesaa dyrebare, som de nogenstunde have været os selv; at ophøre med overhovedet at tænke paa sig selv; at føle sig tryk og sikker ved Bevidstheden om, at vi blive beskyttede og ledede i store saavel som i smaa Ting og at vi tør regne paa kjærlig Hjælp — med eet Ord: „at der nok bliver sørget for os!“ — hvor herlig er ikke den Tilstand! saa herlig, at den kun kan være meget Faa forundt, og endnu sjældnere kan være af Bariighed.

Ja, var det vor sædvanlige Skjæbne, havde ethvert kvindeligt Væsen altid enten en Fader eller en Broder eller en Mand til sin Hjælp og Beskyttelse, da var det i Sandhed oversflødigt at bringe det uhyg-

gelige, men velgjørende Æmne om Selvstændighed paa Bane. Men det forholder sig ingenlunde saaledes. Til trods for alle Digteridealer og alle fra ældgamle Dage nedarvede Opdragelsesregler vil Ingen, som er i Besiddelse af almindelig, sund Mennekesforstand og nogen Livserfaring, bestride den Kjendsgjerning, at i vore Dage Mangfoldige af vore Kvinder ere tvungne til at sørge for sig selv, og henviste til at skulle takke sig selv alene for deres Stilling, Virksomhed, Anerkjendelse, Livsunderhold og Livsglæde. Jeg har naturligvis her den Klasse af Kvinder for Æie, hvem disse „Strøtanke“ overhovedet gjælde, nemlig de Ugifte, som, medens de mest trænge til Selvstændighed, i Regelen allermindst have lært den; ja, ofte ikke engang have havt Tilladelse til at lære den. Vige fra de første Barndomsdage har man søgt at indprænte dem, at Hjælpeløshed er noget Kvindeligt, noget Smukt, derimod selvstændig Optræden — med Undtagelse af bestemte, forekommende Tilfælde — noget Ukvindeligt, noget Stygt. Drengene kunne gjøre tusinde Ting, som ikke passe sig for „de smaa Piger“.

Netop deri ligger efter min Mening den største Feil ved den kvindelige Opdragelse, at man hæver til Lov for Kvinderne ikke det, som er det Rette, men det, som er det Passende; Noget, der er bygget paa et vist antaget Begreb om Kvindelighed, der skriver sig fra vore fortræffelige Tidemødre og udmærket godt passer for Mange af deres Efterkommere, men desuagtet fuldstændigt gaaer udenom den Sandhed, at

hvert Kjøn for sig bestaaer af enkelte Individuer, der ofte ere ligesaa forskjellige fra hverandre indbyrdes som fra det andet Kjøn. Thi finde vi ikke bestandigt kvindelige Mænd og mandlige Kvinder, og ere ikke ofte de Charakterer netop de smukkeste, som forene i sig begge Kjønns Egenstaber? Der maa derfor gives en Lov, som er gyldig baade for Mænd og for Kvinder og som staaer over dem begge, der siger os, hvad der under alle Omstændigheder er tilbørligt og godt; og Selvstændighed hører til de første Regler i denne Lov.

Enhver af os Kvinder har ligesaa godt som Mændene en Individualitet, en for sig bestaaende Tilværelse. Ligesom vi derfor i de vigtigste Tilfælde i Livet have Frihed til at handle selvstændigt, saaledes er det vist og sandt, at ene og alene vi selv i Ordets egentlige Betydning ere ansvarlige for vore Sjæle ligeoverfor vor Skaber og Herre. Er det da naturligt, eller er det ret, at man skal vente af os — (desværre ere vi kun altfor beredte dertil, da det er saa bekvemt) —, at vi ville overdrage denne Ansvarlighed til et andet enkelt Menneske eller til det, som vi kalde Selskabet? Og naar saa det, som Andre skulde gjøre for os, ikke bliver gjort, eller der maaske slet Ingen er, som vil gjøre det, skal det da aldeles undlades? Desværre er dette kun altfor ofte Tilfældet, hvad enten det nu er godt eller ikke.

Enhvers Erfaring vil kunne fremvise mangfoldige Tilfælde, i hvilke ullykkelige Kvinder, — Enker med Børn, forældreløse Piger, fattige Frøkener — see sig pris-

givne for Livets voldsomme Storme: i deres Hjælpe-
løshed maae de hænge sig ved enhver mandlig Slægt-
ning eller Ven, som de kunne faae fat paa, Nar for
Nar synke de dybere i Fattigdom eller Gjæld, de nødes
til at spise det bittre Raadsensbrød og bøie deres
Stolthed under de grusomste Nidmygelsler, og for alt
dette kunde de have været skaanede, dersom de itide
havde lært at være selvstændige.

Jeg hørte engang en blødhjertet og yderst for-
kjælet Dame yttre, at hun ikke vidste den ringeste
Udvei i Verden til at redde sig fra Hungersdøden, der-
som hendes Rigdom skulde faae Binger og flyve sin
Bei, Noget, der meget godt kan arrivere Rigdom i
vore Dage. Det er vel neppe muligt at tænke sig
en ynkeligere og i en vis Henseende mere nedværdigende
Tilstaaelse, og dog kan den anvendes ikke paa enkelte
Kvinder, men paa mange hundrede.

Men, Gud være lovet! saaledes tænke dog ikke
alle. Hvem af os kjender vel ikke Enker, som, berø-
vede deres jordiske Støtte og omringede af Flokke af
faderløse Børn, dog ikke have ladet Hovedet synke eller
Hænderne hvile, men, i fuld Fortrøstning til Sand-
heden af det gode, gamle Ord: „Himlen hjælper den,
der hjælper sig selv!“ have foretrukket at bruge Hoved
og Hænder fremfor med tungt Hjerte at gaae omkring
og klage deres Nød for Døer, der desværre, netop paa
Grund af de mange, mange Klager, ere døve selv der,
hvor de burde være allermest lydhøre? Hvor mange
Eksempler kunne ikke ansøres paa faderløse Døtre, som,

istedetfor at falde Slægt og Benner til Byrde eller spise Naadsensbrød, ikke have betænkt sig paa selvstændig at bryde sig en Bane, hvorved de ikke alene have hjulpet sig selv frem, men ogsaa ofte taget yngre Sødskende, ja selv den gamle Moder under deres Binger? Eller skulde det vel være vanskeligt at nævne Navnet paa en fattig Frøken, som, istedetfor i sin forladte Tilstand at besvære sin fornemme Familie med ydmyge Bønner om Protection og anbefalinger til Legater og Klosterpladser, har valgt at modtage Plads som Husbestyrerinde eller Opdragerinde og derved beredet sig selv en agtet Stilling i Samsundet og maaske bragt stor Betsignelse over det Hus, som saaledes aabnede sig for hende?

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

— Hr. Maskinmester R. W. Rasmussen.

— Skomager J. Larsen.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Løverdagen den 9de Februar 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Selvstændighed.

(Efter det Engelse.)

(Slutning.)

Naar man altsaa spørger, hvorfor vi skulle lære Selvstændighed, da synes det Svar at ligge lige for Haanden: fordi Selvstændighed ikke alene er fordelagtig for os selv, men ogsaa nyttig for vore Medmennesker. I denne Verden, som er saa fuld af Sorger og Lidelser, kan en Kvinde, som er istand til at sørge for sig selv, ogsaa altid hjælpe paa Andre. Hun horer ikke alene op med at være et stakkels svagt Væsen, der trænger til Andres Beskyttelse og stundom bliver en Byrde for Menneskesamfundet, men ved sin selvstændige Virksomhed erhverver hun sig velfortjent Agtelse hos

Alle. Selv hendes mandlige Benner kunne, — saa snart den første Tillokkelse, som ligger i den Tanke „at tjene en Dame“, og som smigrer deres Forsængelighed, er forbi, og de have overbevist sig om, at de ikke bestandigt blive anmodede om Raad og Hjælp (og hvor ofte bliver det første ikke fulgt, og hvor sjældent bliver den sidste modtaget med Taknemmelighed!) — selv disse kunne ikke nægte at yde den Kvinde deres Høiagtelse, som ikke gjør dem mere Uleilighed end høist nødvendigt, og som tænker og handler for sig selv, forsaavidt som de naturlige Grændser for det „Sømmelige og Passende“ tillade hendes Kjøn. Vistnok ere disse Grændser affrukne, og det vilde være en Taabelighed, om ikke noget endnu Bærre, at tænke paa at overskride dem. Men et vist og, som jeg haaber, medfødt Instinkt vil i Regelen betegne Grændselinien imellem „den modige Selvtillid“ og „den fjæffe Anmæsselse.“

Maaske ligger denne Linie, ligesom i saa mange andre tvivlsomme Tilfælde, netop der, hvor Pligten ophører og Behageligheden begynder. Saaledes ville vi høiagte den Kvinde, som, naar det gjælder Udførelsen af en Barmhjertigheds eller en Nødvendigheds Gjerning, ikke betænker sig paa at betræde de uøleste Boliger i de simpleste Gader, medens det vilde være os meget modbydeligt, om hun gjorde det enten for at tilfredsstille sin Nysgjerrighed eller for at kunne prale deraf. Vi nære al Agtelse for den fattige Sypige eller Lærerinde, der til alle Tider af Dagen og Aftenen

maa gaae igjennem Gaderne, kun beskyttet ved sin egen Sædelighed; men den emanciperede Dame, som uden Vedsagelse op søger offentlige Steder for der at anstille sine Jagttagelser, vilde vi, selv om hun iøvrigt var ganske „respektabel“, dog finde i høi Grad dadelværdig. Der gives mange Ting, som en Kvinde skal betænke sig vel paa at gjøre alene for sin Fornøielse; men paa den anden Side gives der ikke en eneste Pligt, hvad enten den ligger indenfor Kvindelighedens sædvanlige Grændser eller ikke, som hun bør lade sig affkræfte fra, naar hun seer den tydeligt betegnet for sig.

Jeg har ofte bemærket, at de, som iøvrigt forsvare vort Kjøn's passive Charakter med alle dets Fordringer og Indskrænkninger, ikke altid ere de retfærdigste og høimodigste. Jeg har seet Damer, som, uagtet de hverken vare unge eller smukke, med Rædsel have tilbagevist den Tanke, at gaae alene paa Gaden om Aftenen nok saa lidet et Stykke Vej, men aldrig følte nogen Betænkelighed ved at lade sig hente af en ung og smuk Tjenestepige, for hvem Faren ved den sildige Gang paa Gaden aabenbar var langt større. Jeg har kjendt ængstelige Modre, som ikke for nogen Pris i Verden vilde gjøre sig skyldige i den Mangel paa „Takt og Sands for det Passende“ at lade deres Døtre uden Vedsagelse besøge et Bal eller et Theater — og vistnok med god Grund —, men desuagtet uden mindste Betænkelighed have sendt en anden Moders ligesaa unge Datter ud om Aftenen Kl. 11, for at

skaffe en Bogn eller i andre Grunder af samme Slags. Det falder dem aldrig ind, at Læren om den kvindelige Afhængighed ikke alene berører dem selv, for hvem den ofte er saa behagelig og bekvem; at derfor enten ethvert kvindeligt Væsen, hvad enten hun er Tjenestepige eller Frue, Eypige eller fornem Frøken, maa have den for hendes Stilling passende „Beskyttelse“, eller at Alle skulle være opdragede til samme Selvstændighed. Vader os idetmindste stræbe efter at være saa retfærdige, at vi ikke, af overdrevet Hensyn til en Kvinde's lette Modtagelighed for at blive saaret, skulle saare en anden Kvinde's retmæssige Fordringer og Sædelighedsfølelse.

Vi maae hjælpe os selv. Paa Grund af vor Tids eiendommelige sociale Tilstand, idet Ægteskabet, og navnlig det lykkelige Ægteskab, ingenlunde synes at være Kvindens almindelige Lod, maae vi opdrage vore Døtre til noget Bedre end til det usikre Raab paa ubestemte „Retligheder“; og fremfor Alt maae vi da gjøre dem bekjendte med Grundlaget for alle Retligheder, med deres Pligter. Og en af disse, hvis stille Udførelse vil sikke dem næsten enhver Retlighed, som i Virkeligheden er dem nødvendig, er Pligten at opnaae Selvstændighed. Ikke paa Amazonernes Vis, ikke ved at lemlæste den skjonne Kvindelighed, ved at betjene sig af Mandens Vaaben, der ere unaturlige for vort Køn; nei, simpelthen ved den fuldstændige og rigtige Brug af alle de physiske, moralske og aandelige Gvner, med hvilke Himmelen har udrustet os

snart i høiere, snart i ringere Grad, og af hvilke vi ikke bør lade nogen være ubrugt, alene af den Grund, at det kun er en Kvinde, som de ere skjænkede. Og fremfor Alt ville vi nedlægge Grundvolden for al ægte Kvindelighed i vore Døtre, idet vi lige fra Buggen af ville lære dem, at den usfatterlige Perle af ren Skjønbed, som kaldes Kydsfhed i Tanke saavel som i Legeme, beroer alene paa dem selv; at en Kvinde med rent Hjerte og ensfoldig Sjæl kan gaae igjennem Verden med Lidelser, men aldrig uden Beskyttelse, træt og støvet, men aldrig plettet, maaske udsat for Provøller, dog aldrig nedværdiget eller ydmyget, undtagen, naar hun fornedrer sig ved sine egne Handlinger.

Og derfor, mine kjære, unge Veninder! fatter Tillid til Eder selv for den skjønne Kvindeligheds Skyld; forlader Eder paa Eder selv og værer overbeviste om, at ingen ydre Omstændighed vil kunne skade Eder, saalænge I bære Uskyldighedens Akenodie i Eders Bryst, saalænge I ere beredte til at værne om Eder med ren og sikker Haand, hvis Styrke, uagtet den kun er en Kvindehaand, I ikke kjende, førend I have prøvet den.

Frygter ikke for Verden; den er ofte retfærdigere imod os, end vi ere selv. Naar Svagheden bøier sig under dens raae Storme, hvad Mange betegne som Kvindens Lod, saa maae vi ikke søge Grunden hertil alene i vort Kjon, men næsten altid i en eller anden af vore Egenstaber, som stedsse vil medføre den samme

Birkning, hvad enten den findes hos en Mand eller en Kvinde. Verden kan være kold og haard nok, men den har en sund Sands for den moralske Retfærdighed. Og den, der ikke vil erkjende, at det Gode og det Rette dog tilsidst gaaer af med Seiren, tiltrods for alle de Hindringer, der lægges det i Veien ved de enkelte Individers Slethed, han angriber ikke alene den menneskelige, men ogsaa den guddommelige Retfærdighed.

Den ridderlige Tidsalder med alle sine Goder og Onder er forbi for os Kvinder. Vi see ikke længere i Mændene vore Riddere, som lade Liv og Blod for os, medens vi ikke skulle have Andet at bestille end sidde paa høie Balkoner og betragte deres Turneringer og Landsespil og derpaa bekrandse de halvdode Seirherrer. Men paa den anden Side ere vi heller ikke længere nogle Pynteduffer, noget pænt Vegetoi, som man kæmper og slaaes om, som man kysjer og klapper eller smider ud af Binduet, alt eftersom Hovedet staaer paa vore Herrer og Mestere. Nuomstunder er Livet langt ligeligere fordelt mellem dem og os. Vi ere hverken Gudinder eller Slavinder, de ere hverken Helte eller Djævole. Vi vandre sammen, Mand og Kvinder ved hinandens Side, den samme mojsommelige Bei, paa hvilken den daglige Erfaring bekræfter den Sandhed, at „en Tings Bardi netop er saa stor, som den Fordel, den kaster af sig“. Og at bestemme vor Bardi ligger ene og alene i vore egne Hænder.

Maaske ere Kvinderne aldrig for i nogensomhelst

Periode af Verdenshistorien blevne vurderede saa udelukkende alene efter deres eget Værd, alene efter deres individuelle Fortjeneste, uden poetisk Smiger, uden despotisk Ringeaagt. Og skulde vi agte os selv saa ringe, at vi ville ansee dette for en Uretfærdighed? Nei, lader os heller modtage denne Stilling, om den end er nok saa vanskelig, og lader os forlange endnu mere af os selv, end Verden hidtil har forlangt af os! vist og sandt er det dog, at vor Stilling netop ved disse Vanskeligheder bliver mere hæderlig.

Og fremfor Alt lader os ikke frygte for Mændene! denne Frygt er det dog, som ofte gjør os saa betænkelige. „Mændene holde ikke af dette eller hint.“ „Mændene finde dette og hint ukvindeligt.“ I kjære taabelige smaa Harehjerter! troe I da, at en Mand's Kjærlighed, en god Mand's Kjærlighed til en Kvinde under nogensomhelst Omstændighed i Livet vilde stige i samme Grad, som hans Agtelse for hende sank? eller mene I, at hun vilde blive ham dyrebare, hvis hun lagde alle sine Byrder paa hans Skuldre og gjorde hans Samvittighed til sin? og sæt ogsaa, at det vilde være ham behageligt — tør da en Kvinde gjøre ham til sin Guddom?

Og naar vi see hen til al Sandheds Grund, saa ville vi, troer jeg, ogsaa finde Sandheden med Hensyn til den kvindelige Selvstændighed, som kun er virkelig og værdifuld, naar den ikke er grundet i Egenkjærlighed, naar den ikke henter sin Kraft fra Menneskene, men øser den af hin høiere og helligere Kilde, til

hvilken enhver enkelt Sjæl føler sig hendraget med alle sine Betyrninger, med hele sin Ansvarlighed. Saa snart dette engang er blevet klart for en Kvinde, hvad enten hun er ung eller gammel, ikke som en ubestemt Jøleljestro, men som en virkelig, praktisk Livslov, saa ophører enhver Svaghed, saa forsvinder enhver Tvivl; hun erkjender sit Livs Ære og Skjønhed; hun frygter ikke dets Noie; hun ønsker ikke at opgive endog den allermindste Del af sin Ansvarlighed. Hun er tilfreds med at modtage sit Liv af den evige Faders Haand, netop saaledes som det bliver skjænket hende, og alle hendes Tanker og Bestræbelser gaae ud paa at anvende det saaledes, at, medens Verden erkjender og agter hendes Uafhængighed, hun selv, i Bevidstheden om, at den største Styrke ligger i den dybeste Nidmyghed, fremfor alt Andet erkjender sin Afhængighed af Gud.

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Caroline Mettha Bude, Datter af Tomrer P. N. Bude.
 Marie Ane Hansine Nielsen, Datter af Sandhandler Nielsen.
 Hr. Handelsbetjent C. W. A. Ahlstrand.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Løverdagen den 16de Februar 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

I Midten af Marts Maaned d. 21. agtes afholdt en Repræsentantforsamling i Selskabet, for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet at vælge nye Repræsentanter. Dagen vil nærmere blive bekjendtgjort.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listerne over hver Klasse Medlemmer, daglig, i foransorte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 12te Februar 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondrop. C. N. Pantrup.

J. Em. Larsen.

Et Sagn fra Niagara.

I.

Omgiøvet af det ensomme Bildnis tordnede det uhyre Vandfald i oprindelig Majestæt og styrtede Tusinder af grønne Bolger efter hinanden ned i det's Klippeafgrund.

Skovene, som danne en grøn Lovramme om denne ophøjede Naturscene, vare dengang endnu ikke berørte af Europæernes Dyr; den vilde Bøffel strejffede tæt hen til Manden af Dybet, hvor den afstampede Nøsset med sine Hove og rystede Manken, forbittret over den brølende Larm og Brusen dernede; Hjorten, med de milde Djne, lagde sine Taffer tilbage, idet den frygt- somt betragtede de kæmpende Bolgemaåser og de derfra opstigende Dunstfkyer; den ranke Indianer kom ofte fra Jagten i fjerne Lande, alene for at ydmyge sig for den store Mand, hvis Stemme han troede at høre lyde i D=ni=auga=re.*)

Paa den Tid vandrede en af de røde Mænd med sit Folks lette Trin, med forslagte Arme og hængsunken i Tanker hen mellem de langs Afgrunden staaende Ggetræer. Det var en ung Kriger, høj af Væxt og med en ædel Holdning. Hans Ansigt besad en næsten kvindelig Skjønhed og af og til gled der

*) Vandfaldets indianiske Navn (Vandtordenen), som Europæerne have forförtet til Niagara.

Extract

af

fjerde Quartals Regnskab 1866,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Ud gift.

	Rd.	ß.
Personer:		
uaaffordrede fra forrige Kvartal..... 81 Rd. „ ß.		
anviste for dette Kvartal..... 1256 — 48 -		
1337 Rd. 48 ß.	1337	48
udbetalte i Kvartalet:		
for 3die Kvartal.... 81 Rd. „ ß.		
for 4de Kvartal .... 1256 — 48 -		
1337 — 48 -		
udgifter:		
Andres Administrationssomkostninger.....	48	52
Trykningen.....	183	9
Indkjøbt for Selskabet en dansk-englisk 3 pCt. Obligation, for £ 100 à 83 ¹ / ₄ Rd..... 749 Rd. 24 ß.		
for paaløbende Renter. .... 1 — 62 -		
Courtage..... „ — 72 -		
751	62	
drag paa Gjæld for Laan, eftergivet.....	6	„
for Kassebeholdning ult. December 1866.....	7287	62
af indstod i Privatbanken..... 3100 Rd. „ ß.		
Rd....	10211	89

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Revisor-Controllen.

C. W. Laurup.

J. Em. Larsen.

ligesom en Sky henover det, et Udtryk, som dog syntes mere at hidrøre fra Sorg end fra Brede. Hans Ansigtstræk bare intet Spor af Mildhed, og med Undtagelse af hans tykke og fremstaaende Djenbryn, kunde man uden Betænkning sammenligne hans Ansigt og Figur med de skjønneste græske Billedstøtter, et saa velvilligt og heltemæssigt Udtryk hvilede der over begge Dele.

Indianeren standsede pludselig, og et Smil spillede om hans Læber, thi en blid Stemme lod i sagte Toner mellem Buskene tæt ved det Sted, hvor han stod. Hans Hænder adskilte let og sagte nogle Grene paa en foran ham staaende Busk, men ved det Syn, som nu viste sig for ham, foer han tilbage, som om en Slange var faret ud fra Busken. Et Udtryk af Forbittrelse gled hurtigt som et Lyn over hans Ansigt, og hans Fingre sluttede sig frampagtigt om Grebet af hans Stridsøge.

Foran ham og saa nær, at hans Vaaben med Lethed kunde naae dem, sad paa et mosbegroet Klippestykke en indianisk Pige og en Europæer, i halv amerikansk Dragt. Europæeren legede fortroligt med de sorte Lokker, som lig et glindsende Slør bølgede ned over Pigens Skuldre, og saae hende ind i de sorte Dine med den Tillidsfuldhed, som betegner en lykkelig Elsker eller en galant Verdensmand.

Den unge Mand var smuk og velkabt, og i hans Bæsen laa der en vis Lethedsindighed, som stod i en stærk Modsetning til Pigens rolige Holdning. In-

dianerinden var meget smuk og meget bleg, men gennem hendes Haars rige Bolger skinnede af og til ligesom et Purpurstær, naar Europæeren lod sin Haand fjærtegnende glide hen over hendes Kind; og naar hun slog sine Dine op, hvilket kun skete engang imellem, naar hun svarede ham, kunde man see, at de havde et ømt og blidt tungfindigt Udtryk.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Lommermester J. W. Unmack.

Lraadhandlerse, Lomfru C. W. Bruun.

Adolfine Wilhelmine Marie Messmann, Datter
af Rugbrødsbager Messmann.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Løverdagen den 23de Februar 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

I Midten af Marts Maaned d. A. agtes afholdt en Repræsentantsforsamling i Selskabet, for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet at vælge nye Repræsentanter. Dagen vil nærmere blive bekjendtgjort.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Biingaaardsstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listerne over hver Klasse Medlemmer, daglig, i foranførte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 12te Februar 1867.

O. F. Olsen. J. C. Bondrop. C. N. Laurup.

J. Em. Larsen.

Et Sagn fra Niagara.

(Fortfat.)

Hun var Datteren af en Høvding, som boede i en af Senekaernes nærliggende Byer; hendes ualminnelige Skjønhed havde gjort hende berømt blandt Indianerne, og flere end en af de forbundne Stammers Krigere havde gjort Fordring paa Senekaernes Gjæstfrihed, tilsyneladende for at ryge sin Pipe i Fredsforsamlingen og jage vilde Bøfler paa de nærliggende Sletter, men i Birkeligheden for at erholde et Blik af Niagaras Skjønhed, som Loolote i Almindelighed blev kaldt.

Jomfruens Dromme vare imidlertid aldrig blevne forstyrrede ved Billedet af en af hendes talrige Beundrere; hun modtog deres Hyldest som noget, der ganske naturligt tilkom hende, og da hun saaledes modtog et heelt Folks Smigrerier, var hun muligt bleven lidt forfængelig og lunefuld, uagtet hun af Naturen var en elskværdig og uskyldig Skabning.

Altfør megen Hyldest fordærver selv den Bedste, og Loolote var kun en svag Kvinde.

Der havde allerede længe været Krig mellem Erierne og de fem forbundne Nationer eller Trokeserne. Da afsendte Erierne omfider en Gesandt med Fredspiben, for at underhandle om en Baabenstilstand, og nu forblev den unge Skjønhed ikke længere lige-

gyldig, naar en vis Stemme lod sig høre, eller Trinnet af visse Moccasiner lod foran hendes Bolig.

Dg uagtet Gesandten viste sig saa alvorlig og tilbageholden som en Skildpadde i sin Skal, naar han var i Nærheden af sine Arvesjender, blev han dog be- sejret ved et eneste Blik af Loolote, Høvdingens Datter, og efter nogle saa Ugers Forløb fortalte Nyttet, at Boffel-Jægerne, som man kaldte Erierne, havde forandret Forslaget om en Baabensstilstand til et Forslag om vedvarende Fred, og at Loolote skulde følge den smukke Ronla, Overbringeren af Fredspiben, til hans Hjem som hans Egtefælle.

Omtrent paa denne Tid ankom et Bud fra de fem Nationers store Raadslagningsild, og forkyndte Senekaerne, at de blege Ansigter fra „Solens Dypgang“ havde gjort Stammerne Tilbud om Fred og sendt dem en Gesandt med Bampunbeltet, for at begrave Krigs- øgen og smedde en Venkabskænke, som aldrig skulde ruste eller bryde.

Denne Efterretning gjorde stor Opsigt og blev modtagen med megen Beredvillighed, fordi et saadant Tilbud ikke alene smigrede de røde Mænd, men ogsaa lovede dem Bistand mod den befrygtede Forbindelse mellem Huronerne og Alponquinerne, og man gjorde derfor øjeblikkelig Forberedelser til at Gesandten, som gjorde en Rejse igjennem alle de fem Nationers Byer, ogsaa i denne By kunde blive modtagen med den Ud- mærkelse, hans Hverv gjorde Fordring paa.

Han kom, røg med de Gamle og talte om sin store Nation, som „hinsides det store Vand“ havde en Konge, der vilde gjøre, hvo kan vide hvormeget, for sine røde Brødre, dersom de vilde tillade hans Folk at opføre befæstede Stæder ved deres Søer og paa deres Gebeet — blot for at beskytte Handelen, tilføjede han.

Høvdingerne troede hvad den Fremmede sagde og svarede, at han havde talt godt. De lovede at sende Gidsler, for at deres hvide Brødre kunde slaa Lid til dem og saaledes var Gesandtskabets Djemed opnaaet.

Men alligevel lod det til at Underhandleren slet ikke havde Hastværk med at rejse igjen, thi han blev i Byen den ene Dag efter den anden. Af hvilken Aarsag? Ikke, som de alvorlige Høvdinge antog, for endnu mere at befæste den gunstige Bedømmelse, hans Nærværelse havde fremkaldt, men for at vinde Koolotes Hjerte.

Francois Lemoine var en ung Officeer i de franske Coloniers Hær; han var som Barn bleven fangen af Trokeserne, og havde ved et flereaarigt Op- hold blandt dem lært at kjende deres Sprog og Sæder. Denne Omstændighed, i Forbindelse med den ham medfødt Skarpsindighed og et mærkværdig behændigt og indsmigrende Væsen, havde bevæget Regeringen i Canada til at overdrage ham det omtalte Hverv som Mægler mellem Europæerne og de Wilde.

Den smukke Fremmede med hans indtagende Væsen og muntre Spøg, forekom den indianske Pige som

et straalende Lustsyn. Coolote havde aldrig omgaaedes andre end hendes eget Folks rolige, fordringsløse, ofte phlegmatiske Ynglinge, medens han derimod opfyldte hendes Hoved med en Mængde nye Ideer og hendes Hjerte med en Bevægelse, hun ikke var istand til at forklare sig, men som hun heller ikke formaaede at besejre.

Hun betragtede hans opvakte Ansigt, og hendes Slægtninges, ja endog Ronlas forekom hende sløve og fjedsommelige i Sammenligning dermed. Ronla! — hun havde næsten glemt hvorledes han saae ud og hun havde ikke Tid til at kalde hans blegnende Billede tilbage i sin Erindring, thi den smukke Fremmede var hele Dagen hos hende, og Halvdelen af den Tid, hun forhen havde helliget Sønnen, tilbragte hun nu med at tænke paa de vidunderlige Ting, han havde fortalt hende, samt de Blik, han havde tilkastet hende.

Ronla — jo, hun erindrede ham dog. Han dannede en fuldkommen Modsætning til den hvide Mand, som havde fortrængt ham af hendes Hjerte. Hun sammenlignede dem Begge, ligesom Farver, og medens den Enes hvide Farve var et Billede paa hans muntre Sind, svarede den Andens mørke Kobberfarve til hans alvorlige Væsen.

Ronla havde bemærket nok til at vide, at han var skuffet i sine kjæreste Forhaabninger og til at føle sig uluckykelig, men en høj Grad af sin Følelse havde siden den af alle saa beundrede Fremmedes Ankomst afholdt ham fra at besøge Hovdingens Bolig, og som Følge

deraf vidste han ikke, hvorvidt det var gaaet med det, han kaldte en forbigaaende Misforstaaelse mellem ham og hans Forlovede. Tilfældet oplyste ham nu imidlertid tilstrækkeligt om Omfanget af den Fremmedes Driftighed og Koolotes Troloshed.

Nu begyndte de at tale. Nonla stak atter sit Baaben i Beltet og bøjede sig for at Hørelsen kunde overbevise ham om, at hans Syn ikke bedrog ham. De talte med dæmpede Stemmer, men desuagtet hørte han nok til at lide skrækkeligt.

Ord formaa ikke at udtrykke, hvad han leed i disse Djeblik, men da han atter rejste sig op af sin bøjede Stilling, følte han, at han havde overstaaet en Døds-kamp.

„Hvor Du er smuk, Koolote,“ sagde den Fremmede. „Du maa have bibragt Din Stammes Helte dybe Hjertesaar. — Men, oprigtigt talt, troer jeg ikke de forstaa at sætte Pris paa en saa yndig Blomst som Du, og jeg agter derfor at plukke Dig til mig selv. Naa, skjul blot ikke Din Rødmen — eller bliv — dette kan muligt helbrede Dig derfor.“

Dg i samme Djeblik trykkede han sine Læber mod Pigens blussende Kind og hun værgede sig saa svagt, at han gjentog det flere Gange.

„Dg hvorledes forholder det sig med den hovmodige Erie, Koolote?“ sagde han derpaa. „Man siger, at han har vovet at kaste sine Djne paa Dig? — Er det Sandhed? — Men nej, det kan ikke være Tilfældet, thi jeg har jo kun yderst sjældent seet ham

i Din Faders Hytte, eller ogsaa maa han være en meget koldfindig Elsker. — Naa, Loolote, fortæl mig saa hvorledes det forholder sig med Ronla.“

Hendes Rødme forsvandt og hun slog Djuene ned.

„Hvorledes kan jeg vide det?“ svarede hun. „Det passer sig ikke for Høvdingen Lau-vis-kvans Datter at sige til denne eller hin af vore Tappre, at han skal indfinde sig i min Faders Huus. Loolote seer mange Emil blandt Senekaerne — hun vil ikke savne et eneste, selv om det var Ronlas.“

„Hvilken skrækelig Cofette Du dog er?“

„En Cofette — hvad er det for en?“ spurgte hun hurtigt.

„O, det er kun en Idee — ikke andet,“ svarede han i en munter Tone. „Det er — en fortryllende Skabning, ligesom Du, med en Mængde Strenge paa sin Bue — en beundringsværdig Manddraberke. — Ja, gør kun store Dje, mit Barn, disse Blik ere Pilene, skyd dem kun af saa tidt Du vil, for at jeg kan blive endnu mere fortryllet af Dig, thi ved alle baade hvide og røde Mænds Guder, jeg elsker Dig, Loolote, saa jeg er nærved at blive assindig.“

Og ved disse Ord trak han hende tættere til sig, men forskrækket over denne pludselige Heflighed foer hun tilbage og mumlede forvirret:

„Ak, Francois, det er ikke godt at anraabe de Ulynlige paa denne Maade, især i dette Djeblik, thi vi befinde os netop i Nærheden af den store Aand.“

„Enfoldige Barn — er Du bange for Bandsal-

dets Brusen? Frygt ikke Pige, thi Francois Lamoine elsker Dig."

Indianerinden skælvede, men havde ikke Kraft til Modstand, thi Fristerens Stemme lod for hendes Dre, hans Plande brændte paa hendes Kind.

Konla havde hørt nok og vandrede med ustadige Skridt hjemad gjennem Pallisaderne, der omgave Byen, som laa ved en Bøjning af Floden, nordvest for Trisøen, der deler Bandsfaldet i to Dele, hvoraf det ene nu hedder det amerikanske, det andet Hesteskofaldet. Her mødte han Loolotes Fader, og vilde have gaaet forbi, uden at lade som han saae ham, men Høvdningens Dje hvilede paa ham og han maatte standse.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 9.

Løverdagen den 2^{den} Marts 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de Marts dette Aar, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovenes § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de Februar 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondrop. G. N. Lautrup.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

I Midten af Marts Maaned d. A. agtes afholdt en Repræsentantsforsamling i Selskabet, for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet at vælge nye Repræsentanter. Dagen vil nærmere blive bekjendtgjort.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listerne over hver Klasse Medlemmer, daglig, i foranførte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 12te Februar 1867.

O. F. Olsen. J. C. Bondroy. C. N. Laurup.

J. Em. Larsen.

Et Sagn fra Niagara.

(Fortsat.)

„Fred være med Dig, Broder,“ sagde Høvdingen og slyngede stolt sin Kappe om sig, idet han traadte hen til Ronla. „Maanen er fra en Bue bleven til et Ekjold, og i den Tid har Ronla neppe to Gange tændt sin Pipe i Lauviskvans Hytte. Hverledes gaaer

det til? Ere Grierne blevne kjede af at holde Venſkab med Onuffkanrydaoungerne? *)

„Grierne ere ikke Kvinder, der veſle ſom Maa-
nen,“ ſvarede Ronla kort.

„Og dog er Bejen mellem dem og denne By meget lidet betraadt,“ ſvarede Høvdingen. „Derſom de ikke tage ſig iagt, ſkyde Skovens Ranker op og tilſpærre den. — I ſaa Fald vil det falde vanſkeligt at komme frem eller tilbage uden at bruge Dgen.“

Ronla smilede haanligt. Han var i dette Djeblif ikke oplagt til ſtiltiende at modtage en Senekas Hentydninger og følte ſig deſuden frænket ved den øjenſynlige Forſømmelſe, man efter Franſkmandens Ankomst havde viiſt ham og de øvrige Medlemmer af Griernes Gefandtſkab.

„Agnonſeonnerne**) ligne Kalkunerne paa Marſken,“ ſvarede han; „ſaasnart Binden blæſer en Smule i deres Fjer, begynde de at kagle og puſte ſig op mod den. Grierne ere Mænd. De lade ſig ikke ſaa let forlokke af en fremmed Stemme, ikke heller holde de af at ſidde i en kold Hytte.“

De to ſidſte Sætninger ſagde den unge Gefandt i en ſkarp Tone, men med rolig Bærdighed, idet han betragtede Høvdingen med alvorlige Blik.

*) Dørlukterne, ſaaledes kaldte Senekaerne ſig ſelv, fordi de bevogtede de forbundne ſem Stammers (Trofeernes) ſydveſtlige Grændſe.

**) Hyttebyggere, Trofeernes indianſke Navn.

„Min Broder kommer til at tale endnu engang,“ sagde Høvdingen med udfordrende Kulde, idet han nærmede sit Dre til den Talende. „I en Senekas Dre ere hans Ord lig Snefnoffe, der falde paa en Steen. — — Hvad mener min Broder.“

„Dette,“ svarede Ronla alvorligt, „at naar Erierne sende et Bud med den hellige Pibe, vente de, at man skal modtage og behandle ham med tilbørlig Agtelse. — — Hvem er denne hvide Fugl, hvis Sang lyder saa behageligt for Senekaerne og som har fortryllet deres Forstand? — — Han staaer paa Ronlas Vej.“

„Tauviskvan vil sige Ronla hvem denne hvide Mand er,“ svarede Høvdingen, idet han trak sine tynde Læber sammen og smilede foragteligt. „Han er ikke Stemmen af et stakkels omkringstreffende Folk, som de forsultne Hunde fra Solens Nedgang, der neppe have Land nok til at tørre deres Klæder paa, men han er et Sendebud, som overbringer Vampumbeltet fra en stor Nation af Krigere, en Nation, der har et saa stort Navn, at den stiller alle andre i Skyggen, med Undtagelse af Aggonnonseonnerne selv. Uh! — Dersom Erierne kunde see, hvorledes de kæmpe med Torden og Lyn, vilde de frybe ind i deres Huler af Skræk. — — Hvem ere Erierne, at de ville fordre Forrangen for Langknivene? *) — Vejen er endnu aaben — dersom de ikke ville vente, kunne de gaa.“ —

---

*) En Benævnelse Franskmændene erholdt formedelsi deres Raarber.

Og med en bydende Mine udstrakte den fortørnede Seneka sin Arm og pegede imod den Retning, hvor Ronlas Hjem laa, for saaledes paa den mest udtryksfulde Maade at yttre sin Ligegyldighed mod den af Grierne tilbudne Forbindelse, en Opførsel, hvorved han forsømte alle de diplomatiske Former og Skikke, som ellers fandt Sted hos de indianske Stammer.

„Godt,“ svarede Ronla med Fasthed. „Saa lad Senekaerne lukke deres Døre saa fast de ville, Grierne skulle dog finde Vej til at smykke sig med deres Skalploffer.“

De forlode hinanden. Med saaret Hjerte og harmfuld over den Fornærmelse, man viste hans Nation, ilede Ronla ind i det Huus, man havde anvist ham og hans Ledsgere, med hvem han nu holdt en kort Raadslagning, og før Aftenens Frembrud vare de alle-rede udenfor de Forstændsninger, som omgave det af Trokserne befæstede Sted.

Den neppe knyttede venskabelige Forbindelse mellem Grierne og Senekaerne var folgelig afbrudt, og den gamle Kamp mellem begge Stammer begyndte paa ny.

II.

Aftenen udbredte sine Skygger over Skoven, og det store Vandfalds Stemme rullede med højtidelig Klang gjennem de lange, skumle Alleer. Det var Drakenens Orgel, som spillede en Lovsang for den Evige. Den dybe Tone bragte Lovet paa Træerne til at sittre, Stammerne selv, ja endog den faste Klippegrund skal-

vede ved den. Binden tav, den vovede neppe at sende et sagte Pust gennem Egelunden, og ingen Fuglestemme forstyrrede det Trylleri, som i denne Bonnens og Bemodens Time hvilede over det ensomme Bildtnis.

En Skare af unge Piger havde forsamlet sig om en Kilde, som ikke langt fra Senekaernes By sprudlede frem af Klippen. De fyldte deres Kruffer med det kolige Element og kastede det med den hule Haand i krystallklare Draaber over deres sorte Haar, som de ved Hjælp af Bandspejlet ordnede i Lokker og Fletninger, medens de med dæmpede, blide Stemmer underholdt sig med hinanden eller forenede sig til en flagende Melodi.

Da disse faneelsfarvede Najader havde fuldendt deres Toilette og af Hjertens Lyst beundret deres Ansigt, gif de atter til deres Forretninger og vandrede med de dryppende Kar paa Hovedet hjem gennem Skoven.

Kun en af dem blev tilbage ved Kilden og stirrede adspredt ind i den mørke Klippesfordybning, hvorfra Bandet rislede frem. Denne Pige var Koolote. Hendes Ansigt var meget blegt og det antog et Udtryk af sorgmodig Grublen, nu da hun var alene. Alene — var hun da virkelig alene. Det raslede i Buskene og et Ansigt, som ikke tilhørte hende, viste sig ved Siden af hendes eget i Kildens Spejl.

Hun foer forskrækket sammen, — Konla stod for hende.

Et Øjeblik stirrede de tavse paa hinanden, derpaa

slog Loolote sine Djne ned, greb en Green, kastede den, uden at vide det, i Bandet og hensank atter i sin tidligere grublende Stilling. En Storm af Følleser gled, hurtigt som Lynstraalen gjennem Skyen, over Eriens Ansigt, derpaa blev det roligt og ubevægelig.

„Der var en Fugl, hvis Mage og Unger døde,“ sagde han i en sorgmodig Tone. „Konla saae, hvor dybt den Forladte sørgede og hvorledes den hver Dag hentede Foder og talte til dem, den elskede og som ikke længere vare i Live. — Men den døde ikke af Sorg, denne Fugl, thi dens Kjære havde været den tro og den levede for at mindes dem.“

Han tav og nogle store Taarer trillede ned paa Klippestykket, som tjente Loolote til Sæde, men hun havde vendt Hovedet til en anden Side og Konla saae ikke at hun græd.

„Der var en Kriger,“ vedblev han med en Stemme, der lød vild og fremmed for Loolotes Dren, „en tapper Kriger, og hun, som talte Dyd, søde som Honning til ham, hun, som smilende stjal sig ind i hans Hjerte og var som hans eget Liv, hun forlod ham for en Andens Skyld, og han dræbte hende, fordi hun havde bestæmmet ham.“

En mørk Rødme udbredte sig over Pigens Ansigt; hun foer sammen og blev igjen bleg som et Marmorbillede. Udstødende et Skrig sprang hun op, kastede sin Overklædning tilside og stillede sig dristigt hen foran sin Anklager.

„Slaa til,“ raabte hun. „Lauviskvans Datter bør ikke taale Bebrejdelser. Hun vil ikke høre onde Ord af Nogen. Hellere vil hun dø. Slaa til, Grie, dræb mig nu.“

Ronlas Blik hvilede sørgmodigt paa den stolte Pige, som saa uforfærdet stod for ham, dobbelt skjon med hendes af Trods bævende Læber, hendes af Stolt-hed sunklende Djne. Han fclte med foreget Bitterhed Størrelsen af det Tab, han havde lidt, og i Bevidst-heden herom lagde han sine Arme sammen over Brystet og sukede dybt.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Tapetserer B. D. Hansen.

— Detailhandler H. H. Pedersen.

Jomfru Thora Lercke, Datter af Katuntrykker Lercke.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 10.

Løverdagen den 9de Marts 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de Marts dette Aar, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de Februar 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondrop. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Et Sagn fra Niagara.

(Fortsat.)

„Konla kom ikke herhen for at kæmpe hverken med Kniv eller Tunge,“ sagde han roligt. — „Naar han vandrer henad Krigsstien, er det ikke for at give sig i Kæft med Kvinder.“

„Hvorfor taler Senekaernes Gæst da saaledes til Høvdingens Datter?“

Der laa et Udtryk af Stolthed og Lidenskabelighed i hendes Holdning og Tone, men Ordene vare neppe komne over hendes Læber, før hun forvirret vendte sit Ansigt bort og hendes Figur sank sammen, medens hun ventede Konlas Svar.

„For at Senekaerne ikke skulle falde ham en Tyv og Kvindemorder, naar han vender dem Ryggen. Konla kom for at tilbagegive Lauviskvans Datter, hvad der tilhører hende — hans Ord have sagt hende Mærtsagen dertil.“

Bed disse Ord tog han et Bampum Halsbaand frem fra sin Barm og rækkede Pigen det, men da hun ikke gjorde nogen Bevægelse for at modtage det, lagde han det ved hendes Fodder.

Det var et Omhedspant fra den Tid de endnu vare lykkeligere ved hinandens Kjærlighed end ved hele den øvrige Verden, som omgav dem; et Pant om den Tid, da endnu ingen giftig Dug var falden paa deres Livs Blomster.

I en kjærlig Time havde Loolote spøgende taget Baandet af sin Hals og bundet det om sin Elskedes Bænde, idet hun hvidskende kaldte ham sin Fange og sin med et Bampumbaand lænkede Helt. Dette Grin-dringsstegn var nu en Spot, men det udøvede en mægtig Indvirkning paa Loolote.

Hun tænkte paa deres rene Kjærlighed, deres uskyl-dige Forbindelse, de tusinde smaa, uncævnelige Ombe-der, som dannede denne Forbindelses Historie, der nu viste sig for hende som et ganske andet og bedre Liv, end den vilde Sandseruus, som bevægede hende. Alle disse Tanker stormede ind paa hendes Hjerte; hun skjulte sit Ansigt og græd.

Krigeren syntes ligeledes et Øjeblik at være over-vældet af sine Følelser, thi et Udtryk af den inderligste Omhed udbredte sig over hans Ansigt, men med et svagt Smil undertrykte han denne Bevægelse og sagde:

„Den unge Squav gjør bedre i at skaane sine Djne. Livet er en lang Rejse og hun vil komme til at fælde mange Taarer, før hun naaer Maalet. — —
— Lauviskvans Datter elsker det blege Ansigt højere end Nonla. — Lad hende raade ham saa hurtig som muligt at forlade dette Sted og begive sig til de andre fire Stammers Byer. Her er han ikke sikker.“

„Hvad betyder dette?“ udbrod Loolote, idet hun med hurtigt opblussende Mistanke saae ham ind i Djuene. „Vil Du gjøre min Faders Gjæst noget ondt? — Det vilde ikke være overensstemmende med den Gries Bærdighed, som overbragte Fredspiben.“

„Nej,“ svarede han med sagte, men fast Stemme, „det en Gries Elskede ynder, plejer han at skaane, om det end skulde koste hans Liv. Nonla er en Grie; han taler for at Udvarslen ikke skal komme for sildigt. Siig ham, at for hver Dag han dvæler hos Sene-faerne, bliver Haaret løsere paa hans Høse, og at efter en vis Tids Forlob vil ingen Bytte være stærk nok til at beskytte hans Skalp for den fjendtlige Kniv, thi Grierne have svoret at berøve ham Livet, de ansee ham for at være Uarsagen til den paa ny udbrudte Uenighed mellem dem og Din Stamme; de have svoret hans Død og den røde Mand's Hævn bider, ligesom Moccasinslangen, stille, men sikkert.“

Loolote var i nogle Djeblik et Bytte for de mest modstridende Følelser. En saadan Udelmodighed af den, hun havde frænklet saa dybt, vækkede hendes bedre Jeg og hendes Hjerte slog af Længsel efter at tilbagekalde dets første Kjærlighed; men af — Fortiden lod sig ikke kalde tilbage, en Afgrund, dybere end Graven selv, fjernede dem fra hinanden; hun skælvede instinktmæssigt, hvergang hun kastede et Blik ned i dette Dyb, men alligevel bævede hun ikke tilbage for den Vej, hun nu maatte vandre.

„Godt,“ svarede hun, „Tauviskvans Datter skal huske Dine Ord,“ og hun tog sin Vandkrukke og vilde gaa.

„Bliv,“ raabte Nonla, pegende paa Halsbaandet, som endnu laa paa Møset.

Loolote kastede et Blik derpaa, betænkte sig et

Djeblik, men vendte sig derpaa pludselig bort, og idet hun gjorde det, hævede hun sine Dine til Nonla's. Den unge Gie erindrede længe dette Afkedsblik, i hvilket der laa et ubeskriveligt Udtryk af Kummer, Smerte og Anger.

Han saae efter den lette Skikkelse, indtil den forsvandt mellem Buskene, derpaa slog han sig sukkende for Brystet, tog Bampumbaandet op og ilede ind i Skoven, for at vende tilbage til sine Brodres Lejr.

„Lad os nu gaa,“ sagde han en Time efter, da han rolig røg sin Pipe i Kredsen af de mørke Krigere. „Maanen skinner paa Bandet, og før Morgenen bryder frem, befinde vore Kanoer sig paa Dfsvegøs Bolger, langt borte fra Senekaernes Grændser. Lad os gaa.“

„Ikke før vi have bemægtiget os den lysshaarede Dremagers *) Skalp, fordømt være hans Faders Grav,“ svarede en vildt udseende Indianer, idet han sleb sin Kobberkniv paa en Steen og prøvede Eggen paa sin flade Haand. „Griernes Hjerter har erholdt et dybt Saar — Tyren, som skjuler sig mellem Hjeldene, vil binde den lysshaarede Skalp derpaa som en Lægedomsurt, den vil nok stille Smerten.“

„Hør mig,“ sagde Nonla alvorligt, idet han lagde sin Pipe tilside. „Griernes Krigsraad besluttede at sende Senekaerne, deres Fjender, en tapper Krieger, som skulde overbringe Fredspiben; det skulde være en An-

*) Et Navn, de Indsødte ofte give de Hvide.

fører for Krigerne og hans Ord skulde være en Lov. —
— Nu vel — hvem valgte Krigsraadet — Tyren
eller Ronla?”

Den til hvem Ronla henvendte sine Ord, en
kraftig bygget og haardnakked Person, tilkastede den
unge Mand et mørkt Blik og syntes at have et Svar
paa Tungen, men Ronlas rolige Blik bragte hans
Harme til at tie og mindede ham om at betænke sig.

Jungen Soldat er i højere Grad end de indianske
Krigere i Besiddelse af den første militaire Dyd, nem-
lig Subordination mod Anføreren; den Underordnedes
trodsige Mine blev følgelig snart eftergivende og han
stak roligt sin Kniv i Skeden.

„Ronla har Ret,” sagde han, „han er Eriernes
Stemme. Hvad det end angaaer, Kniven, Moccasinen
eller Haren — han behøver kun at tale, og Tyren,
som skjuler sig mellem Klipperne, er rede til at adlyde.”

Da Ronlas Forslag ikke fandt videre Modstand,
havde de før det første Morgengry sjetnet sig fra
Niagarafloeden og roede med raske Tag over Søen
Ohsvago, nu kaldet Erie Søen, henimod deres By,
som laa i en Afstand af omtrent to Dagsrejser fra den
sydvestlige Bred.

III.

Erierne bleve overordenlig forbittede, da de er-
holdt Underretning om den Behandling, man havde
viist deres Gesandtsskab; thi efter indianske Begreber
var det den skammeligste Forbrydelse at krænke Freds-

pibens Hellighed, dette Symbol paa fredelig Forbindelse og oprigtigt Broderskab.

Hele Nationen var krænket ved denne Fornærmelse, Enhver følte Beskæmmelsen ligesaa dybt, som om han var bleven personlig fornærmet, og man besluttede at straffe Fornærmelsen saa hurtigt som muligt, for saaledes at hevne sin krænkede Væresfølelse.

Saa Timer efter lignede hele Lejren samt dens med Huder bedækkede Hytter en travl Bistade. Kriegerne ilede frem og tilbage, talte ivrigt med hinanden og samlede deres Vaaben eller beskæftigede sig med at forfærdige nye Buer og Pile.

Kvinderne arbejdede slittigt ved store Steenmortere for at forvandle Mais til Meel og tørret Bøffelkjød til Pennikam, eller let transportable Levnetsmidler.

Udmærkede Talere, som oftest gamle Høvdinger, holdt ophidsende Taler til de i Byens Gader forsamlede Grupper, og en Skare af de fortrinligste Krigere, som netop havde rustet sig til Jagt efter Bøflerne, der dengang i store Hjorder strejsfede om ved Erie Søen, ombyttede deres Jagtpile med Kastespyd og istemmede jublende deres vilde Krigsraab, idet de dandsede efter Trommens Lyd.

Ronla var kun en Krieger, men uagtet han ikke havde en Høvding's Rang, var han dog mere berømt end nogen saadan, og hans Vige fandtes ikke, hverken i Raadet eller paa hele de store Sletter, hvor hans Stamme opholdt sig. Det var Erkjendelsen af hans Duelighed, som havde bevæget Høvdingerne til at

sende ham som Gesandt til Senekaerne, og ved det Tog, man nu agtede at tiltræde, skulde han ligeledes indtage en vigtig Plads.

I Forening med de fornemste Anførere mønstrede han de til Kamp væbnede Mænd, undersøgte deres Vaaben, gav i den hemmelige Raadslagning Raad med Hensyn til den bedste Maade at angribe paa, og bestemte den Dag, da Grieme skulde begive sig paa Bejen til Senekaernes Land.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Urtekræmmer G. Hyrup.

— Cancellist J. Haase.

— Skræddermester P. Drum.

— Smedemester P. J. Schæbel.

Hoferenke B. Petersen.

Johanne Christensen, Datter af Portner Christensen.

Hr. Cand. phil. Lærer A. Døsterdich.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 11.

Løverdagen den 16de Marts 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trokk hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de Marts dette Aar, Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovenes § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de Februar 1867.

D. J. Olsen. J. C. Bondrop. C. N. Lantrop.

J. Em. Larsen.

Et Sagn fra Niagara.

(Fortsat.)

Koggerne af Pantherkind vare fyldte med Pile, Bøffelhudskjoldene vare ved Hjælp af Røg gjorte saa sejge og haarde, at de ikke bleve gjennemborede af Knive eller Spyd, Krigsdandsen var opført, Levnetsmidlerne færdige og indpakkede. Nu malede Krigerne deres Ansigter, smykkede sig som til en Fest med Blomster og Fjedre, bad i en almindelig og højtidelig Bøn den store Aand om Bistand og sejlede derpaa bort i deres Kanoer af Birketræ.

Medens de saaledes i en tredobbelt Linie roede hen over den smukke Sø, som begrænses af Sletter, de fra Arilds Tid havde beboet, vinkede den øverste Anfører med sit Spyd og strax efter hørte man Ronla istemme en krigerisk Sang, hvis Omkvæd, gjentaget af hele Skaren, rullede langt hen gjennem Lufsten, medens de lod Aarerne med taktmæssige Slag gennemskære det klare Vand.

Deres Sang indeholdt følgende Ord:

„Sneen bliver haard under den svindende Maane. Skarp, som en Krigers Kniv, skærer Binden gjennem Karegnondis*) Bølger. — Jeg seer halvtredsfindstøve og sex Baade trodse Stormen. — Hvem er det, som susende iler frem gjennem Vind og Vand? —

*) Huronsøen.

Korohe = ban yalla! Guah tau = ven! tau = ven!

Bøffeljægerne fra Erie ere paa Karegnondis
Bandvej.

Dren piber gjennem Vinterluften, Buestrengene
flinge. Huggene rasle paa Skjoldet, Hændoterne stønne.
Røde Mænd sanke Byttet under Bigvammen af Græs.
Hvo ere de maledede Helte, som sidde i de Dræbtes
Raadslagningshuus?

Korohe = ban yalla! Guah tau = ven! tau = ven!

Bøffeljægerne fra Erie tælle Hændoternes Skalpe.

Ilinier, Satanaer og Miasmier ere tappre. —
Adirondakerne vare Verdens Beherskere. — Men nævn
mig nu de Tappreste blandt de Tappre, hvis Børn ere
blevne nærede med Krig. —

Korohe = ban yalla! Guah tau = ven! tau = ven!

Bøffeljægerne fra Erie — de med glindsende
Fjedre smykkede Drue fra Osswego. — Disse ere de
Tappreste blandt de Tappre, hvis Børn ere blevne
nærede med Krig.

Da de havde sejlet omtrent en Miil, naaede de
en Landtunge, hvor de efter gammel og ufravigelig
Skik gif i Vand og lejrede sig, medens den fornemste
Anfører skrællede en Deel Bark af et stort Egetræ,
paa hvis Stamme han med rød Farve maledede saa
mange Krigere og Kanøer, som Krigstoget bestod af.
Krigerne vendte Ansigterne mod det fjendtlige Land og
foran dem maledede han en Bøffel, Eriernes Nationaltegn.

Dette var en Slags Billedskrift, hvorved slige Foretagender bleve optegnede i Stammens Historie, thi de i Nærheden staaende Træer indeholdt lignende Beskrivelser om lignende Foretagender samt om Udfaldet deraf.

Næste Morgen ved Daggry indskibede de sig atter og roede hurtigt, men stille, nedad Soen, hvis brede Glade var bedækket med lange Rækker stummende Bolger, over hvilke de hvide Bandfugle slagrede.

Først mod Slutningen af den anden Dag ankom den lille Flaade til Udlobet af Strømmen; her lejrede de sig igjen, men med største Forsigtighed, thi de traf Kanoerne ind i en mørk Tykning og tilintetgjorde omhyggeligt ethvert Spor, som kunde røbe deres Nærværelse, dersom der tilfældigviis ankom en af Senekaerne, ved hvis Grændser de nu befandt sig.

Man antændte ingen Ild og neppe den sagteste Hvissen lod sig høre, medens de opholdt sig paa dette Sted.

Solen gik ned i rødlig Glands og Dagen endte med et Uvejr, men Elementernes Oprør vækkede i en endnu højere Grad Griernes Kamplyst, og neppe var Skoven indhyllet i Nattens Skygger og Signalet til Opbrud givet, før Alle sprang op, indskibede sig i Kanoerne, og midt i den rasende Storm sejlede de tvert over Floden henimod den østlige Bred. Idet de derpaa, saavidt de oprørte Bolger tillod det, holdt sig i Skyggen, medens de fulgte den smalle Kanal, som gaaer omkring Den Dvanunga, fordoblede de deres

Forsigtighed, thi deels nærmede de sig nu Senefaernes besættede By, deels folte de paa den rivende Hurtighed, med hvilken Strømmen førte deres Baade med sig, at de nu vare nær ved de mægtige Bandsfald; deres Aarer berørte neppe Bandets Overflade.

Hør! — Et Skrig! — Se, den Kano, som bærer Godsen og viser de øvrige Baade hvilken Vej de skulle tage, knuses mod en Klippe, Floden bortskyller alle dem, der befandt sig deri og begraver dem i Hvirvlerne. Fra de andre Baade kunde man see dem midt i Skummet kæmpe forgæves mod Elementets Magt, men formedelst den heftige Storm var Ingen i Stand til at hjælpe dem. Omfider forsvandt de Ulykkelige i de mørke Bolger, og den lange Række af Kanoer fortsatte Bejen uden Fører.

Roula befandt sig i Hovdingens Baad, som nu sejlede i Spidsen for de andre. Han stod oprejst i Baaden, stirrede ud i det Fjerne og anstrengte sin Hørelse, for af Bandsfaldets Brusen at overbevise sig om dets større eller mindre Nærhed, men han kunde ikke høre andet end Bolgernes Larm og Stormens Hyl gjennem Skoven. Hurtigt som en anskudt Piiil foer de nu nedad Floden. De havde forfejlet Landingsstedet og befandt sig mellem Bandsfaldet og den sidste D, derom folte Roula sig overbevist, endskjøndt han, formedelst det tykke Mørke, ikke kunde skjelne det Mindste.

Enhvert Djeblif kunde bringe dem ind i de skrækkelige Strombhvirvler, som udstrække sig til det egenlige

Fald, og naar de først bleve grebne af dem, var ingen menneskelig Magt istand til at frelse dem. De maatte uden Redning omkomme.

Konla var netop i Begreb med at ville give Signal til at lande, da styrkede et uhyre Træ med et forfærdeligt Brag fra den flippesfulde Bred ned i Vandet lige for Baaden og spærrede Vejen for den. Konla havde neppe Tid til at gribe fat paa en af Træets Grene, før den rivende Strøm traf den skrøbelige Baad ind under Stammen og et Djeblif efter lod den komme knust frem paa den anden Side deraf. Hele dens øvrige Mandskab var opslugt af Bølgerne.

Lig et Egern løb Konla paa Stammen hen til Bredden og advarede ved Raab og Gebærder sine Landsmænd om at de maatte tage sig iagt. De adlød og faa Minutter efter befandt de sig Alle velbeholdne i Land, før det Tab, de havde lidt, og den Fare, de vare undslupne, endnu var bleven rigtig bekjendt.

Det var en særdeles skæbnesvanger og kun lidet opmuntrende Begyndelse paa deres Foretagende. Baade Godsen og Hovdingen vare døde — bortrevne af disse skrækkelige Bølger, før de havde havt Tid til at føre endog kun et eneste Slag. Det forekom de overtroiske Grier, som om denne Egns Aander vrede sig over deres Komme og havde forenet sig med deres Fjender for at tilintetgjøre deres Planer.

Dette forudsaae Konla, og da Ledningen af Foretagendet nu paahvilede ham alene, uddeelte han hurtig sine Befalinger, førte Folkene ind paa en ham

velbekjendt Sti, som slyngede sig bag om Senekaernes By, lod dem lægge sig i Baghold nogle Skridt fra Palisaderne og begav sig alene afsted for at spejde.

En dyb Rolighed herskede rundt om Senekaernes Blokhuse. Ingen syntes at have vovet sig ud i Stormen og den nu heftigt nedstrømmende Regn. — Ronla listede sig gennem Porten i Indbegvingen, hvilken han fandt aaben og ubevogtet; derpaa sneg han sig fra Huus til Huus, uden nogetsteds at opdage mindste Tegn til Paapaasenhed.

Gjennem Sprækkerne mellem Planterne kunde han overstue enhver af Hytterne, og saae Senekaerne ligge roligt, rygende og sladdrende, om Ilden. Der var kun een Hytte tilbage, som han endnu ikke havde undersøgt, og Erien sukkede, idet han krob hen til den. Det var Hovdingens Bolig, som laa omtrent i Midten af de andre.

Et Lys brændte derinde og da Ronla saae gennem Binduet, bemærkede han, at der fandtes to Personer, af hvilke den ene var Lauviskvan, den anden Francois Lamoine, de Franskes Gesandt.

„Hvorledes,“ tænkte Ronla, da han fik Dje paa sin Medbejler, „er han her endnu? — Nuvel — lad det da gaa som det vil. — — Og dog vilde Ronla, Erien, gjerne have frelst Dig for Voolotes Skyld. Men nu er det for silde. Du forfængelige, letfjindige Daare, Dine Dage ere talte.“

Han vilde netop forlade Binduet, da fængslede

deres Samtale hans Dymærksomhed og han blev for at lytte til den.

„Min Fader er god,“ svarede Franskmænden, som Svar paa noget, hans Bert havde sagt, „men Tiden iler saa hurtigt i hans Hytte, at man næsten ikke kan beregne den. Hasselnødderne ere allerede modne og den store Konges Sendebud har endnu ikke besøgt Halvdelen af hans Benner Ugononseonnerne. Efter to Solnedgange fra i Dag at regne, maa Lamoine befinde sig paa Vejen til Onondagaernes Raadslagningsild. — Er hans Fader tilfreds hermed?“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 12.

Løverdagen den 23de Marts 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Et Sagn fra Niagara.

(Fortsat.)

„Han maa være det, min Søn; Herrens Befaling er en Lov,” svarede Høvdingen. „Men Lemoine maa ikke glemme, at Senekaernes Dør staaer vidt aaben for ham og hans Folk. — — — Den store hvide Faders Benstak, som han har bragt, har banet en bred Vej mellem Senekaerne og dem. — Ugh! — Hvad seer min Søn?”

Dette pludselige Spørgsmaal blev foranlediget ved en Bevægelse af Francois, som, idet han tilfældigt slog Djnene op, saae Konstans Ansigt ved Vinduet, før denne fik Tid til at trække sig tilbage.

„Bed den hellige Jomfru, det forekom mig, som

om jeg saae et Par Djne stirre herind fra Mørket derude," svarede Francois.

Bed disse Ord ilede han, fulgt af Tauviskvan, ud af Døren, men de gjennemsogte forgæves Husets Omgivelser, der var ingen Fremmed at see, og da det tykke Mørke gjorde det let for Enhver at undkomme, holdt de snart op at søge og vendte tilbage til Ilden i Hytten.

"Forunderligt!" raabte Lamoine. „Hvad om den vrantne Lommel, denne Ronla, eller nogen af hans Bande endnu luskede omkring her i Eggen? Troer min Fader ikke de kunde have Vyst til at gaa ud for at stifte Ulykker? — Han er en viis Hovding — hvad mener han derom?"

„Disse logrende Hunde ville ikke vove at lade sig see i Senekaernes By, naar Borten er lukket," svarede Hovdingen alvorligt. „Tauviskvan kjenner dem; de sladdre højt, ligesom trættestjære Kvinder, men Ord skabe ikke Krigere. — Desuden kunde ikke engang en Bæsel komme useet ind gjennem Palissaderne, naar Borten er lukket og bevogtet."

Den Talende anede ikke, at man havde forsømt begge disse Pligter.

„Men hvem kan det da have været? — Jeg saae et Ansigt derude, det er ligesaa vist, som at jeg nu seer min Faders for mig," sagde Lamoine.

„Det maa have været en eller anden nysgjerrig Dreng fra Landsbyen, det er tydeligt nok," svarede Hovdingen. „Børn ere ligesom Myg, de kunne ikke

taale at see Lys, uden at nærme sig dertil. — Naar de først lære at tage Grie Skalpe, glemme de nok flige Børnestreger.“

Man hørte en Latter; Ronla trak sig anden Gang tilbage fra Aabningen og sneg sig, udstødende et dybt Suf, hen til den Deel af Hytten, hvor han vidste at Loolote plejede at opholde sig. En lille Dør førte udvendig fra ind i hendes Bærelse og da han havde overbeviist sig om, at Alt var roligt og sikkert, aabnede han Døren og gik ind.

Der var saa mørkt i Soveværelset, at han i Begyndelsen intet kunde skjelne, men pludselig brød Maa-
nen frem mellem Skyerne og udgjød gjennem en Aab-
ning i Taget en Strøm af Lys, hvorved det lille
Bærelse blev aldeles lyst.

Den indianske Pige laa paa et Leje af fine Boffel-
skind, en Foræring af Ronla. Hun var iført sin sæd-
vanlige Dragt og hendes glindsende sorte Haar hængte
opløst ned over hendes Kinder og Hovedpude. Hun
havde sjensynlig været beskæftiget med at ordne sit
Haar, da hun, overvældet af Træthed, havde støttet sit
Hoved paa Haanden og var falden i Sovn.

I denne blide Belysning lignede hendes Ansigt
en Perle, og da Ronla betragtede hendes tungsindige
Skjønhed, troede han næsten at see en over jordisk
Beundring ophøjet Gudinde, saa aandeagtig saae
hun ud.

Men den Sovendes tunge Aandedrag og af og
til udstødte Suf forjog denne Skuffelse af hans Ind-

bildningskraft og overbeviste ham kun altfor godt om, at det var den ham ved Lamoinæs Forførelse berøvede Elskede, han saae for sig.

Ronlas Hjerter svulmede af Medlidenhed, da han blev Vidne til disse Tegn paa et uroligt Sind. Han bukkede sig, indtil Pigens Aandede berørte hans Pande, han skælvede og blussede af Feberhede. Han lagde sin Kind blidt til hendes Haand, den var iiskold.

Indianeren havde bestandig elsket hende altfor højt til at kunne føle Hævngjerrighed, fordi hun havde forladt ham, og da han nu antog, at hendes nye Tilbøjelighed, hvorledes det end forholdt sig med Gjenstanden derfor, ikke gjorde hende mere lykkelig end Forbindelsen med ham, blev hans Hjerter opfyldt af bitter Smerte.

„Staffels Voolote,“ sagde han ved sig selv, „hvilken ond Aand udsendte denne Loffesugl for at friste Dig til at bryde Dit Lofte? — Før dette skete, sad vi hos hinanden, og havde kun eet Hjerter og een Lykke. Det var saa stort, dette dobbelte Hjerter, at det var stærkere end Sorgen, og derfor vare vi lykkelige; nu er det revet fra hinanden, og Voolote kan ikke sove uden Dromme, der ere blandede med Kummer. Det vilde være bedre, om Døen rammede Dit Hoved, Voolote, thi de Døde hvile i Fred, men Livet er fuldt af Sorg og Glendighed! — — — Men nej, Du min vildfarende og sørgende Sugl, nej, thi hvor kunde Ronla vel taale at see Dig dø? — — — Naar

der er Tale om Dig, da er han en Kvinde, en skælvende Kvinde. — Hans Stolthed har forladt ham.“

Og idet han knælede ved Siden af Lejet, trykkede han et let Kys paa Pigens Bænde og tog med Omhed hendes Haand.

Loolote aabnede strax sine Djne og soer forstræffet op, da hun saae en Skikkelse saa nær ved sig; men Ronla hvistede hendes Navn og lagde en Finger paa sine Læber, for at give hende at forstaa, at hun skulde være stille, og hendes Frygt forsvandt øjeblikkelig, saasnart hun gjenkjendte ham.

Ronla pegede paa en Dør, som satte Loolotes Bærelse i Forbindelse med den øvrige Deel af Hytten, derpaa pegede han paa sin Bænde og tilsidst paa den lille Dør, som førte ud i det Frie.

Disse Pantomimer tilkjendegav Loolote, at han ønskede at have en hemmelig Samtale med hende; hun stod derfor uden Betænkning op, kastede en Skindkappe om sig og fulgte sin forhenværende Elsker, som gik foran hende gjennem noget Buskads, hen til Palisadedøren, som han til sin Forbauselse fandt lukket.

Dette var et ubehageligt Tilfælde og frembragte en fuldkommen Forstyrrelse i hans Plan, som bestod i at bringe Loolote ud af Fjarens Gebeet, for hans Ledsagere begyndte at angribe Landsbyen.

Endnu havde ingen af dem talt et Ord og Indianeren havde neppe fattet sig af den Forbauselse, denne uforudseete Hindring foraarsagede ham, da en tung

Haand pludselig lagde sig paa hans Skulder, og en klar Stemme sagde paa Jrokesiff:

„Holla, Kammerat! — Det er for sildig at drive omkring med Fruentimmer; kom hen i Maaneskinnet og lad Uragassee's see, hvorledes Du er malet, thi — seer Du, der gives Senekaer, men der gives ogsaa Ugler.“

Disse sidste Ord vare neppe udtalte, før den, som fremførte dem, sank til Jorden, dødelig ramt af Ronlas Kniv, men med sit sidste Aandedrag udstødte han Senekaernes Kampraab, og før Gjenlyden deraf tabte sig i Skovene, hylede et Douzin Stemmer det samme Raab gjennem Byen, og i forvirrede Skarer styrtede Krikerne med deres Vaaben ud af Hytterne.

Loolote forsvandt ved Portvagtens første Ord, men i sin hurtige Flugt tabte hun sin Kaabe, som blev liggende paa Jorden. Der var intet Djeblik at spille, Ronla sprang henimod Borten og rev Skodderne og Stængerne tilside, men dette medtog Tid, og før det lykkedes ham at aabne den, vare de to forreste af de fremstormende Hjender ham allerede paa Halsen.

Erien havde ladet sin Krigskolle og sit Skjold blive udenfor Indbegningen hos hans Folk, og var kun bevæbnet med sin Kniv, men Mørket var ham gunstigt; thi Maanen var atter forsvunden bag Skyerne. Springende til Side greb han Loolotes Boffelskindskaabe, viklede den om sin venstre Arm, udstødte Eriernes Kampraab og ilede sine Angribere imøde. Fra begge Sider faldt raff paa hinanden Hug

og Stød, som ligesaa hurtigt bleve besvarede, og der begyndte at flyde Blod.

Senekaerne trængte raff ind paa deres enestaaende Modstander og bag dem brølede og skreg hele Byen. Men Ronla hørte bag ved sig Lyden af en Mængde Mokassinier, hans Folk besteg Palissaderne paa den udvendige Side og begyndte allerede at flattr over Porten.

Det var imidlertid ogsaa paa den højeste Tid; Ronla benyttede derfor et belejligt Øjeblik, sprang med et fortvivlet Sæt tilvenstre, kastede den ene af sine Forsølgere Boffelkindskaaben over Hovedet, stødte den anden ned, ilede hen til Porten, rev med Anstrengelse af alle sine Kræfter den sidste Skodde tilbage og lig en uimodstaaelig Stormflod styrtede Grierne hylende og jublende ind i vild Trængsel, for Senekaerne fik Tid til at fatte sig.

Nu fulgte en Scene fuld af vild Forvirring og Voldsøgjerninger. Den for tidlige Larm havde rigtig nok for endeel svækket Virkningen af OVERRUMPLINGEN, men natlige Overfald ere bestandigt forenede med Tab for de Angrebne, hvis Phantasi forstørrer Faren, medens tillige den ved panisk Skræk og almindelig Forvirring forarsagede Mangel paa forenet Virksomhed gjør Modstanden kraestesløs.

Med det første Sammenstød med den vilde Skare, som strømmede ind i Byen, bleve Senekaerne drevne tilbage, og snart lod Griernes Kampraab overalt i Byen; thi i Mørket blandede Angriberne sig med Mas-

sen af de Angrebne og lode som oftest deres Kaseri have frit Løb, saa at Mændenes Kamptraab blandede sig med Kvindernes Jammerskrig, og det varede ikke længe, før den røde Flamme brød frem af de enkeltstaaende Hytter.

Blandt de brændende Hytter var ogsaa Høvdin- gens, i hvilken flere af Grierne vare trængte ind og som de derpaa havde stuet i Brand, uden at møde Modstand, thi ved den første Larm vare Lauviskvan og hans Gjæst ilede ud, for at bidrage til at forjage den fjendtlige Hovedstyrke, som i tætsluttede Rækker rykkede frem i Midten af Byen.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skomagermester C. Schröder.

— Portner J. Knudsen.

— Forvalter ved Industriforeningen M. Petersen.

— Malermester C. B. Lübschig.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Løverdagen den 30te Marts 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Et Sagn fra Niagara.

(Fortsat.)

Grienerne dansede omkring Huset, svingede deres Tomahavker og slog dem mod Skjoldene, for at tilfjendegive den Glæde, de følte ved Synet af Flammerne, der ligesom røde Slangar banede sig Vej gennem det af Bark dannede Tag og omsider i en Søjle bragende og knyttrende hvirvlede op mod Himlen.

Røg og Damp strømmede ud gennem enhver Sprække i Bæggen; Halvdelen af Taget var allerede fortæret af Luerne og Coolote maatte omkomme i sit Bærelse. Hun var nærved at kvæles, men hendes indianske Stolthed tillod hende alligevel ikke at udstøde noget Skrig eller at bede Fjenden om Medlidenhed.

I dette skæbnesvangre Djeblif banede en Kriger sig Vej gjennem den jublende Mængde og styrtede sig ind i den brændende Hytte.

„Er Ronla bleven affindig, siden han saaledes styrter sig hovedfulds i Faren?“ raabte Tyren som skjuler sig mellem Klipperne. „Han bliver saa sammenkrummet som en Mokasin, der bliver lagt for nær til Ilden, det er vist. — Uh! Gjør Plads, Brødre, gjør Plads! — Der er han jo igjen, ligesaa velbeholden som nogensinde før og, ved den store Aand, han bærer en død Kvinde i sine Arme.“

Det var virkelig Ronla, som bar Lauviskvans bevidstløse Datter i sin Favn. Han havde frelst hende fra at dø i Querne.

Men nu væltede Kampens Volger sig henimod dette Sted, og undvigende Sammenstødet med Fjenderne ilede han med sin kjære Byrde henad en smal Sti, som førte gjennem Kratskoven til Palisadeporten, og efterat have naaet denne, gif han ud i Skoven.

Ikke langt fra Indhegningen fandtes der i Klipperne ved Niagaraflodens Bredder en lille Grotte, hvor han og Loolote tidligere havde tilbragt mangt et fortroligt Djeblif. Derhen bragte Ronla nu den bevidstløse Pige, lagde hende forsigtigt paa det bløde Mos, øste med sin hule Haand Vand af den nærliggende Flod og itænkede hende det i Ansigtet.

Saa snart hun gav Tegn til at Livet vendte tilbage, forlod han hende og ilede atter til sine betrængte Brødre, af hvilke han bortsendte En, der var hans

fortrolige Ven, for at bevogte den unge Piges skjulte Tilflugtssted.

Ronla kom netop til rette Tid for at være Vidne til det Slag, den ubønhørlige Skæbne efter flere Uheld tilføjede hans Stamme under dette ulykkelige Tog.

En Afdeling udmærkede Krigere bleve omringede og nedhuggede Mand for Mand, medens de, som under Ronlas Anførsel ilede dem til Hjælp, bleve tvungne til at trække sig tilbage, efterat de havde anstrengt sig til det Yderste og Halvdelen af dem vare dræbte.

Efterat Senekaerne havde fattet sig af den første Skræk, forsamlede de sig nemlig i langt større Mængde, thi da de ved Lydningen af deres brændende By saae, hvor forholdsmæssigt lidet Antallet af deres Modstandere var, undsaae de sig samt bestræbte sig ivrigt for at oprette deres Fejl og tugte Grieme for deres Forvovenhed.

Senekaerne vare de første og med Undtagelse af Mohavkerne tillige de mest frygtede af de fem forbundne Nationer. Vig de dristige Bjornejægere, vare de en Svøbe for de nordlige Skovegne og deres Navn indgjød Skræk. Rasende bortkastede de nu deres Skjolde, greb deres tunge Stridskoller og rykkede derpaa i en tætfluttet Phalang op ad Byens brede Hovedgade, hvor de nedhuggede Alt hvad der kom dem imøde, medens deres lettere bevæbnede Krigere skærmydslede med Fjenderne og drev dem ud af Sidegaderne.

Ikke istand til at modstaa den fremrykkende Hær, bleve Grieme uimodstaaeligt trængte tilbage af den

overlegne Mæsse, deres Slagorden opløste sig, de samlede sig atter, vege derpaa lidt efter lidt, og forsvarende enhver Tomme Grund med haardnakked Tapperhed samt bedækkende den med Døde, trak de sig omsider ud af Indhegningen.

Under Kampen traf Ronla og hans Medbejler mere end engang hinanden, men uagtet Grien flere Gange kun med Nød og neppe undgik at blive dræbt af Ramoines hurtige Kaardestød, af hvilke et gjennem-borede Griens Arm, vilde denne dog ikke løfte sin Stridsøxe mod ham, men vendte sig for at søge en anden Modstander.

Dagen begyndte svagt at dæmre over den østlige Deel af Skoven, da Grierne flygtede tilbage til deres Baade, haardt forfulgte af deres Fjender, Senekaerne. De indskibede sig under en Byge af Pile, som haglede ned fra de i Nærheden staaende Træer, og nu maatte de Flygtende udholde en forfærdelig Kamp mod Vandet og mod Menneskene. Som Følge af det Uheld, ved hvilket de mistede deres Lods, vare de, som sagt, ved deres Ankomst sejlede forbi Landingsstedet, og nu viste det sig, at det kun ved at bruge Aarerne med al mulig Anstrengelse kunde lykkes dem langsomt at arbejde sig op ad Floden mod den rivende Strøm, og da selv dette kun var muligt, naar de holdt sig i Nærheden af Bredden, bragte denne nye Ulykke dem i Skudvidde af Bueslytterne, som uafbrudt beskød dem fra Skoven.

Det var skrækkeligt at see Indianerne bukke sig

ned i Kanoerne med opadvendte Blik, idet de roede af alle Kræfter, medens snart hist, snart her en af Seneskaernes Pile ramt Kriger, uden at udstøde en Lyd, sank om og faldt i Strømmen, og der fra den høje Bred hævede sig en lydelig Jubel, som blev gjentaget af hundrede raa Struber i Skoven.

Paa denne Maade arbejdede den flygtende Hob sig moisommeligt op ad Floden indtil de med stort Tab vare komne forbi den øverste Ende af Grisøen, hvor en ny Fare ventede dem. Under vilde Skrig foer nemlig flere Kanoer ud af en skjult Bugt, der var det egentlige Landingssted og spærrede Vejen for dem.

Nu fulgte der et Sammenstød af det mest dødsbringende Slags. — Baadene stødte mod hinanden, og de, der befandt sig i dem, begyndte nu gængende og vaflende at kæmpe sammen, uden at bekymre sig om andet end det brændende Had, de nærrede til hinanden.

Med vanvittig Myrdelyst brugte de Knive og Stridsøyer, og da de vare hinanden saa nær og ikke kunde vige tilbage, traf ethvert Hug og Stød. Under Kampen fantrede nogle af Baadene, og traf deres Modstandere med ned i Dybet; i andre Baade faldt alle Krigerne, den ene efter den anden, idet de udstødte Kamphylet, krummede sig sammen og styrtede om, indtil de omsider af Strømmen bleve drevne ud i Hvirvlerne og forsvandt.

Grierne værgede sig som Løver og vege ikke af Stedet, saalænge de vare i Stand til at føre Baaben,

men Senekaerne vare tre Gange saa mandstærke og spærrede Floden med en tæt Linie af Baade, hvilken deres Modstandere ikke vare istand til at bryde igjennem.

Nu gjorde Grierne et fortvivlelsesfuldt Forsøg paa idetmindste at hegne sig, før de gik under. Enhver af Baadene klamrede sig nemlig fast til en af de fjendtlige Baade, og da der i den Kamp, som nu paafulgte og som lagde Beslag paa Enhvers hele Styrke, ikke kunde være Tale om at ro mod Strømmen, bleve begge Parter førte hen til Hvirvlerne, bortrevne af dem og kastede ned i det store Vandfald, indtil de sidste Baade af det stolte Krigstog svævede paa Randen af Afgrunden og bleve styrtede ned i Niagaras Svælg.

En eneste Baad, af hvis Besætning der kun vare to Mænd tilbage, havde med Held gjennebrudt Fjendens Rækker og ilede tværs over den brede Flod henimod den anden Bred, men Senekaerne vidste meget godt, at ingen jordisk Kraft var istand til at betvinge den altbortrivende Strøm og arbejde sig igjennem den; de forfulgte derfor ikke denne Baad, og saae kort efter, at den uimodstaaeligt, skjøndt næsten umærkeligt, blev ført hen mod de store Hvirvler; jublende over Griernes Undergang traf de sig nu tilbage og begave sig hjem.

IV.

Bed den sydlige Bred af Trissøen, omtrent midtvejs mellem dens øverste og nederste Spids, findes en Gruppe smaa Holme, og omtrent en Time efter den ovenfor skildrede Scene blev en kantret Kano, som

havde passeret flere af Hvirvlerne, med Kjolen ivejret drevn ind mod en af disse smaa Bletter Jord, der rage op af den rivende Strøm.

Neppe havde Floden kastet Baaden ind til den sønderrevne Bred, før en Indianer, som havde klynget sig fast til den ene Ende af Kanoen, hævede sig op af Vandet og greb fat paa en ud over Floden hængende Green, ved hvis Hjælp han arbejdede sig op af den hvirvlende Strøm og hen paa den faste Grund, hvorpaa han ligeledes traf Baaden halvt op paa Land og bandt den fast ved en stor Steen.

Denne Indianer var Ronla, en af de tvende Mænd, som efter deres Kammeraters Død havde gjort et Forsøg paa at komme over Floden.

Han var saaret og udmattet af Anstrengelse; hans Hoved svimlede, og det sidste Triumphskrig, hans Fjender udstødte, da Baaden blev revet bort af Strømmen, rungede endnu i hans Dren.

Med Møje krøb han heelt op ad den lille Des stejle Bred, og faldt i et Anfald af Afmagt om paa Møstet.

Det varede flere Timer før han erholdt sin Kraft og Bevidsthed tilbage; men saasnart dette var skeet, gjorde han sin Baad i Stand, greb et Par Arer, der vare befæstede i den og roede ud i Vandet hen mod Trisøen.

Livet havde intet Værd for ham, men Lykken stod ham bi ved dette farlige Forsøg, og han naaede Bred-

den. Forsigtigt gik han tvert over Den, men han havde intet at frygte, thi den var befolknet med Døde, hvilke han saae ligge i deres af sammenbundne Grene dannede Hvilesteder, medens han tavst vandrede forbi mellem Egetræerne.

Irisøen var nemlig Senefaernes Begravelsesplads.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skrædermester C. C. Sørensen.

— Bogbinder P. S. Thorsen.

Anna Ludvigsen, Datter af Goffardicapitain Ludvigsen.

 Til Underretning for de af Selskabets Medlemmer, hvem der ifølge Repræsentantsforsamlings Beslutning af 21de Marts d. A. er tilstaaet Laan, Gratialer eller Pensioner, meddeles, at Udbetalingerne heraf ville finde Sted paa Kassererens, Oberstlieutenant D. Borgens Kontor, Adelgade Nr. 14, 2den Sal, fra den 1ste til den 6te April daglig fra Kl. 8—11 Formiddag, og derefter hver Onsdag fra Kl. 8—10 Formiddag.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Løverdagen den 6te April 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Et Sagn fra Niagara.

(Fortsat.)

Hist brusede de skummende Svirvler, her var den glatte Vandflade, der laa endnu det Træ, som havde givet Anledning til Høvdingens Død, Alt var endnu som det havde været, kun Kampens Larm havde for længe siden lagt sig. Intet Vareslag fløvede den forræderiske Bølge, og ingen Larm blandede sig med det mægtige Vandfalds Torden, som paa sine Taagevinger rullede op fra Afgrunden ved den nederste Ende af Den, for spøgelseagtigt at lyde gjennem det ensomme Bildnisfes Stilhed.

Dersom de rygende Ruiner og det omstyrtede Træ ikke havde været, havde Ronla funnet antage, at Alt

fun var en skræffelig Drøm, og kunde have tvivlet om Virkeligheden af at han var den eneste Levende af den dristige Skare, som i Forening med ham var sejlet ned ad Senekaernes Flod.

Snart tabte Indianeren igjen sine Kræfter; hans Sjæl blev martret af de bittreste Smertes, hans Legeme af en brændende Feber. Hele Dagen og hele den følgende Nat vandrede han fortvivlet om paa den ensomme D. Siddende paa Klipperne ved Bredden af Vandet stirrede han ned i Vandfaldet og bøjede sig langt ud over det, for gjennem Taagen at lytte efter sine Brødres Stemmer. Han troede at høre dem i den dybe Brusens derved, udstødte derfor sin Stammes Samlingsraab og lyttede derpaa med ivrig Opmærksomhed efter Svaret.

Men kun Vandets hule Brusens brød sig mod Klipperne, som skælvede og gav Gjenlyd deraf, og nu skar han Tænder og rynkede Panden.

Medens han saaledes sad og betragtede det taageagtige Elor, som i tykke Folder slyngede sig hen over Floden, kom han til at tænke paa Vandflangerne, som lurede i Afgrunden under det, for at faste sig over de Mennesker og Dyr, som, opslugte og knuste af dette rædselsfulde Dyb, atter bleve opfaste ved Faldets deraf.

I sin vilde Feberdrøm saae han hvorledes Vandstøvet, glindsende som Lyseglimt, dansede paa Spidsen af Bølgerne i Strømhvirvlerne, samt hvorledes en Maaneregnbue udbredte sig spøgelseagtigt over Faldets

Dunstflor; han troede sig hensat i Uandernes Jagtegne, han kaldte paa sin Nations Førfædres Navne og talte med dem, som med Benner og Bekjendte.

Genimod Morgenens beroligede hans ophidsede Phantasi sig lidt efter lidt og han faldt i Søvn.

Da han vaagnede var det Middag og Solen skinnede klart paa Flodens glindsende Bølger, samt paa Trærnes Blade. Alt var klart og muntert, Alt, undtagen Ronlas Hjerte. Nu var hans Hufommelse vendt tilbage; stiv, som han var af sine Saar, begav han sig tilbage til sin Baad, roede den om Spidsen af Den, sejlede over den farlige Arm af Floden, kom ind i Hovedstrømmen og betraadte endnu engang Skovene, som omgave Senekaernes By.

Hans første Gang var til den Hule, hvorhen han havde bragt den bevidstløse Koolote. Stedet var vansiret ved Spor af Kamp og Ddelæggelse, Møsset var trampet ned, Klippevæggene vare plettede af Blod, og ligesfor Indgangen laa Liget af hans Ven, gennemboret med en Kaarde, som endnu laa ved Siden af det affjælede Legeme.

Erien var død paa sin Post, lig en tapper Soldat, der forsmaaer at forlade den ham anbetroede Plads uden sin Førfættes Tilladelse. Han havde været det sidste Offer, og det var Francois Lamoines Haand, som dræbte ham.

Ronla udstødte ingen Klager over sin hensøvede Ven, men tog det kolde Legeme i sine Arme og kastede det i Strømmen.

„Nu sover han hos sine Brødre,“ tænkte han, „de med Hjedre smykkede Krigere fra Oksvego have begivet sig til Hvile i Tordenens Rede. — Det er godt saaledes.“

Derpaa besteg han et paa en Høj staaende Træ, hvorfra han havde fri Udsigt over Egnen, og hvor han, skjult mellem Grenene, tilbragte flere Timer med at iagttage Byen og dens Omgivelser.

Den vestlige Deel af Himlen begyndte atter at skinne i Aftensolens brogede Glands. De skraa Straaler udbredte et gyldent Skin over Laageskjerne samt Skovenes Løvtag, og blaalige Skygger begyndte at lejre sig i Jordybningerne.

Pigerne indfandt sig som sædvanligt, for at fylde deres Kar ved Kilden, men dette skete ikke, som de ellers plejede, under Spøg og munter Sang, heller ikke dvælede de ved Kilden, for at ordne og smykke deres Haar; de kom kun, øste Vand og ilede hurtigt bort igjen, lig en Skare Spøgelseser, der drage gjennem Skoven.

Doden havde holdt sit Indtog i deres Hytter, og denne Livsforstyrrels Besøg frembringer bestandig et dybt Indtryk i det indianiske Hjerte, hvis Tilbojelighe-der strække sig ud over Graven.

Kun en af de unge Piger blev tilbage, for uforstyrret at hengive sig til sin Kummer paa dette ensomme Sted. Hendes Ansigt var blegt og fortrukket af dybe Lidelser, hendes Djne vare indsunken og stir-

rende, hendes Baaflødning forsømt og beskadiget af Ilden.

Kunde denne Pige være Loolote, Niagaras skjøne og stolte Brydelse? — En Stemme nævnede hendes Navn, og da hun saae op, fik hun Dje paa Nonla.

„Fred, min Søster,“ sagde han.

Disse Ord bleve udtalte med en neppe hørlig Stemme, og dog trængte de lige ind til den stakkels Piges Sjæl. Ligesom Sneen smelter ved Foraarets Varme, saaledes brast Smertens iisnende Baand ved den milde deeltagende Tone. Hun ilede hen til ham og kastede sig hulkende i hans Arme.

Nonla førte hende ind mellem Buskene og talte til hende med blide, trøstende Ord, i den omhedsfulde Tone, hun forhen saa gjerne havde hørt.

„Hvorfor er min Søster bedrøvet?“ sagde han. „Nonla troede, at det kun var hans Sti, som var fuld af Sorg og Torne. — — — Betro mig Din Kummer, Loolote, er jeg ikke Din Broder, Din Ven?“

„O, tal ikke saaledes, ellers døer jeg!“ stammede hun, neppe istand til at tale for Sindsbevægelse. „Skænd paa mig, gjør mig Bebrejdelse, giv mig hæslige Navne, og stød mig fra Dig, som en troløs og æreløs Skabning, det vil smerte mig langt mindre, end blide Ord af Nonla.“

„Vi ghyge Alle lig Trætøppe for Vinden, min Søster,“ sagde han vemodigt, „hvo formaaer at give os Fasthed, naar den store Aand udsender sit Aandepust, for at sætte vore Hjerter i Bevægelse? — —

Om vi end gjøre vore Garn nok saa stærke, vil Stormen dog sønderrive dem."

"Men det var min Skyld — det var min egen Skyld, Ronla," svarede Voolote hurtigt. "Hvorfor lyttede jeg til det blege Ansigts Stemme, og indfugede med Begjærlighed hans bedrageriske Løfter, hvorfor gjorde jeg det, da dog Ronla elskede mig? — Ronla forsmaaede at tale Usandhed, thi han er en Kriger. Jeg troede, at den Fremmedes Ord kom fra Hjertet, medens det dog kun var hans Læber, som talte. — Nu har jeg erfaret, hvor upaalidelig hans Tunge er, endsskjøndt jeg troede ham, da han dengang forfikkede mig, at der gaves Usandheder, som ikke vare syndige. — — — O Ronla, Ronla, jeg var meget ugudelig, derfor gav de onde Aander ham Magt over mig."

Med disse Ord skjulte hun sit Ansigt ved hans Bryst og græd heftigt.

"Hvad betyder dette?" spurgte Erien, idet hans Bænde blev mørk og truende. "Hvormed har Langkniven bedrøvet min Søster? — Hun følger med ham til hans Fædreland, hvor Solen staaer saa klar op, og der vil hun blive lykkelig."

"Aldrig!" raabte Voolote, idet hun hævede sit Hoved og talte i en skarp Tone. "Nu vilde jeg ikke følge ham, ikke for alle de Skatte, der findes i hans Land, som han praler saa meget af. Han har bedraget mig, og jeg er en Seneka. Voolote er ikke nogen Drm."

„Den Fremmede er meget snaksom,“ sagde Ronla; „Drd have Epidser, ligesom Pile, og kunne let tilføje Saar, naar man ikke omgaaes forsigtigt med dem; men min Søster vil begrave hans letfindige Drd under Trærnes Blade, hun vil sno en Forbindelsens Kjæde om hans og hendes Haand og berolige sig.“

„Der gives Drd, som man aldrig kan begrave,“ svarede hun sagte. „Naar en Mand sagde til en Kvinde, som havde skjænket ham sin Tro: „Nu maa jeg forlade Dig, gaa — smil venligt til Din Stammes unge Krigere, saa vil Du snart finde en Plads i deres Vigvam; men hvad der er forbi, det er forbi.“ — Siig mig, Ronla, kunde en Kvinde begrave saadanne Drd?“

„Har det blege Ansigt sagt dette til Loolote?“

„Ja, det har han!“ stammede hun, idet hendes Hoved sank ned paa hans Arm og hendes Legeme skælvede af Sindsbevægelse. „Bed Solens Dpgang drager han herfra og jeg antog, at han vilde tage mig med sig, thi det havde han tilsvoret mig ved de hvide Mænds Gud. Men da jeg erindrede ham derem, lo han, og sagde, at jeg var en Taabe, dersom jeg troede paa saadanne Eder. I Begyndelsen troede jeg det var hans Spøg, men jeg lærte snart at indsee, at det var fuldkommen Alvor, og at jeg virkelig er en Taabe.“

Dybt bevæget tryffede Ronla den grædende Pige til sit Bryst, bøjede sig over hende, til hans Kind hvilede paa hendes Haar, og sagde derpaa:

„Kom, Du min Sorgens vilde Jugl, kom, vend tilbage til mit Hjerte, som føler sig ensomt og koldt.

Lad os opsoge en fjern Egn, saa langt borte, at den Trolose aldrig kan komme os nær, og lad os leve der med hinanden. — Alle mine Brødre ere borte, de blive nu, lig af Stormen oprykkede Ege, rullede om af Niagaras Hvirvler, og jeg, jeg kunde ikke vende tilbage til Griernes Hytter som den Sidste af saa mange Tapre, uden at blive betragtet som æreløs. Jeg vilde have søgt Døden, Loolote, men Tanken om Dig bevægede mig til at beholde Livet. Jeg saae, at Dit Ansigt var bedækket med Kummer, og vilde adsprede disse mørke Skyer. Lad det derfor atter blive saaledes, som det engang var, lad os være eet Hjerte og vandre een Sti. — Disse Sorger og Lidelser ligne visst Lov, lad os ryste dem af og see tilbage, som paa en Rejse, der er tilendebragt.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Bogtrykker J. H. Schulz.
- Urtekræmmer Peter Jensen.
- Slagtermester G. W. Meyer.
- Contorist J. K. B. A. Haase.
- Skuespiller G. E. Gundersen.
- Politibetjent E. Fischer.
- Handskemager G. A. Elgeti.
- Typograph J. E. T. Rosenberg.

Christiane Jacobine Halvorsen, Datter af Krigsraad Halvorsen.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 15.

Løverdagen den 13de April 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Et Sagn fra Niagara.

(Fortsat.)

„Nej — nej, nu kan det aldrig mere blive saaledes,“ raabte hun med et Udtryk af mørk Benlighed. „Lauviskvans Datter bør ikke bryde flere Løfter, end hun allerede har brudt. — Hun er det blege Ansigtssquav.“

Et smerteligt Skrig trængte sig frem af den unge Mand's Bryst, hans Ansigt fortrak sig krampagtigt, det antog et Udtryk af tilbageholdt Raseri, og hans Dine stirrede stivt hen for sig, som om de vare brustne.

„Den uøle Fremmede har altsaa forført Dig?“ sagde han omsider.

Hun svarede ikke. Ronla trak sin Kniv af Skeden, holdt den et Djeblik ivejret, som om han anraabte Himlen om at staa ham bi ved Udøvelsen af hans Hevn, og styrtede derpaa ud af Lykningen. Opsyldt af Raseri ilede han lige hen imod Byen, glemmende Alt hvad der omgav ham, blindt for alt Andet, end Billedet af den forræderske Fremmede, som var Uarsag til alle disse Lidelser, og hvis Bryst han allerede i Tankerne saae gjennemboret af Kniven.

Bed Randen af Skoven stod en Mand, som lænede sig til et Træ og legede med en Tomahavk af Staal, hvis Skaft var huult og som paa den ene Ende havde et forgyldt Pibehoved, for at Krigens dræbende Vaaben tillige kunde tjene til Fredens Værk.

En Green knagede ved Siden af ham, Manden foer op af sin magelige Stilling, og Ronla, som ilede ud af Skoven, stod for sin Fjende, Francois Lamoine.

„Giftige Slange, som bider med et Smil, skændige Forsfører! Hevnerens Slag rammer sikkert!“ raabte Grien med tordnende Stemme, og førte i det samme med sin Kobberkniv et frygteligt Stød imod Lamoine, som forbavset og forstrækket over dette pludselige Overfald foer et Par Skridt tilbage, derpaa kastede sin Tomahavk efter Ronla og trak sin Jagtkniv.

Ligesom et Hjul hvirvlede Dren gjennem Luften og afflar Ronlas Skalplok. Et gjennemtrængende Skrig lod gjennem Skoven, men blev ikke hørt af de Kæmpende, der lig to Tigre havde grebet fat paa hinanden og nu brodes paa Liv og Død.

Eriens Kniv var sprunget af oppe ved Skafstet, hans Modstanders Kniv var farvet med Blod, men Ronlas Haand hvilede om det blege Ansigts Strube, saa at Lamoine ikke kunde bruge sit Vaaben med tilbørlig Kraft og Behændighed.

Begge styrtede bragende om mellem Bustene, den hvide Mand laa nederst, Indianeren laa over ham, men blødte af en Mængde Saar. En Tidlang kæmpede de med Fortvivlelsens Kraft, saa at Mossen blev revet op af Jorden ved deres stampende Fødder. Men Ronla klemte Fransmandens Strube, som om den sad i en Skruestik af Jern, indtil Lamoines Djne fordrejede sig i deres Huler og hans Lemmer sank slappe ned, efter den sidste voldsomme Anstrengelse.

Nu vristede Erien Kniven ud af hans Fingre, stødte den flere Gange dybt ind i hans Bryst, bemægtigede sig Sejerstegnet, Skalpen, rejste sig med en vild Mine fra sit blodige Bærk og ilede atter ind i Skoven.

Men hvorfor staaer han stille — hvad er Aarsag til at det stønnende Aandedrag standser i hans Bryst, netop da han er i Begreb med at ile fremad? — — Det er et kvindeligt Legeme, som ligger udstrakt paa Bejen. Et Blik siger ham at det er Loolote.

Han strog Haaret fra hendes blødende Pande, hendes Ansigt saae saa roligt ud; han lagde sin Haand paa hendes Hjerte, det havde ophørt at banke.

Angstet ved Eriens vilde Udfærd havde hun fulgt den hun i Birkeligheden elskede, og var bleven dræbt af Lamoines Tomahavk. Uden selv at vide det, havde

den egoistiske Fremmede sat Kronen paa sit Bærf ved at dræbe den, han havde gjort til et Offer for sin Letfærdighed.

Den yndige unge Skabning, som havde lært Ronlas Hjerte at kjende Kjærlighedens Glæder, laa nu død for hans Fodder. Maaløs knælede han ved Siden af hende, tog hendes livløse Legeme i sine Arme og hvilede sit Hoved ved hendes Bryst. — Han sukede ikke, stønnede ikke og bevægede sig ikke, før Lyden af Skridt, der nærmede sig, bragte ham til at fare sammen.

Senekaerne havde hørt Larmen, og en Deel af dem samlede sig allerede ved Udkanten af Skoven. Ronla sprang op, udstødte et skrækkeligt Hyl og forsvandt i Tykningen. Tre af Senekaerne gave sig til at forfølge ham.

Det var en Jagt paa Liv og Død, en forfærdelig Parforcejagt, hvori Mennesket med en Blodhunds haardnakkede Grusomhed forfølger Mennesket gjennem de tykke Skove.

Ronla var Mester i den Maade, hvorpaa Skovens Børn føre Krig, og idet han gjorde falske Spor og ledte sine Forsølgere vild med dobbelte Fodtrin, lykkedes det ham at dræbe en af dem, endnu før Aftenen brød frem. De to andre holdt Vagt til den følgende Morgen og fortsatte derpaa igjen Forsølgelsen.

Men deres Bestræbelser vare frugtesløse; intet Sted fandt de nogen brækket eller bøjet Green, intet Fodspor havde trykket Mossen ned, ingen Tone lod

sig høre, uden Lyden af Vindens Susen i Trærnes Toppe.

„Den siffige Grie er dog smuttet fra os og har naaet sit Hjem,“ sagde en af Forfølgerne.

„J saa Fald frelser han sin Skalp, men vi komme til at miste vore Belter, som Straf for vort Uheld,“ svarede den Anden i en ærgerlig Tone. „Lad os da vende om.“

Ronla hørte denne Samtale, thi han laa, lig et Fiirbeen, skjult bag en Green paa et stort Egetræ, lige over deres Hoveder. Nu blev det ham, som var Forfølgeren, og begge Senekaerne vare mere end een Dags Rejse fra deres Hjem.

Ronla havde ikke længere noget at haabe, det var som om der intet Hjerte levede i hans Bryst, han tænkte kun paa den Skæbne, der havde ramt hans Brødre og paa at han var en Kriger. I Nattens Stilhed, da Senekaerne vare faldne i Sovn, listede han sig hen til dem, dræbte dem begge, bemægtigede sig deres Skalpe, lod Vigenne ligge til Føde for de vilde Dyr, forbandt sine Saar, og vendte sin Fod mod Hjemmet.

Langsomt og halv vanvittig slæbte han sig gennem Bildniisset og ankom først paa den fjerde Dag til de paa hans Stammes Gebeet staaende malede Træer. Omgivet af sin Nations Krigsannaler satte han sig ned, og istemmede en vild Kampsang fuld af Jubel og Triumph, indtil hans Blik tilfældigviis kom til at hvile paa det Træ, hvor man med indianske Tegn havde be-

skrevet den uheldige Skares Opbrud og Antal. — Nu vendte hans Befindelse pludselig tilbage og han erindrede atter, hvem og hvor han var.

Med Nøje tog han Barken af et i umiddelbar Nærhed ved det andet staaende Træ og efterat have taget de fornødne Redskaber frem af en Hule, hvor de laa skjulte, malede han en rød Skitse af et Bandsfald, ad hvilket Kanoerne gløde ned. Han bestræbte sig for at bringe Antallet af Mandskabet i Baadene i Overensstemmelse med de paa det første Maleri, dog med Undtagelse af en Eneste, som han fremstillede adskilt fra de Andre, staaende paa en Bøffelhud og vendende Ansigtet mod Eriernes By.

Da han havde tilendebragt dette, stak han tre forthaarede samt een blond Skalp, paa en Senekapiil, som han befæstede i Træet, ved Siden af Hieroglypherne og derpaa hængte han en Bue og et Kogger saaledes op, at det tydeligt kunde sees fra Søen. — Nu bandt han Voolotes Bampum Halsbaand om sit Hoved, malede sit Ansigt rødt, og begyndte med fast og rolig Stemme at synge en Dødsfang.

Medens han sang, blev hans Stemme bestandig mere klar og kraftig, hans Djne straaede, hans Mustler svulmede, den ensomme Bred gav Gjenlyd af hans Sang og idet han omsider, ligesom i Elagets Hede, udstødte sin Stammes Kampraad, lænede han sig tilbage og gjennemboiede sit Hjerte med Kniven.

Saaledes døde den Sidste af en Stamme, der, lig Oldtidens Trojanere, gif under ved en Kvinde's Lune-

fuldhed og Utroskab. Erierne forvandt aldrig Tabet af saa mange Krigere. Deres Stamme havde erholdt et dødeligt Stød, og fra dette Djeblik var deres Magt fuldstændig brudt.

De saa Tilbageblevne adspredte sig blandt de nærmest boende Stammer, og paa den Tid, da Englænderne indfandt sig, for at kæmpe med Franskmændene om Herredømmet over de røde Mænds Arv, var der ikke andet tilbage af de engang saa berømte Erier, end deres Navn, der endnu knytter sig til den majestætiske Sø, som engang beskyttede deres Grændse.

Ligesom hos mange andre af Nordamerikas indfødte Nationer bleve de kun bevarede fra fuldkommen Glemsel ved den tilfældige Omstændighed, at de selv og den Egn, de beboede, havde et og samme Navn. De hemmelighedsfulde Alleghaner havde Alleghany Bjergerne, Huronerne havde Huronsøen, Mohavkerne deres Flod og Erierne deres Sø, der erindrede forbigående Generationer om den forsvundne Tilværelse af et Urfolk, samt om alt Menneskeligt's Forgængelighed.

Senekaerne begravede Tauviskvans Datter paa Grisøen, som var indviet til de Døde og der, som man troede, blev bevogtet af Aanderne, der svævede i Dampen fra Vandfaldet. I hendes af Fyrretræ dannede Grav lagde de et Bærelte og et Par Aarer, som Sindbilleder paa Arbejde, fordi hun var en Kvinde og hertil føjede de Blomster, for hendes Ungdom og Pemikan, til Brug paa hendes Rejse til de Saliges

Land, som efter deres Mening laa i Retningen af den nedgaaende Sol.

Var efter Var kom hendes Slægtninge for at rense hendes sidste Hvilested for Ukrudt og tale til deres Dndling; Var efter Var indsendt de sig med sjelden Kjærlighed og Trostkaab, indtil de omsider selv bleve bragte til Hvile ved hendes Side.

De stolte Senekaer og deres Medforbundne ere ligeledes forsvundne fra Skovene ved de blege Ansigters Indflydelse, og den Hvides Plovjern kaster endog den gamle Jægers hensmuldrede Been op af den Jord, som engang var hans Gjendom. Stæder og Byer have sig nu paa de Steder, hvor Røgen fra Rodhudernes Raadslagningsbild engang steg op mod Himlen; Chaussæer og Jernbaner føre gjennem det forhen ensomme Bildnis, og Anglosachsens Fod træder paa Indianerens Grav og den Grund, som engang bar hans Bolig ved Vandtordenen.

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Uhrmager P. Rasmussen.

— Skomagermester W. Stender.

— Skræder J. Jensen.

W. G. Lund, Datter af Skrædermester Lund.

Pauline Steenberg, Datter af Uhrmager Steenberg.

Emilie Frederikke Eigtved, Datter af Deconom Eigtved.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 16.

Løverdagen den 20de April 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft hos Universitetsbogtrokker J. H. Schulz.

Et Gjæstebud hos en fornem Perser.

(Oversat.)

Efterat vi havde taget Sæde ved Bordet, blev der budet koldt Kjøkken om, og derpaa blev der ved hver Gjest sat et lille Bord, hvorpaa der fandtes Scherbet og Confect.

Da imidlertid Maden var tilberedet med Faarefedt, kunde vi ikke faae en eneste Mundfuld ned.

En Mængde Tjenere kom derefter frem med Bordduge af hvidt indisk Toi, hvorpaa der hist og her var broderet Blomster. I Hjørnerne var der trykte Ordsprog, f. Ex.: „Alt hvad der bydes her er godt, og kommer fra et godt Hjerte.“ — Og der kom sande-

ligt saameget fra et godt Hjerte, at tusinde Personer ganske vist kunde være blevne mættede deraf.

For mig og min Bordkammerat vare alene følgende Retter fremsatte: først og fremmest et stort Gladbød, der ikke blot skjulte hele Bordet, men endogsaa naaede $\frac{1}{2}$ Alen paa begge Sider udover det. Perserne benyttede det istedetfor Brød og tillige som Serviet til at tørre Hænderne paa. Desuden erholdt vi for vor Part: et halvt Faar, et Dgelaar, to Fæde med flere Slags Steg, fem Fæde Raguer, tillavede med Saffran, to Fæde med kogte Riis, to med kogte Høns, to Fæde med stegte Gæs, to Fæde Fisk, to med sur Melk, et stort Fæd Scherbet og fire Kruffer Viin.

Men til alt dette fik vi hverken Kniv, Ske, eller Gaffel.

Den ene Ret blev med stor Behændighed stillet ovenpaa den anden, saa at jeg og min Kammerat pludseligt sad bag en Pyramide af Fæde, som berøvede os al Udfigt.

Vi kunde kun igjennem smaa Abninger mellem de optaarne Fæde, se vore lige overfor siddende Bordkammerater.

Jeg forsøgte paa igjennem en lille Abning i min Fædpyramide at iagttage, hvorledes vor Bert bar sig ad.

Den venstre Haand støttede han til sin Dolk, da Perserne aldrig benyttede denne Haand ved deres Maaltider, og stak den høire ind i et Fæd fyldt med Riis, sammencæltede en god Portion med tre Fingre, og

pattede den med stor Færdighed ind i Munden, hvoraf dog Skæg og Mustascher bare tydelige Spor.

Efterat han flere Gange havde gjentaget dette, afrev han et Stykke af det kjempestore Gladbrød, af-torrede sine Fingre derpaa, og nedslugte saa dette Stykke lykkeligt og vel. Derefter foer han efter For-godtbefindende om med Haanden i flere Fade og gjen-tog den samme Manøver. Tilfids drak han en dygtig Slurk Scherbet, og betragtede senere sine forbløffede europæiske Gjæster med megen Venlighed.

Endskjøndt neppe Noget af os havde smagt paa Retterne — thi man vovede ikke at røre ved den største Deel af dem, af Frygt for at vælte hele Fadpyra-miden omkuld — blev der dog givet Tegn til at tage Fadene bort, og Tjenerskabet, saavelsom de udenfor staaende misundelige Herrer, ansaae os vistnok for at være meget fornemme Folk; thi det er Skik i Per-sien, at jo fornemmere man er, destomindre spiser man ved store Gjæstebud.

Bed Fadenes Borttagelse opstod der ny Allarm og Bulder; da Ragufadene ikke vilde løsne sig fra den sure Mælk, paa hvilken de havde hvilet saa trygt. Smørret havde indgaaet en ordenlig Benskabs-Forbin-delse med Pandekagerne, og Fiskene vilde under ingen Betingelse adskilles fra de stegte Høns. —

Ubarmhjertige Hænder bevirkede tilfids Skils-misken, og nu styrtede man sig udenfor over de bort-baarne Fade.

I Persien har man den Skik, at Levningerne

gives til Priis for Tjenerne eller for den derpaa lurende Bøbel. Desaaarsag koges der i et fornemt Huus dagligen 3 Gange saameget, som dets Beboere kunne fortære.

Nu kunde man først aande frit. Tjenerne bragte Vaskvand, men uden Haandklæder. Perserne lade nemlig deres Hænder tørres i Lusten, men vi tørrede os paa vore Lommeterklæder.

Vi havde knap endt denne Gjærning, førend de frygtelige Fæde bleve til vor store Forstrækkelse baarne ind igjen.

Men denne Gang kom vi bedre derfra; thi det var kun Fruget og Confect, og for hver blev der heldigviis kun sat eet Fæd. Dette havde ogsaa sine gode Grunde, thi ellers kunde vi ikke have seet de Dandsende, der nu kom ind.

Musikken bestod af en Guitar, et Slags Violin og to biskajiske Trommer, samt en Sanger, der under frygtelige Grimacer og virkelige Nerverystelser skreeg af fuld Hals. Musikken var vel ikke uden Taft, men det Hele lignede dog fuldkommen Rattemusik. Vi brøde endeligt op med fyldte Øren, men med tomme Maver, og begave os hjem, for at spise til Middag.

Carnevalet.

(Oversat.)

Hvem har ikke hørt tale om et Carneval, det vil sige de Festligheder, med hvilke man forlyster sig i Italien førend den strenge Fastetid?

I Rom forsamles Deeltagerne i Carnevalet paa Corso, en lang, og tildeels med prægtige Bygninger omgivet Gade.

Bed at ophænge Tapeter, udstrøe Blomster i rigeligt Maal og udspænde Løier, — hvilket seer ved enhver Fest i Italien, — forvandles Gaden til en offentlig Sal. Paa begge Sider opføres store Gallerier, som behænges med Tapeter og forsynes med Stole.

Saa snart der ved Klokkeringning gives Tegn til Festens Begyndelse opfyldes Gaden af maskerede Personer: Mænd, udklædte som Qvinder og gifte og ugifte Qvinder i Mandstragter.

Talrigt ere dog de saakaldte „Pulcinelli-Masker“, som, iførte Skjorter med et hvidt Lørklæde om Hoved og Hals, og med smaa Borster i Hænderne, under morsomme Gebærder bestræbe sig for at borste de andre Masker og Tilskuerne og befrie dem for Støv og Pletter. —

Maskerede Personer, smagfuldt udklædte som Høvedarbeidere, bære i Hænderne en Slags Tang, som man efter Behag kan forkorte og pludseligt udstrække til en betydelig Længde. Det seer ganske net ud, naar de

med dette Instrument overrække Blomsterboufetter til Damerne, endogsaa til Dem, der boede paa tredie Gal.

Ligeledes tage Tiggermaskerne sig godt ud, naar de med Staven i den ene, og Hatten i den anden Haand med ydmyge Lader gaae omkring og tigge om Almisser, Confect, Rodder og lignende Ting.

Endnu pynteligere ere de Masker, der forestille Bønderpiger, Fiskere Dvækere o. s. v.

Man seer ligeledes i Trængslen Gen og Anden med tvende Ansigter, og man veed ikke hvilket af disse der er Forsiden, og hvilket der er Bagsiden paa dem.

Undertider kjøre Bognene tæt efter hinanden i tvende Rækker midt paa Gaden, opad paa den ene Side og nedad paa den Anden. — Hele Gaden følger af jublende Tilskuere, toilesløse Masker og overfyldte Bogne.

Siendommelig er den lille Krig, som Maskerne føre indbyrdes. Man fører med sig et Forraad af Confect, og især af smaa Gibsstykker i alle mulige pene Figurer, til at kaste paa hinanden. Ingen er sikker for et saadant Anfald. Damerne have smaa forgyldte og forsolvede Kurve, fyldte med deslige Gibsstykker, og bliver Confect-Krigen dem for besværlig, blive de forsvarede af deres Ledsagere. Det gaaer saa især ud over de sortklædte Personer, da Gibsen smitter af, og bedækker dem overalt med hvide Pletter. Ofte standser i Trængslen en aaben Bogn med Pulcinelli, som har travlt med at hilse med en Hagel af Confect paa Tilskuerne paa Balkoner og i Binduer.

Paa engang aabnes en Krydsild fra alle Kanter imod de Kjørende, indtil det endelig lykkes dem, der ere blevne ligesom bedækkede med Sne, under almindelig Latter at komme ud af Trængslen.

Om Aftenen dundre Skud fra begge Ender af Gaden til Tegn paa, at et Hestevæddeløb skal begynde, og derfor maa Pladsen i Midten af Gaden gjøres ryddelig.

Nu opstaaer der en frygtelig Trængsel; men det er et henrykkende Dieblif, naar de med Flitterguld udstyrede Beddeløbsheste føres frem.

De pruste og steile under deres Føreres Hænder, og komme under Folkets Jubelraab ind paa Banen. De blive derefter opstillede bagved et udspændt Toug.

Bed et givet Tegn løsnes Touget, og de styrte da frem uden Sadel og Rytter. Som en Hvirvelvind ile de forbi, og den som først naaer til Enden af Corso, udraabes som Seiervinder.

For tredie Gang dundre Kanonerne, og nu begive Alle sig hjem. Al Orden er pludseligt opløst, og de maae prise sig lykkelige, som ubeskadigede kunne komme bort fra dette Virvar.

Saaledes gaaer det til under mangfoldige Afveglinger i alle Dagene under Carnevalet, men Folkemængdens største Lystighed er dog Fastelavns-Tirsdag.

Kineserne.

(Oversat.)

Dette Folk havde allerede i en længst svunden Fortid opnaaet en høi Grad af Dannelse, og Bogtrykkerkunsten, Krudt, Compas m. m. kjendte man i Kina længe førend de bleve opfundne i Europa. Men Kinesernes Stolthed og Selvtillid forhindre dem fra at lære noget af andre Folkesfærd, eller at optage noget efter dem.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Fuldmægtig P. P. G. Engelstrup.

Froken J. Engelstrup.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 17.

Løverdagen den 27de April 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 21de Marts 1867 afholdtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet, ved hvilken 40 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det lovsbefalede Eftersyn af Selskabets Penge og Effecter, i Anledning af sidste Administrationsræske, hvorved Hr. Statsraad Laurup gjenvalgte, har fundet Sted den 4de Februar d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, Dhr. General Borishoffer, Cancelliraad Schlichtkrull og Commandor Garde, samt at de i Selskabets Hovedbøger opførte Activer, foresandtes som anført, hvilket findes anført i Administrationsforhandlingsprotocollen.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1866 i:

a. Et Indtegnelsesbeviis af 22de Febr. 1827, Folio 450, fra Directionen for Statsgjalden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Beløb 100,000 Rd.

b. Nationalbankens Recipisfer for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer af det dansk-engelske 3 pCt. Laan med tilhørende Rentecoupons fra 31te Marts 1867, nemlig:

8 Obligationer à 250 Rstl. 2,000 Rstl.

53 — — à 100 — 5,300 —

————— 7,300 Rstl.

c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefrie Laan, til Rest 16,400 Rd. 22 R.

d. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Kommunelaan 400 Rd.

e. En Contrabog med Privatbanken lydende paa den deri indestaaende Sum 3,100 Rd.

f. Den contante Kassebeholdning den 31te Decbr. 1866 udgjorde 4,187 Rd. 62 R.

2. Efter Administrationens Indstilling bevilgede Forsamlingen Selskabets Bogholder, der ikke oppebærer noget personligt Tillæg til sin Gage, et Gratiale af 100 Rd.

3. Efter Indstilling af Administrationen vedtog Forsamlingen, at der i indeværende Aar bliver at udgive en Liste over samtlige Selskabets Medlemmer

4. Fremlagdes den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31te Decbr. 1866 udgjorde 183,128 Rd. 12 β ., hvori er indbefattet en i 1866 indkjøbt dansk-englisk 3 pCt. Obligation, stor 100 $\mathcal{R}$ stl. samt Oversigten over Regnskabet for 1866 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter udgjort..... 16,420 Rd. 22 β .
og samtlige Udgifter..... 16,174 — 74 —

hvorefter bliver et Overskud til Foremuens Forøgelse af..... 245 Rd. 44 β .

5. Medlemsantallet var den 31te Decbr. 1865 2,940 Tilgangen i 1866 har været:

188 nye Medlemmer..... 188
3,128

Afgang i Aaret:

døde..... 35
udmeldte..... 27
udslettede..... 17
Pensionister døde..... 17
96
3,032

deraf betalende..... 2,870
Pensionister..... 157
Budde..... 5
3,032

6. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:
Pensioner.... til 161 Personer med 5,108 Rd. 48 β .
Gratificationer — 474 — — 6,185 —
Rentefrie Laan — 47 — — 8,000 —

682 Personer med 19,293 Rd. 48 β .

Balanceret

over det forenede Understøttelses-Selskabs

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1866			182,882	64
hertil Overskud af Selskabets Virksomhed i 1866, fremkommet ved fra Indtægterne i 1866	16,420	22		
at drage samtlige Udgifter for samme Aar	16,174	74		
			245	44
Total-Formue den 31te December 1866			183,128	12

Kjøbenhavn, den 31te December 1866.

C. N. Laurup.

J. C. Bondrop.

Status

Formue den 31te December 1866.

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Nemlig, Beholdninger den 31te December 1866.				
a. Obligationer:	Rd.			
i 4 pCt. Obligationer mod Statsgældsdirectionens Indskrivningsbeviis (Fol. 504).....	100,000.			
i dansk-engliske 3 pCt. Obligationer £ 7,300, hvoraf £ 100 er indkjøbt i 1866, sat til Værdi af 800 Rd. pr. £ 100.....	58,400.			
i 3 Stkr. Obligationer af Kjøbenhavns Communelaan.....	400.			
	158,800	"		
b. Rentefri Udlaan:				
Paa rentefri Udlaan resterede ult. December 1865.....	15,563.			
hertil nye Udlaan i 1866	8,000.			
	23,563.			
indgaaede Afdrag i 1866.....	—8,150.			
Rest ult. December 1866.....	15,413	"		
deraf Eibeskjætz Legat 4,340 Rd.				
c. Kassebeholdning:				
Contant	7,287	62		
(hvoraf i Privatbanken 3,100 Rd.)				
Intægtsrestancer:	Rd.	ß.		
Restancer for Laan	987.	22.		
— for Contingenter....	640.	24.		
	1,627	46		
			183,128	12
			183,128	12

D. F. Olsen.

J. Em. Varsen.

Over:

over det forenede Understøttelses= med Hensyn til

Indtægt.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Halvaarlig Contingent.. 4,601 Rd. 74 ß. Hans Majestæt Kongens Gave ..... 80 — " - Overordentlige Medlem= mer ..... 27 — " - <hr style="width: 100%;"/> 4,708 Rd. 74 ß. herfra affrevne uerholde= lige Contingenter .... ÷ 86 — " - <hr style="width: 100%;"/>	4,622	74		
2. Ugentlige Contingenter.. 4,626 Rd. 72 ß. for Lovbøger..... 95 — 32 - <hr style="width: 100%;"/>	4,722	8		
3. Renter ... .. 6,008 Rd. 35 ß. herfra Renter for Laan i Banken..... ÷ 81 — 33 - <hr style="width: 100%;"/>	5,927	2		
4. Tilfældig Indtægt (Advance ved Indkjøb af en danst= engelsk 3 pCt. Obl. £ 100, ansat til ..... 800 Rd. " ß. indkjøbt for..... 751 — 62 - <hr style="width: 100%;"/>	48	34		
5. S. N. Gibeschütz Legat for 1866: til rentefri Udlaan ..... 1,000 Rd. til Understøttelser ..... 100 — <hr style="width: 100%;"/>	1,100	"		
			16,420	22
			16,420	22

Kjøbenhavn, den 31te December 1866.

D. F. Olsen.

C. N. Laurrup.

figt

Selskabs Regnskab for 1866.

dets Virksomhed.

Udgift.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Pensioner	5,108	48		
2. Gratificationer.....	6,185	"		
3. Lønninger..... 2,356 Rd. 12 ß. do. hvortil Eibeschiitz Le- gat har bidraget med 1 pCt. .... 77 — 20 -	2,433	32		
4. Andre Administrationsudgifter.....	1,203	14		
5. Ugebladets Trykning.....	752	69		
6. Afskrevne uerholdelige Restancer af Laan	492	7		
			16,174	74
Overskud for 1866, som overføres til Formues Conto.....			245	44
			16,420	22

J. C. Bondrop.

J. Em. Larsen.

Siden Generalforsamlingen i Marts Maaned forrige Aar ere 17 Pensionister døde med et Pensionsbeløb af 478 Rd.; fremdeles er Lodsformand Jørgensen død og Enken, 80 Aar, tillagt den Manden i 1864 tilstaaede Pension af 25 Rd.

7. Overeensstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 21de December 1865 kan i 1867 anvendes til

Pensioner	5,036 Rd.
Gratificationer	6,364 —
	Jalt... 11,400 Rd.
og til rentefri Vaan	8,000 —

Administrationen foredrog derefter de i 1866 indkomne Ansøgninger og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 20 Medlemmer til at erholde Pension à 25 Rd. aarlig fra 1ste Januar 1866 med ialt 500 Rd.

Løbe= Medl.

Nr.	fra	Alder.	Sidst.
1.	1816. Revisor Kjørbyes Enke	70 Aar	20 Rd.
2.	1817. Kjøkkenmester Krygers Enke.	70 —	20 —
3.	1822. Meelhandler Herbsts Enke..	66 —	20 —
4.	1823. Guldmægtig Viborgs Enke..	71 —	20 —
5.	1824. Ritmester Foghs Enke	66 —	20 —
6.	1825. Møller Andersens Enke	70 —	20 —

Løbe= Medl.

Nr.	fra	Alder.	Sidst.
7.	1826. Krigsskæffor Rasmussens Enke	79	Mar 20 Rd.
8.	1827. Major Hoffmanns Enke . . .	77	— 15 —
9.	— Snedkermester B. J. Billadsen	78	— 20 —
10.	— Garver Topps Datter	62	— 20 —
11.	1828. Forhenv. Hørfæmmer J. M. Brorson	64	— 20 —
12.	1830. Kunstdreier Soborgs Enke..	66	— 20 —
13.	1831. Frugthandler Frorups Enke.	66	— 20 —
14.	1832. Skrædermester H. Andersen.	71	— 20 —
15.	— Madam Caroline Schmidt..	72	— 20 —
16.	1833. Handskemager Landers Enke.	67	— 20 —
17.	1834. Skrædder Jørgensens Enke.	71	— 20 —
18.	1844. Fhv. Lærerinde C. Mørch..	76½	— 20 —
19.	1817. Adjunkt Jacobsens Enke . . .	70	— 20 —
20.	1819. Brændeviinsbrænder Herzh's Enke	81½	— 20 —

b) Et aarligt Tillæg af 5 Rd. fra 1ste April d. A. bevilgedes følgende 8 ældre Pensionister med ialt 40 Rd.

Løbe= Pensf.

Nr.	fra	Alder.	Sidst.
1.	1859. Porcellainshandler Rothen- borgs Enke	86	Mar 25 Rd.
2.	1860. Justitsraad Didriksens Datter	71	— 25 —
3.	1864. Malermester Jensens Enke..	72	— 25 —
4.	1865. Skovfoged Schmidt	79	— 25 —

Løbe- Medl.

Nr. fra

Alder. Sidst.

5. 1865. Brændeviinsbrænder Larsens
 Enke . . . . . 77 Aar 25 Rd.
6. 1860. Urtefræmmer Guldagers Enke 77 — 25 —
7. — Isenfræmmer Svanes Enke. 70 — 25 —
8. 1863. Juvelerer Oldenburgs Enke. 76 — 25 —

Endvidere tilstodes efternævnte Pensionister:

Caroline Legatet á 50 Rd. aarlig:

Rjøbmand Rubens Enke, 87 $\frac{1}{2}$ Aar; tidligere
 tillagt i Pension 45 Rd. — Pensionist fra 1843.

Brochs Legat á 44 Rd. aarlig:

a) Restaurator Dsterbergs Enke, 83 Aar; tidligere
 tillagt i Pension 35 Rd. — Pensionist fra 1855.

b) Grosserer Norregaards Enke, 82 $\frac{1}{2}$ Aar; tid-
 ligere tillagt i Pension 35 Rd. — Pensionist
 fra 1848.

c) Af de om rentefrie Laan indkomne 72 Ansøg-
 ninger tilstodes 53 Medlemmer i Genhold til Repræ-
 sentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt
 8,000 Rd.

d) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet de
 forskjellige Glasferepræsentantskabers Erklæringer og
 Indstillinger over de i 1866 indkomne 619 Ansøg-
 ninger, bevilgede Forsamlingen nedenanførte 471
 Medlemmer Gratificationer til Beløb ialt 6,320 Rd.
 nemlig:

Medlem

fra

1816. Blikkenslager Szybrowsky's Enke . . . . . 20 Rd.

Medlem
fra

1817.	Capitain Grans Enke	20 Rd.
—	Skomagermester Johansens Enke	15 —
1818.	Bævermester Thorlunds Enke	10 —
1820.	Klædehandler Melbye's Enke	15 —
1821.	Søcapitain Grove's Enke	20 —
—	Uhrmager Malmgreens Enke	10 —
—	Kunstdreier Ehlers Enke	20 —
1822.	Collecteur Klingenbergs Enke	15 —
—	Justitsraad Jangens Enke	10 —
1823.	Glarimester Døgevad's Enke	20 —
—	Contoirchef Schüss Enke	15 —
1824.	Pastor Smiths Enke	15 —
1825.	Skædermester Scheels Enke	20 —
1826.	Urtekræmmer Schmidts Enke	20 —
—	Major Lengnichs Enke	15 —
—	Krigssassessor le Maires Enke	15 —
—	Snedkermester Rohleders Enke	20 —
1827.	Skomagermester Halds Enke	15 —
—	Skomager Helsted	20 —
—	Chocoladefabrikør Byrfting	20 —
—	Snedkermester Rnie	20 —
—	Toldbetjent Kundbye's Enke	15 —
—	Huushovmester Pfeils Enke	15 —
—	Capitainlieutenant Rathfacks Enke	15 —
1828.	Fuldmægtig Giesfings Enke	20 —
—	Guldsmedmester Verche's Enke	20 —
—	— Naboe's Datter	20 —

Meblem
 fra

1828.	Loihuuslieutenant Carlsens Enke.....	15 Rd.
1829.	Forhenv. Hoboist Stockmar.....	15 —
—	Snedkermester Knudsens Enke.....	15 —
—	Fuldmægtig Dreboldts Enke.....	20 —
—	Blikkenslager Jrgens Enke.....	15 —
—	Forhenv. Skolelærer J. P. Windefilde .	10 —
—	Guldsmed H. Otto.....	15 —
—	Tømmermester Benche's Enke.....	15 —
—	Finantssbud Jensens Enke.....	20 —
1830.	Strompevæver Tommerup.....	15 —
—	Bogbinder Bergmanns Datter, Caroline	20 —
—	Uhrmager C. Christensens Enke.....	10 —
—	Klædehandler Henningsen.....	20 —
—	Fuldmægtig Mørcks Enke.....	15 —
—	Justeermester Bechs Enke.....	15 —
1831.	Politibetjent Breunings Enke.....	15 —
—	Skolelærer Jensens Enke.....	15 —
—	Hattemager Madsens Enke.....	15 —
—	Skolelærer Martens Enke.....	20 —
—	Toldassistent Haßfells Enke.....	15 —
—	Farver Bangs Enke.....	15 —
—	Copist Mohrs Enke.....	20 —
—	Inspecteur Hansens Enke.....	15 —
—	Mestersvend Petersens Enke.....	15 —
1832.	Urtefræmmer Hellesens Enke.....	20 —
—	— Boesens Enke.....	20 —
—	Kammerraad Thorbjørnsens Enke.....	20 —

Medlem
fra

1832.	Smedemester Helverschou.....	20 Rd.
—	Kassierer Dalbergs Enke	20 —
—	Grosserer J. Møllers Enke	15 —
—	Smedemester Junchers Enke.....	10 —
—	Forhenv. Musiklærer J. Dütsch	15 —
—	Sadelmagermester Thorball's Enke.....	20 —
—	Forhenv. Urtekræmmer Jbsen	15 —
1833.	Fouterminalmager Sators Enke.....	20 —
—	Deconom Blytmanns Enke.....	15 —
—	Bogbinder D. Kreiser	15 —
—	Skipper og Kaffevoert Blacks Enke	20 —
—	Skrædermester Møllers Enke.....	15 —
—	Klædehandler H. W. Dinesen.....	20 —
—	Sadelmager P. C. Dinesen	10 —
—	Muurmester Grichsens Enke.....	10 —
—	Hoboist Tappers Enke	15 —
—	Kunstdreier Martini.....	15 —
—	Malermester Sanne's Datter	10 —
—	— H. C. Bergs Enke.....	15 —
1834.	Sølvpop Høyrups Enke	10 —
—	Sværdfejer Meyers Datter.....	15 —
—	Institutbestyrer Mølholms Enke.....	20 —
—	Skibscapitain Møllers Enke	20 —
—	Pastor Kjeldbergs Enke	15 —
—	Justitsraad Beldrings Datter	20 —
—	Skrædermester Kroll	15 —
—	Hoteleier Kroll's Enke.....	15 —

Medlem
fra

1834.	Overcommandeersergeant Ivers Enke ...	15 Rd.
1835.	Beibetjent Blancs Enke	15 —
—	Krigsraad Fos's Enke	20 —
—	Handskemager Modell	20 —
—	Typograph Bengens Enke.....	10 —
—	Snedkermester Gundersen	20 —
—	Urtekræmmer Nissens Enke.....	15 —
—	Inspecteur Lunds Datter.....	20 —
—	Forhenv. Sukkermester Borgens Enke ..	15 —
—	Barbeer Giede	20 —
—	Skolelærer Beckens Enke.....	15 —
—	Forhenv. Chorsanger Belt.....	15 —
—	Instrumentmager Flerons Enke	10 —
—	Kgl. Laqvai Franks Enke	20 —
—	Smedemester Behrens Enke	10 —
1836.	Fuldmægtig Mulvads Enke.....	10 —
—	Møller Bessenbergs Enke	20 —
—	Guldsmedmester Pihls Enke	10 —
—	Skrædermester J. G. Müllers Enke....	15 —
—	Cancelliraad Sahls Datter	15 —
—	Fyrboder Nielsens Enke	15 —
—	Skomagemester G. F. Schmidt.....	15 —
—	Forhenv. Boghandler Jensen	20 —
—	Cancellist Boigts Enke	20 —
—	Skomager Olsens Enke.....	20 —
—	Skrædermester Bjørnelunds Enke	15 —
1837.	Forhenv. Skolelærer G. Lopp	10 —

Medlem
fra

1837.	Forchenv. Urtekræmmer Gjerlov.....	15 Rd.
—	Theatercontrolleur Bengen.....	15 —
—	Politibetjent Amundsens Enke.....	20 —
—	Skomagermester G. Nielsen.....	10 —
—	Snedkermester Topfer Enkes.....	20 —
—	Politibetjent Willstrups Enke.....	15 —
—	Fuldmægtig Sebbelows Enke.....	15 —
—	Skipper Dohns Enke.....	20 —
—	Skrædermester Kollings Enke.....	10 —
—	Kleinsmedmester Brodersens Enke.....	15 —
—	Skomagermester Johansens Enke.....	15 —
—	Overkrigscommisair Brochs Enke.....	20 —
—	Inspecteur Schleisners Enke.....	20 —
—	Skomagermester H. Petersens Enke....	15 —
—	Bud Nielsens Enke.....	15 —
—	Hofboghandler Beekens Datter.....	15 —
—	Bodkermester N. P. Nielsen.....	15 —
—	Skrædermester Morcks Enke.....	15 —
—	Skibscapitain Riolners Datter.....	20 —
—	Smedemester Jøgersens Enke.....	10 —
—	Sokrigscommisair Nissens Enke.....	15 —
—	Urtekræmmer Offenhausens Enke.....	10 —
1838.	Sagførersfuldmægtig Lunds Enke.....	10 —
—	Musiklærer Dahls Enke.....	10 —
—	Destillateur Nielsens Enke.....	10 —
—	Urtekræmmer L. Nielsen.....	10 —
—	Toldassistent Wichmanns Enke.....	20 —

Medlem
fra

1838.	Bødkermester Søbørg	20 Rd.
—	Klædehandler Høchschner	15 —
—	Førhønv. Porcellainshandler B. J. Høchschner's Enke.....	20 —
—	Spisevært Stielers Enke.....	15 —
—	Naalemagermester Klercke's Enke.....	10 —
—	Værtshuusholder Beholdt	10 —
—	Guldsmedmester Hjøldsted's Enke	15 —
—	Skrædermester Schulz	20 —
—	Graver Andersens Enke.....	10 —
—	Skomagermester Røed	15 —
1839.	Skipper Lütens Enke.....	15 —
—	Førhønv. Postbud Nielsens Enke	15 —
—	Kunstdreier Jørgensens Enke.....	10 —
—	Instrumentmager Birch's Enke	15 —
—	Secretair Schott's Enke.....	20 —
—	Urtekræmmer Kierrungaards Datter ...	15 —
—	Smedemester L. Mikkelsen	15 —
—	Skrædermester Staal	10 —
—	Musiklærer P. Møllers Enke	20 —
—	Toldassistent Baggers Enke.....	20 —
—	Skomager N. Frydendal	15 —
—	Toldcontrolleur Egtved's Enke.....	15 —
—	Møller Linds Enke	15 —
—	Førhønv. Urtekræmmer Grouleff.....	15 —
—	Quarantaineofficiant Brieghel.....	20 —
—	Mæglerfuldmægtig Gundels Enke.....	15 —

Medlem
fra

1839.	Skrædermester Ferkners Enke	10 Rd.
—	Uhrmager Hinge's Enke	10 —
—	Skomagermester Kollerup	10 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	20 —
—	Postbud Rittmeyers Enke	15 —
—	Bogbinder Zimmermann	10 —
—	Naalemager Heckschers Enke	10 —
—	Gjæstgiver Meyers Enke	10 —
—	Skomagermester Jørgensens Enke	10 —
—	— Andresens Enke	10 —
—	Handelsgartner Grimmersteins Enke	15 —
—	Snedkermester Neergaards Enke	15 —
1841.	Forhenv. Gjæstgiver Skougaard	10 —
—	Portner Stahl's Enke	10 —
—	Skrædermester Jørgensen	10 —
—	— Sommerfeldts Datter	15 —
—	Barvkmager Madsen	15 —
—	— B. Honoré	10 —
—	Høker H. C. Loft	10 —
—	Knapmager Sasse's Enke	10 —
—	Handelsbogholder Müllers Datter	15 —
—	Extrafriver Blougs Datter	15 —
—	Musiklærer Braunsteins Enke	20 —
—	Rodemester Vercke's Enke	20 —
—	Formand Nielsens Enke	10 —
—	Guldsmedmester Henningsens Enke	10 —
—	Landbruger Mathiesens Datter	10 —

Medlem
fra

1841.	Blikkenslager Lambrechts Enke	10 Rd.
—	Formand Larsens Enke	15 —
—	Skærdmester Müller's Enke	15 —
—	— M. S. Børens	10 —
—	Ankersmed Caspersens Datter	15 —
—	Skolelærer Jørgensens Enke	10 —
—	Regnskabsfører Gerners Enke	15 —
—	Jorhenv. Nagelsmed Lunds Enke	10 —
—	Malermester Bengens Enke	10 —
—	Dyfigtsbetjent Holms Enke	20 —
—	Bærtshuusholder P. Bjerups Enke	15 —
—	Meelhandler Boldts Enke	15 —
—	Olhandler Jochumsens Datter	15 —
—	Commandeersergeant Dauthes Enke	10 —
1842.	Hoboist Hesse's Enke	15 —
—	Copist Balsgaards Enke	20 —
—	Skærdmester Dylbergs Enke	15 —
—	Procurator Baggesens Datter	15 —
—	Fuldmægtig Mollers Enke	15 —
—	Palaisforvalter Olsens Enke	10 —
—	Skæder Reimanns Datter	10 —
—	Regnskabsfører Larsens Enke	20 —
—	Conditor Goldings forladte Hustru	10 —
—	Høfer Jensens Enke	10 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	10 —
—	Guldsmed Schmidts Datter	10 —
—	Slagtermester Hendriksen	15 —

Medlem
fra

1842.	Klædefabrikør Otto's Datter	10 Rd.
—	Kunstdreier Kleine's Enke	10 —
—	Skrædermester Deichmanns Enke	15 —
—	Høker Birch's Enke	10 —
—	Modehandlerinde Jomfru Juul	20 —
—	Skibscapitain Humbles Enke	15 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	10 —
—	Muursvend Reimers	10 —
—	Tobaksfabrikør Hansens Enke	10 —
—	Qvarteermeister Bogels Enke	10 —
1843.	Politibetjent Grove's Enke	15 —
—	Conditor Høj's Enke	20 —
—	Barbeer Greens Enke	10 —
—	Kleinsmed Sivertsens Enke	10 —
—	Bøsssemager Bengs Enke	15 —
—	Meelhandler Møllers Enke	10 —
—	Forchenv. Lærerinde, Jomfru Balchou... ..	15 —
—	Skrædermester Lunds Enke	15 —
—	Skomager Hendrichsens Enke	10 —
—	Auctionsholder Holms Enke	10 —
—	Blikkenslager Hammers Enke	10 —
—	Malermester Meyer	10 —
—	Skibstømmermand Petersens Datter ...	10 —
—	Toldassistent Møllers Datter	15 —
—	Tøifabrikør J. Walz's Enke	15 —
—	Skomagermester Nybergs Enke	10 —
—	Traadhandlerske, Jomfru Valter	20 —

Medlem
fra

1843.	Hjrefudst Besterkou's Enke	15 Rd.
—	Batfabrikor Spelty	15 —
—	Skriftstober Gercke's Enke	10 —
—	Fuldmægtig Borchs Enke	15 —
—	Hofor Nielsens Enke	10 —
—	Lieutenant A. Lunds Enke	15 —
—	Brændeviinsbrænder Meyers Enke	10 —
—	Torbenv. Tobakfabrikor Bresta	15 —
—	Fiskebloder Nyholms Enke	10 —
—	Skræderjvend Ahns Enke	10 —
—	Kastjetmager J. F. Sander	10 —
—	Secretair Strandgaards Enke	15 —
—	Muurmester Mollers Enke	15 —
—	Bogbinder H. P. Paulsen	10 —
1844.	Pensionist i Søetaten Wiegers Enke	15 —
—	Malermester Baruels Enke	10 —
—	Sadelfnegt Nielsens Datter	15 —
—	Toldassistent Munderspæcks Enke	15 —
—	Goffardicapitain Carlsens Datter	15 —
—	Arbeidsmands Nims Enke	15 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	10 —
—	Skræder Dambergs Enke	10 —
—	Politibetjent Lassens Enke	15 —
—	Snedker Langes Datter	10 —
—	Bodfermester Lange's Enke	15 —
—	Kammerraad Mørcks Datter	15 —
—	Fuldmægtig Lynge's Datter	15 —

Medlem
 fra

1844.	Olhandler Johansens Enke	10 Rd.
—	Smedemester Andersens Datter	15 —
—	Toldcontrolleur Steenbergs Enke	15 —
—	Muurmester Slangersups Enke	10 —
—	Stadsmægler d'Andrade's Datter	15 —
—	Skibstommermand Petersens Enke	15 —
—	Hofer Nielsens Enke	15 —
—	Snedkermester Arnholts Enke	10 —
—	Skraedersvend H. Nielsen	15 —
—	Skomagersvend J. W. Petersen	10 —
—	Portraitmaler Christensen	20 —
—	Toldassistent Hassels Enke	15 —
—	Arbejdsmand Lynges Datter	10 —
—	Politivagtmester Andersens Enke	10 —
—	Fuldmægtig Krauses Enke	10 —
—	Barbeer Jensens Enke	15 —
—	Postbud Nielsens Enke	15 —
—	Skibscapitain Simonsens Datter	15 —
—	Jernhandler Clausens Enke	10 —
1845.	Hattemagersvend C. L. Bruun	10 —
—	Dreiermester Hasserts Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Olsen	10 —
—	— Hansen	15 —
—	Tonfru H. Phister	10 —
—	— C. Phister	10 —
—	Skraeder Jacobsens Datter	10 —

Medlem
fra

1845. Fuldmægtig Schrøders Enke	10 Rd.
— Institutbestyrer Lausens Enke	10 —
— Bærtshuusholder Dinesens Enke	10 —
— Bud Lindes Datter	15 —
— Jomfru Gabe	15 —
— Muursvend Mortensens Enke	10 —
— Major Rohweders Datter	20 —
— Politibetjent Edelseens Enke	15 —
— Forvalter Albrechtsens Datter	20 —
— Capelbud Mogensens Enke	10 —
— Rodemester Bugges Enke	15 —
— Skomagermester G. N. Helsted	10 —
— Skrædermester Kochs Datter	15 —
— Sadelmager Blacks Enke	10 —
— Smedermester Bryngers Datter	15 —
— Skibscapitain Johnsens Enke	15 —
— Tapetmager Høblings Enke	15 —
— Bærtshuusholder H. Clausen	15 —
— Fuldmægtig Ronnovs Enke	10 —
— Porcellainshandler Christensens Enke	10 —
— Soldassistent Jbsens Enke	10 —
— Jernstøber Muncfs Enke	15 —
— Gymnastiklærer Benzens Enke	15 —
— Dyrslæge Høpers Enke	10 —
— Soldbetjent Bertelsens Datter	10 —
— Copist Orlamundts Datter	10 —

Medlem
 fra

1846. Forhenv. Hoboist Harnach.....	10 Rd.
— Havnecontrollør Brodersens Datter L. .	15 —
— Skomager Mandrup's Enke	10 —
— Soldassistent Truelsens Datter	10 —
— Skrædermester Riffners Enke.....	10 —
— Styrmand Fischers Datter	15 —
— Hospitalsportner Jeppesens Enke	10 —
— Skrædermester Neumanns Enke	10 —
— Smedemester Heichelmanns Datter.....	15 —
— Bødkermester Christensens Enke.....	10 —
— Cigarfabrikør Holms Enke	10 —
— Contoirist Rosings Enke	10 —
— Skræder Hammond	20 —
— Contoirist Ahrensens Enke.....	10 —
— Pottefabrikant Lindqvists Enke	15 —
— Billedhugger Otto's forladte Hustru....	15 —
— Hyrefudst Fristrups Enke	10 —
— Skomagermester J. Michaelsen	10 —
— Dreiersvend Faust	10 —
— Malermester Witts Enke.....	10 —
— Kobbersmed Ringbergs Datter.....	10 —
— Veiconducteur Præsteruds Enke	10 —
— Guldsmed Lundbergs Enke	10 —
— Bærtshuusholder Andersens Enke.....	10 —
— Musiklærer Møllers Enke	10 —
— Skræder Lange's Enke.....	15 —

Medlem
 fra

1846.	Malermester Holms Enke	10 Rd.
—	Skomager Bonnesens Enke	20 —
—	Politibetjent Fischers Enke	10 —
—	Madame Rasmussen, senere gift med Sko- mager Riis	10 —
1847.	Toldassistent Jacobsens Enke	10 —
—	Meubelhandler Kobans Enke	10 —
—	Capitain Meincke's Datter M.	15 —
—	Bud Fibickers Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Petersens Enke	10 —
—	Forhenv. Hoboist Thomsen	10 —
—	Overgymnastiklærer Reinwalts Enke	15 —
—	Qvartiermand Cnemarks Enke	10 —
—	Kammerraad Kaarsgaards Datter	10 —
—	Toldassistent M. Larsens Enke	10 —
—	Skomagermester Nørskov	20 —
—	Skolebestyrerinde Jomfru Bjerregaard	15 —
—	Skomager Riechels Enke	10 —
—	Styrmand Hougaards Datter	10 —
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke	10 —
—	Snedkersvend Ravn's Enke	10 —
—	Skræderfrimester F. C. Lunds Enke	10 —
—	Opsynsmand Nielsens Enke	10 —
—	Bogtrykker Brynnichs Datter	15 —
—	Skomagermester Berg	10 —
—	Kammagermester J. C. Haastrup	10 —

Medlem		
fra		
1847.	Damefræderinde Jomfru M. Lund	15 Rd.
—	— — — H. Lund	10 —
1848.	Skoletærer Müllers Datter	10 —
—	Frædermester P. Bergenholts Enke . . .	15 —
—	Toldassistent Kammands Enke	20 —
—	— — — Bayers Enke	10 —
—	Maalemager C. Bjorns Enke	10 —
—	Snedker Gastmeyers Datter	15 —
—	Bagermester Herolds Enke	10 —
—	Snedker Meyers Enke	10 —
—	Inspecteur Albrechts Enke	10 —
—	Baremægler Thannings Enke	10 —
1849.	Opfølgelsesbetjent Christensens Enke	10 —
—	Skoletærer Hersoms Enke	10 —
—	Glarimester Gaves Datter	10 —
—	Jsenfræmmer Schoulunds Datter	15 —
—	Materialkudst Hansens Enke	10 —
—	Bævermester Krusemark	10 —
—	Modelsnedker Madsens Enke	10 —
—	Skoletærer Engells Enke	10 —
—	Urtefræmmer Henrichsens Datter	10 —
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	10 —
—	Klokker Borups Enke	10 —
—	Skomagermester Reimer	10 —
1850.	Cand. chir. Byrtings Enke	15 —
—	Dreiermester Redke	10 —

Medlem
fra

1850.	Dugmager Berhagens Enke.....	15 Rd.
—	Skrædermester Gursø.....	10 —
—	Forvalter Nielsens Enke.....	10 —
—	Løimager Steffensens Enke.....	10 —
—	Skomager Weidemanns Datter.....	10 —
—	Brændehandler Nielsens Enke.....	10 —
—	Forhenv. Bægter J. Laursen.....	10 —
—	Kattuntrykker Würck's Datter.....	10 —
—	Politibetjent Petersens Enke.....	15 —
—	Gjortlermester Mossins Enke.....	10 —
—	Glashandler Hausens Enke.....	15 —
—	Dugmagersvend Gottsch's Enke.....	10 —
—	Snedker Langes Datter.....	15 —
—	Sergeant Stovrings Datter.....	10 —
—	Guldsmed Kabels Enke.....	10 —
—	Magasinformalter Hegelunds Enke.....	10 —
—	Kjebmand Langreuthers Enke.....	15 —
—	Høker Nielsen.....	15 —
—	Bundtmager Nahr's Enke.....	10 —
—	Skomager Gormsen.....	10 —
1851.	Chorsanger Hübners Enke.....	10 —
—	Oberstl. Wests Datter.....	10 —
—	Capitain Heltbergs Datter.....	10 —
—	Theatercontrolleur Lenckevig's Datter...	10 —
—	Skomager Dinesens Enke.....	10 —
—	Lommermand Møllers Enke.....	10 —
—	Dentist Møllers Enke.....	10 —

Medlem
 fra

1851.	Kjøbmand Muzholdts Datter	10 Rd.
—	Fuldmægtig Hjorths Datter	10 —
—	Skreddermester Sørensens Enke	10 —
1852.	Urtekræmmer Schlichtkrulls Datter	15 —
—	Kæbsflagersvend Jensen's Enke	15 —
—	Gymnastiklærer Gros's Enke	15 —
—	Capitain Holsts Datter	10 —
—	Oberst Falkenberg's Datter	10 —
—	Skomager Rasmussen's Enke	10 —
—	Skibscapitain Ludvigsen's Enke	15 —
—	Controlleur Nielsen's Enke	10 —
—	Uhrhandler Webers Datter	20 —
—	Slagtermester Rasmussen	10 —
—	Høker Albrechtens Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Konholdts Enke	10 —
—	Handskemagersvend G. Steffensen	10 —
1853.	Amtschirurges Myhes Enke	15 —
—	Bedemand Roth's Datter	15 —
—	Skomagermester P. Christiansen	10 —
—	Penj. Toldassistent J. E. Olsen	10 —
—	Urtekræmmer Schyums Datter	10 —
1854.	Snedkermester Fugleberg's Enke	15 —
—	Fyrbøder Nielsen's Datter	10 —
—	Toldassistent Creutzburg's Datter	10 —
—	Skomagermester G. G. Jensen	10 —
—	Sadelmager Poulsen's Datter	10 —
—	Faktor Rosenbergs Datter	10 —

Medlem
fra

1854.	Capitain Nijsens Datter J.....	15 Rd.
—	— — — — J. G.....	15 —
—	Glashandler Melgers Datter	10 —
1855.	Mægler Synckenbergs Datter, Madame Müller	20 —
—	Skomager Nords Enke	10 —
—	Modehandlerinde, Jomfru N. N. Si- vertsen	10 —
—	Ritmester Rahtstedts Datter	10 —
—	Skomager Lundqvists Enke.....	10 —
1856.	Skibscapitain Jaaborgs Enke.....	10 —
—	Jsenfræmmer, Bud ved Selskabet, Kleins Datter E. G.	15 —
—	Retsvidne G. W. Grundtvig	10 —
—	Commandeur Luxens Datter W. A. ...	10 —
—	Overchirurg Galstrups Datter.....	10 —
1857.	Skomager Pihlgrens Datter.....	10 —
—	Skæddermester S. Nielsen.....	10 —
1859.	Maler Lassens Enke	10 —
—	Cancelliraad Neves Datter P.	10 —
1862.	Krigsassessor, Bogholder Primons Dat- ter D.....	10 —

8. Forsamlingen vedtog, at det uerholdelige Contingent for 16 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med ialt 46 Rd. 24 ß. og Bedkommende udslettes af Selskabet.

9. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted. Udfaldet af disse er følgende:

Første Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Cancelliraad Engersløw.	Hr. Geheimereferentsr. Bræ-
— — G. E. Lund.	strup St. af D. og Dbm.
— Etatsraad Nuzhorn.	— Justitsraad A. L. Bleching-
— Inspektør J. Em. Larsen.	berg.
	— Inspektør A. N. Bülow.
	— Kammerraad C. Hvid.

Anden Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Overlærer Krebs.	Hr. Medailleur F. C. Krohn.
— Skolebestyrer Melchior.	— Professor F. C. Kjerschou.
— Professor Holbeck.	— Etatsraad A. B. Schydt,
— Kammerassessor Truelsen.	R. af D. og Dbm.
	— Kammerassessor Th. Olivarius.

Tredie Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. General Wörishoffer.	Hr. Stabslæge M. Djørup, R.
— Capitainlieutenant Groth.	af D. og Dbm.
— Commandeur Garde.	— Søkrigscommissair P. A.
— Capitainlieutenant Lange-	Nielsen, R. af D.
mark.	— Krigsassessor, Bøsssemager
	C. Haugaard, Dbm.
	— Generalmajor Paludan, C.
	af D. og Dbm.

Fjerde Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Mægler Lorenzen.	Hr. Grosferer H. P. Hagel-
— Grosferer E. Borgen.	berg.
— Glashandler Simmeltjær.	— Grosferer G. Bloch.
— Skibsfører Dahl.	— Baandhandler E. Petersen.
	— Agent J. C. Lund.

Femte Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Tobaksfabrikør Groth.	Hr. Høstøber N. P. Knudsen.
— Fabrikør Warburg.	— Capitain, Direktør A. E.
— Assessor Glahn.	Reimann.
— Brændeviinsbrænder P.	— Brændeviinsbrænder E.
E. Christensen.	Jacobsen.
	— Løifabrikant H. F. Stahl.

Sjette Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Oberstlieutenant Vier.	Hr. Justitsraad, Raadmand
— Sabelmager Rothmann.	B. Petersen, N. af D.
— Malermester Holmer.	— Kunstdreier J. A. Schwartz.
— Tommermester Jacobsen.	— Seilmager J. Weilbach.
	— Hofbogbinder D. L. Cle-
	ment.

10. Derefter optoges 27 nye Medlemmer, hvis Navne have været indrykkede i Ugebladet Nr. 1 til 12 i 1867.

11. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, en Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Mar 1805.	Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testamente af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802.....	5,062 Rd. 22 f.
— 1807.	Student Grells Legat....	1,100 — » -
— 1827.	Enkefrue Charlotte Amalie Boncke's Legat.....	2,000 — » -
— 1829.	Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Kgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formæling den 1ste August 1829.....	2,500 — » -
— 1830.	Enkefrue, Statsraadinde Kofoeds Legat.....	500 — » -
— 1853.	Silke-, Ulden- og Værreds- handler J. H. Lunds Legat, efter Testamente af 16de April 1851.....	1,386 — 51 -

Desuden udenfor Fondsbeholdningen:

Aar 1856. Justitsraad Gibeschütz's Legater, efter Testamente af 20de Juni 1853:

a. til Understøttelser. 100 Rd. }
 b. til rentefrie Laan. . 1,000 — } aarlig.

— 1863. Grosserer W. P. Heymanns Legat, Renten af 200 Rd. aarlig.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
 den 16de April 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondrop. C. N. Pantrup.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Smedemester N. Nielsen.

— Bogumand A. Jensen.

Frederikke Sophie Emilie Jensen, Datter af
 Gjortlermester Jensen.

Laura Emilie Jensen, Datter af Skomagermester
 Jensen.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 18.

Løverdagen den 4de Mai 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Kineserne.

(Fortfat.)

Kineserne ere imidlertid yderst arbeidsomme, vedholdende og utroligt drivtige i alle Haandarbejder. Der findes saa Lande, som ere saa omhyggeligt dyrkede som Kina; undertiden er dette endog Tilfældet med Bjergene, idet man med den største Møie cultiverer disse terrassiformigt, og anlægger endog paa selve Bjergspidserne Bandleddinger, for at kunne vande dem. Der sættes vistnok ikke saa høi Priis paa Agerbruget i noget andet Land, som der.

Keiseren kjører ved Foraarets Begyndelse selv Plov, ledsaget af Prindserne og de fornemste Embedsmænd,

og under store Høitideligheder, hvilket fleer til Ære for Agerbruget.

Mænd og Qvinder bære lange og vide Klæder, som ligne vore Natkjoler, der naae ned til Jorden og under disse have de Beenklæder.

Haaret afrages med Undtagelse af en Duff paa Høsen, som flettes. Strax efter Fødselen sammentrykkes Taa og Fodsaal paa Piger af høiere Stand, og klæmmes sammen ved Hjælp af Baand, hvilket bevirker, at Foden ikke bliver længere end fire eller fem Tommer, og Knoklerne svulme saaledes op, at deres Gang bliver høist usikker og besværlig.

Det kinesiske Sprog er særdeles vanskeligt og, ligesom det Hebræiske, et af de ældste paa Jorden; det har omtrent 4000 Skrifteegn, og deri bestaaer den egentlige Vanskelighed for Missionairerne ved at lære dette Sprog. — Kineserne skrive Ordene under, og ikke ved Siden af hinanden. De dannede Kinesere have en anden Religion end Folket af den lavere Klasse.

Denne Religion er et Bærf af Reformatoren Confucius, som levede omtrent 550 Aar før Christi Fødsel, og som lærte, at man skulde tilbede et høiest Bæsen, som havde skabt Verden. Folket dyrker besynderlige Afgudsbilleder. De sidde i Templet med forslagte Been og lade sig bedrage af sine Præster.

Enhver har desuden et Afgudsbillede i sit eget Huus, til hvilket han dagligen opsender sine Bønner, og som han ikke sjeldent prygler, naar han ikke bliver bønhørt.

Kineserne holde ikke Søndagen hellig, men de altid aabne Templer ere dagligt opfyldte med Bedende, og der foretages ingen vigtig Handling, uden at den Bedkommende forinden har besøgt Templet.

I Kina findes fire Stænder: den lærde Stand (Mandariner) til hvilken ogsaa Krigerne høre, Agerbrugerne, Haandværkerne og Kjøbmændene.

Slaverne behandles godt.

Peking er Hovedstaden i det uhyre store kinesiske Rige. Den er næst London den største og meest befolkede Stad paa Jorden, og tæller over to Millioner Indbyggere.

Den egentlige Stad har en Omkreds af fem Mile og dertil kommer 12 Forstæder.

En høi Muur, som er saa bred, at fire Bogne kunne fjøre ved Siden af hverandre, omgiver den egentlige Stad.

Alle Portene ligne hinanden i Størrelse og Bygningsmaade, og Taarne med blaae Tagsteen rage op over dem.

I hver Port er der en Militær-Post, en Toldembedsmand og en Politibetjent.

Adskillige af Portene have besynderlige Navne.

Af de to, der vende imod Nord hedder den ene: Dydens Henrykkelses Port, og den anden: den evige Freds Port.

Af de fire Østlige nævne vi den opgaaende Sols og den store Kanals Port, iblandt de Sydlige den evige Bestandigheds, af de Dvrige: den fuldkomne Roligheds,

Biskhedens, de ædle Videnskabers og det krigeriske Rygtens Port.

Næsten ved alle Portene finder man opsadlede Hæser, paa hvilke man for omtrent 18 $\frac{1}{2}$ Dansk kan ride omkring Stadsmurene.

Af Frygt for Jordrystelser ere Bygningerne i Peking opførte af lette Materialier; en Deel af dem ere af Træ, og kun et Stokværk høie.

Bygningsmaaden er bestemt ved Lov.

Loven siger, at en Mandarin af første Klasse maa kun anvende et vist Antal Tagstene til sit Huus, og en Mandarin af anden Klasse ligeledes et vist Antal til Sit; ligeledes et bestemt Antal Piller eller Soiler til Husets Forside, o. s. v. —

Endog Keiseren er underkastet lignende Indskrænkninger.

Han er til Exempel nødt til at beboe Fyrste-Boligen.

De brede og regelmæssige Gader ere prydede med rigt udsmykkede Handelsbutiker.

Saa befolkede og fulde af Liv vore europæiske Hovedstæder end kunne være, saa give de dog blot en ufuldstændig Forestilling om Allarmen og Bevægelsen i Peking.

Her træffer man uendelige Rækker af Kameler, som ere belæssede med Producter fra fjernt liggende Lande, og en utallig Mængde af Bøgne og Karrer, paa hvilke Grøntsager med flere deslige Ting føres fra Landsbyerne til Kjømpestaden.

Uagtet denne Trængsel paa Gaderne og den uhyre Folkemængde, er der dog den største Tryghed og Orden i Staden.

Den har en meget smuk Omegn. Rundt omkring den sees Eedemarker og haver med duftende Blomster og Træer, iblandt hvilke gamle Cypresser duffe op ligesom mørke Piller, utallige Templer med glimende Tagsteen, pittoreske Klostre med store Begravelsespladser og Legioner lovrige Trækroner.

I Aaret 1662 begravede et Jordstjælv 300,000 Mennesker, og 70 Aar senere omkom 100,000 paa samme Maade. —

Det største Befæstningsværk, som Menneskehænder have bygget, er ustridigt den 300 Alen lange Muur, som omtrent 250 Aar før Christi Fødsel blev opført af Kineserne, for at beskytte Rigets nordlige Provindser mod Tartarernes Indfald. — Denne mærkelige Befæstning bestaaer egentligen af tvende Mure, hvis Mellemrum er opfyldt med Jord og Gruus.

Den er omtrent 25 Fod høi og oven til 15 Fod tyk.

I visse Afstande fra hverandre findes der store Porte, der beskyttes af Skanser, og paa hver 300 Fod er der et høit Taarn. Hovedtaarnet og Hovedporten ere styrkede sammen, og ellers ere de betydeligt beskadigede paa mange andre Steder; men Skaden bliver nok herefter ikke afhjulpen.

Et andet bekjendt Bygnings-Foretagende af Kineserne er Porcelæns-Taarnet i Staden Nanjing, hvilket

opførtes af Keiser Jung-Lo i Aaret 1403 efter Christi Fødsel, og er udstafferet paa den besynderligste Maade.

Det Indvendige af Templet er omtrent 100 Fod dybt, og gjør et mørkt Indtryk paa de Besøgende, thi Lyset kan kun trænge ind igjennem Døren, efterdi der ingen Binduer have.

Bed den østre Side staaer det store Taarn, der kaldes Porcelæns-Taarnet, eftersom Taget ligesom ogsaa Tempeltaget er tækket med grøntglaserede glindsende Tagsteen, og Murene ere dækkede med samme Slags Steen.

Taarnet har ni Boliger. Hver af disse bestaaer af et Kammer, hvis Vægge ere malede og forsynede med Nischer og Billeder. Hele Taarnet er idetmindste 200 Fod høit. Dets Spids er især berømt for sin Skønhed, og hæver sig 30 Fod over Taget.

Det bestaaer af et Spiir, om hvilket der slynger sig en slangeformig Bjeder, som forestiller en Slags huul Regle, paa hvis Spids en forgyldt Kugle af overordentlig Størrelse hviler.

Hele Taarnet er ottekantet, og alle de fornævnte Boliger ere adskilte fra hverandre ved et pynteligt Tag, i hvis Hjørner hænge Kobberkloffer.

Det Hele er beklædt med et Slags gult, blaat og grøntmalet Porcelæn.

I den første Bolig er et flodset forgyldt Gudebillede, og Murene ere i Almindelighed smykkede med utallige smaae Gudebilleder.

Op ad en smal Trappe med 190 Trin kommer man til den øverste Bolig, og derfra skal man kunne stige op i det nævnte Spiir til Kuglen paa Spidsen af Taarnet.

Begravelser i Kina.

(Oversat.)

Naar en Fader, en Moder eller anden Slægtning iblandt Kineserne dør, faae alle Slægtens Medlemmer Underretning derom. Den Afdødes Slægtninge i lige nedstigende Linie sidde i hvide Klæder og med hvide Baand — Hvidt er nemlig Sørgfarven — nær ved Liget og græde, imens Fruentimmerne hele Tiden hyle og skrige.

Saa komme den Afdødes Benner med hvide Lagener af Lærred eller Silke, som lægges over Liget.

Derefter gaaer den nærmeste mandlige Slægtning, ledsaget af den øvrige Familie, ned til Floden eller den nærmeste Kilde med en Porcelæns Skaal i Haanden for, som det hedder, at kjøbe Vand.

Til dette Brug lægges tvende Kobber-Monter i Skaalen.

Med dette Vand vaskes Ligets Ansigt og Legeme, derpaa bliver den Afdøde paaklædt ligesom imens han var levende og lægges i Liglisten. Denne er forfær-

diget af fire til fem Tommer tykke Fyrreplanker, og Bunden er bestrøet med ulæstet Kalk.

Efterat Kisten er lukket til, gøres den tæt ved Cement, og desuden er den baade ind- og udvendig overstrøget med Fjernis.

Tilfaldt lægger man en Table paa Kisten, paa hvilken den Afdødes Navn og Titler ere opskrevne, og disse udhugges senere paa Gravstenen.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Guldsmedmester D. G. Prior.

— Skomager N. Hansen.

— Bagermester J. G. Schiøng.

Hilda Ringheim, Datter af Dyrlæge Ringheim.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 19.

Løverdagen den 11te Mai 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Begravelser i Kina.

(Fortsat.)

Efter et Forløb af 21 Dage foregaaer Liigbegjængelsen. Den Afdødes Tavle bæres paa en forgyldt Stol, hvorpaa der ligge Røgelse og Dffergaver. Der ere Musikanter i Processionen, Nogle blæse i Piber, og Andre slaae hele Tiden tre Slag efter hinanden paa en Tromme. Børnene og Slægtninge følge i hvide Klæder efter Tavlen, og naar man kommer til Gravstedet begynder Dffringen, og mange særegne Skikke.

Man troer, at den Døde kan komme til at behøve Penge og Klæder efter Døden, og derfor brænder man ved Begravelsen malede Tegninger deraf.

Kineserne, som ere meget sparsommelige, troe nemlig, at Tegningerne kunne gjøre samme Nytte, som de virkelige Penge og Klæder. Naar Liget er jordfæstet, bæres den Dødes Tavle i et høitideligt Optog tilbage, og hvis Familien er rig, opstilles den i en egen Sal, der kaldes Forfædrenes Sal; er den fattig, stilles Tabellen hen paa et eller andet Sted i Huset med Røgelse foran den.

Gravpladserne ligge aldrig inde i Byerne; men paa høie og ufrugtbare Steder udenfor samme.

Hvert Foraar og Høst pleie Indbyggerne een Gang at gaae til Gravene, for at istandsætte og pynte dem, samt at bringe Dffringer.

Juden de forlade Gravene lægge de Strimler af rødt og hvidt Papir paa dem.

Den vedtagne Sørgetid er egentlig 3 Aar; men sædvanligt affortes den til 3 Gange 9, eller 27 Maaned.

Børnene maae ikke givte sig efter Forældrenes Død, førend denne Sørgetid er henrundet.

Kineserne rage, som bekjendt, deres Hoveder; men som et Tegn paa Sorg lade de Haaret voxe.

Naar Keiseren døer, maa Jugen rage sig i 100 Dage.

Kaffetræet.

(Oversat.)

Mange drikke deres Kop Kaffe, uden at tænke videre derover. Men det vilde dog vist ikke være forunderligt, om man ved denne Nydelse spurgte: hvorfra kommer da denne af saa mange Millioner Mennesker i Arabien, Asien og den største Deel af Europa, særlig yndede Drik? —

Hvorfra kommer da Kaffen? Kjøbmanden og den Søfarende henvise os til det hede Arabien.

Arabien, som er rig paa Kryderier og mange velugtende Gjenstande, er ogsaa Kaffetræets Hjemsted; det er blevet overført derfra til Lille-Asien (Levanten), Øst- og Vest-Indien, og i disse Lande er det blevet mere og mere hjemligt.

De bedste Kaffebonner komme imidlertid fra Arabien, og den berømte Mokka Kaffe er meer end tom Snak. Derefter er den Levantiske Kaffe den meest ansete, og i Rang derefter kommer Javakaffen, der voxer paa Java.

Den største Deel af vor sædvanlige Kaffe faae vi fra Amerika, hvor Brasilien, Gujana og Vestindien nævnes som Kaffelande.

Det rige Kuba; det yppige Jamaika og det blomstrende Haiti udføre aarligt flere tusinde Centner Kaffe. Arabisk Kaffe faae vi næsten aldrig at smage; den kommer sjelden til os; men de mindste Javabonner sælges i Almindelighed som Mokka.

Naar vi vilde i Lanterne flytte os hen til det lykkelige Arabien, saa skulde vi stadigt faae at see grønne og blomstrende, 20 til 30 Fod høie Kaffe træer, som der forekomme i større Mængde end de almindelige Frugt træer hos os.

De aflange, faste og glindsende Blade have megen Lighed med Citron- og Pomerantz-Blade; de ere fun mere aflange.

De fine nedhængende Grene lade os see deres hvide Blomsterduske imellem Bladene.

Blomsterne skinne allerede i Graastand frem igjennem Bladene, og udbrede en stærk krydret Lugt. De bære purpurøde Bær, der ligne smaa Kirsebær.

Inden i en pergamentlignende, bruskagtig Skal, som er omgivet af et sødligt Kjød, gjemmes tvende Frøforn, som ere de bekjendte Kaffe bønner.

Den vestindiske Kaffe har i Reglen fun eet Frøforn i hvert Bær, thi det andet Frøforn modnes sjelden.

For at Indhøstningen kan blive mere beqvem, lader man ikke Træet naae nogen høi Bæxt.

Da alle Bærrene ikke blive modne paa engang, indsamler man Bønnerne flere Gange om Aaret. Dette skeer i Almindelighed tre Gange aarligt i Arabien. —

Araberne brede Bærrene ud paa Duge i Solskin, til Kjødet bliver tørt og skjørt; derefter rulle de dem med Trævalser, hvorved Bærrenes Kjød og Skal gaae itu, og tilsidst kastes Kjernerne fra.

Dersom man troer, at man faaer de bedste Bøn-

ner i Arabien til sin Kaffe, saa tager man meget feil; Araberne benytte sig nemlig ved Kaffetillavning langt oftere af Bærrenes tørrede Kjød, over hvilke de hælde kogende Vand.

Det Slags Kaffe skal, efter mange Reisendes Udsagn, smage endnu bedre end Kaffe af Bønner.

Tyrkerne og Araberne byde Fremmede denne Drik, som det første Legn paa Gjæstevenskab. —

Man drikker Kaffen der uden Gløde og Sukker af meget smaa Kopper, og røger sin Pibe dertil.

Åar 1624 førte Venetianerne den første Kaffe til Europa; Åar 1644 lærte man Kaffen at kjende i den sydlige Deel af Frankrig og 1652 i London.

I Paris fandtes det første Kaffehuus i 1657, og i Staden Nyrnberg i Tydskland Åar 1696. —

Konstantinopel.

(Oversat.)

Jeg vaagnede inden Kloffen 4 om Morgenen. Udsigten fra mine Binduer er uforlignelig. Her udbreder sig, saavidt Diet kan naae, det uendelige Hav, det majestætiske Sund og den herlige Havn, der den store Stad med sine høie Bygninger og Forstæder. I uendelig Pragt svæver Solen over Staden Skutari's Bjerg.

Jeg skyndte mig at komme til Havnen og over til Hovedstaden, derhen, hvor de med Mennesker opfyldte Gader slynge sig omkring Paladset. —

Muselmænd i mangfoldige Dragter, med Turbaner af alle Former og Farver, tilfods og tilhest, med og uden Følge, ile til Templet.

Skarer af Grækere og Grækerinder trænge sig omkring deres Biskop og Præster, som kalde sammen til Bøn. Ligeledes skynde sortbrune Armenier sig allerede ved Solens Dpgang hen til deres Helligdomme.

Efter Gudstjenestens Slutning tager Livet og Færdslen paa Gaderne til. Mulæssler og Heste, belæsfede med Bandtønder, drives paa Siden af Gaderne, og man seer allevegne Betjente og Slaver at skynde sig ud af Husene, for at bestænke Fortougene med Band.

Gallerivinduer og Balkondøre aabnes. Palladsets flade Tage og Tinder opfyldes med tobakrygende Muselmænd, og de Fornemmes Tjenere ile med Forfriskninger langs med Gaderne.

Den Surren, der lyder fra Bærkstederne fra utallige Haandværkere og Arbeidere, trænger gjennem den bedøvende Larm fra Gaderne.

Hele Skarer af Møssler, Heste, Mulæssler, Bøssler og Kameler trænge sig vildt igjennem Folkemassen. Hobe af Geder, Faar og Køer drives forsigtigt forbi Grupper af udsultede Hunde.

Tjenere tilfods og tilhest, rigt klædte og med glim-

rende Baaben, begjere at Mængden skal gjøre Plads for deres Herskab, der følge efter.

Saa er der ogsaa Udsælgere af Grøntsager og Fødemidler, som paa Gaderne med skingrende Stemmer udraabe deres Varer. „Mælk! Mælk! Ferskt Vand! Smør! Moldauer Honning! Olie! Bøx fra Donau!“ m. m.

De Nysgjerrige og de Kjøbelystne trænge sig til Bazaren, hvor allerede alle Kjøbmændene have indtaget deres Pladser.

I denne oventil med en Kuppel forsynede Handelsaal, seer man Toier af alle Slags, Damascener-Ringer, tartariske Buer, arabiske Vandser, Diamanter, Perler, Shawler fra Kaschmir o. s. v. Alt fremlagt til Beskuelse i den skjønneste Orden.

Kaffehusene ere allerede fulde af ørkesløse Tyrker; hist og her seer man en Ild brænde, hvor der steges Fisk og Lammekjød; ligeledes fortære enkelte Flokke af Arbeidere deres Frokost under aaben Himmel. Nu seer man Damernes med Gitter forsynede Bogne og Calescher indtage deres sædvanlige Pladser.

Patroullier seer man ogsaa med skinnende Baaben ile igjennem Gaderne, saavel som skæggede Tyrker med Pistoler og Dolke i Belterne.

Imidlertid begynde ogsaa Arbejderne langs Havnen i de mange der værende Arsenaler, Magasiner og Skibsværfter.

Bed Stranden samles en talrig Skare af Gondol-

førere; Somænd gaae ud til deres Skibe, som ligge seilfærdige.

Her leier et Selskab af Tyrkinder en Gondol, for deri at føres over til den asiatiske Kyst, som er saa rig paa smukke Udsigter.

Man seer her en fornem Dame i en heelt tilluffet, udpyntet Bogn med en Livvagt af Morer, der med lynende Diekast true enhver, som ikke vil give Plads.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Handelsbetjent L. J. Jensen.

Frederikke Sophie Emilie Hansen, Datter af
Toldassistent Hansen.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Løverdagen den 18de Mai 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schult.

Konstantinopel.

(Oversat.)

Hist fører en rig Tyrks Kone i sin af Guldblik
straalende Ischafke og ved Siden af hende staae hvide
og sorte Slavinder, færdige til at adlyde hendes mindste
Bink, medens hendes Slaver ere foran i en Baad og
i Fraastand tilraabe alle Gondoler, at de skulle fjerne sig.

Paa alle Gader vrimler det af tyrkiske Fruen-
timmer tilføds og tilvogns.

Tyrkinderne bære sædvanligt grønne Dragter og
gule Sandaler, Grækerinderne og Armenianerinderne
ere derimod klædte i brune, blaa og mørkerøde Drag-
ter, samt have hvide og blaa Sandaler paa.

Den almindelige Virksomhed har imidlertid nu

naaet sit Hoidepunkt midt i Byen. I Bazaren kan man kun med Besværlighed komme frem. Midt paa Gaden rykker en bevæbnet Trop frem, som støder Alt tilside, der er den iveien.

Hist truer en Kameel med at træde mig fordærvet; og her steiler en Hest bagved mig; hist drager en Mor sin Dolk imod mig til Værn for sin Herskerinde, og her knurrer en stor Hund og viser Tænder ad mig.

Ikke langt fra mig hører jeg Baabengny og seer frumme Sabler glimte, en Trop Soldater skynder sig frem, og baner sig med Baaben i Hænderne Bei igjennem Mængden.

Nu ere ogsaa de offentlige Forretninger begyndte. Den store Divan er forsamlet og Dommerne have indtaget deres Pladser. De tyrkiske Stormænd begive sig med osterlandsk Pragt til Forsamlingerne. En heel Gade opfyldes af deres mange prægtige Heste, der kun føres frem for at sees, og af en talrig Hob Tjenere.

I Havnen hæver sig pludseligt en Skov af Master og Anferne lettes under Somændenes Hurraraab.

Stolt fjerner den hele Flaade sig med svulmende Seil fra Stranden.

Solen er nu midt paa Himlen, og paa Ny lyder Raabet til Bon fra alle Minareterne; de Rettroende forlade deres Arbeide og Forlystelsessteder, og trænge sig igjen frem til Helligdommene.

Midtdagen er en Nydelsens Tid. Folk sidder skareviis paa Marken, og have deres hele Middagsmaaltid liggende i en lille Træskaal, og istedetfor Kniv,

Extract

af

første Quartals Regnskab 1867,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rbd.
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.	7287
2. Halvaarligt Contingent:	
Restance fra forrige Kvartal	640 Rbd. 24 f.
anviist for dette Kvartal	20 — " -
	660 Rbd. 24 f.
deraf er indkommet	547 — 36 -
	547
Restance ult. Martz 1867	112 Rbd. 84 f.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 79de Udgang, Nr. 1—12	1099
4. Optaget Laan i Nationalbanken	6000
5. Afdrag paa Udlaan:	
Restance fra forrige Kvartal	987 Rbd. 22 f.
anviist for dette Kvartal	1911 — " -
	2898 Rbd. 22 f.
deraf er indkommet	1936 — " -
	1936
Restancer ult. Martz 1867	962 Rbd. 22 f.
6. Det for tvende afdøde Pensionister til Udgift førte, men ikke udbetalte Beløb, føres til Indtægt med	17
	Rbd.... 16888

Kjøbenhavn, den 31te Martz 1867.

Overensstemme

O. S. Olsen.

J. C.

Udgift.

	Rd.	ß.
Pensioner:		
anviste for dette Kvartal	1353 Rd.	72 ß.
udbetalte i Kvartalet	1305 Rd.	48 ß.
og ført til Indtægt for 2		
afdøde Pensionister:		
144 Cohens Enke	6	— 34 -
159 Schrøders Enke	11	— " -
	1322	— 72 -
uaffordrede ult. Marts 1867	31 Rd.	" ß.
Gratificationer	6320 Rd.	" ß.
deraf udbetalt	5880	— " -
uaffordrede ult. Marts 1867	440 Rd.	" ß.
Lønninger	597	48
Andre Administrationsomkostninger	481	91
Ugebladets Trykning	176	30
Uerholdelige Contingentrestancer, førte til Afgang ifølge Generalforsamlings Beslutning af 21de Marts 1867 med Rentefrie Laan, bevilgede ved Generalforsamlings Be- lutning af samme Datum	7300 Rd.	" ß.
deraf udbetalt	7100	— " -
uaffordrede ult. Marts 1867	200 Rd.	" ß.
do, Kassebeholdning ult. Marts 1867	1283	37
	Rd.	16888
		14

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Kasse-Controllen.

» p.   C. W. Laurup.

J. Em. Larsen.

Gaffel og Ske bruge de Fingrene. Foran Husene, i Forstuerne, i Haverne og Terrasserne, seer man alle-
vegne Selskaber, der holde Maaltid. Gjennem Gaderne
gaae Hundebespisere, som henkaste Kjødstykker til disse
forsultne Dyr.

De fornemme Tyrker spise paa chinesisk og japanisk
Porcelæn, deres Knive og Gasler have Skafter af Guld,
og der fremsættes paa Bordet 50 til 100 Retter.

Derefter tage de fleste af Indvaanerne sig en Hvile-
tid. Paa Dørtærsklerne, paa Gadehjørnerne, paa
Kaierne, paa de ved Stranden liggende Skibe, paa
Græsplanerne og under Skyggerne af Cypresser seer
man overalt sovende Mennesker.

Jugen af de mere Ansete viser sig i den Tid
paa Gaderne.

Naar Middagshvilen er forbi, indtræder paa Ny
fuld Virksomhed, som vedbliver indtil Hvilestunden
atter afløser Arbeidet.

Bade- og Kaffehusene ere opfyldte, og Spadsere-
gangene ligesom besaaede med Mennesker.

Her forevise Viniedandsere og Gjøglere deres Kon-
ster; der have arabiske Markskrigere samlet Kredse af
Tilhørere om sig. Paa et Sted more Tilskuerne sig
med at see paa en Skygge- og Duffe-Veg; paa et
andet have Tastenspillere og Spaamænd opslaaet deres
Boder. Her lader en Zigeuner sine Bjørne og Aber
dandse, og der kan man see Bædderidt af tyrkiske
unge Mennesker paa hurtige og veltilredne Heste.

Saa lider det mod Aften, og Himmel og Hav

belyses af Aftenrøden. Derpaa skynde Alle sig til Hvile, naar Skumringen gaaer over til Nat. Nattergalene slaae i Havenne, og Spurvene kvadre i tusindviis over Scutari.

Fra Minareterne udraabes for fjerde Gang fromme Bønner.

Millioner Lys tindre imod os fra Staden.

Alle Kaffehuse ere oplyste, og selv fra Tagene skinne Lys og Lygter.

Paa denne Tid holde de tyrkiske Damer deres Sammenkomster. Slavinderne byde dem Forfriskninger og Kaffe, og Slaverne holde Vagt, for at Ingen skal betrede denne hellige Plads, som endog Husets Herre ikke vover at nærme sig.

Imidlertid nærmer Aftenen sig mere og mere.

Allerede for lang Tid siden have Mennekestemmerne adspredt sig paa Gaderne, og Klokkerne 10 ere alle Pladserne tomme, og kun fra Havnen kan man høre nogle Gondoler og Skuder pladske i Vandet.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Urtefræmmer Emil Sporre.

Nicoline Eduardine Augusta Holm, Datter af Ankersmedmester Holm.

Elev N. C. A. Holm, Son af Ankersmedmester Holm.

Hr. Rgl. Toldassistent C. W. E. Holstebro.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 21.

Løverdagen den 25de Mai 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Saarijarwi Sogn.

(Oversat.)

Til de Egne, der nærmest lære os at kjende Hovedforholdene i det Indre af Finland, saavel i Henseende til Indbyggernes Maade at leve paa, som til deres øvrige Vilkaar maa det affides liggende, tarvelige og skjonne Saarijarwi Sogn kunne henregnes.

Saarijarwi Beboeren har det simpelt og daarligt liig den Natur, der omgiver ham.

Den Røgstue, som han beboer ligner hans Badstue, som er den eneste og for ham næsten uundværlige Overflodigheds-Artikel, som han har, i Henseende til Farve og Bygningsmaade, og er kun noget rummeligere.

Bæggene og Gulvet, der ere sammensøiede af uformelige Fyrrestykker og Planker, ere fulsorte, de Første af Røg og det Sidste af, at det i mange Aar forgjæves har ventet paa at blive skuret.

Taget seer man sjelden; det er skjult oventil af en Røgsky, der ligesom en sortegraa Himmel hænger 7 á 8 Fod høit og overskygger det, uden at tynge paa det.

Uf og til gjennembydes denne Laage af en Solstraale, som om Dagen trænger igjennem det rummelige Røgfang i Taget. En enkelt Gang seer man ligeledes en Stjerne derigjennem.

Binduer gives der ikke, kun Luger, der aabnes og lukkes efter Fornødenhed.

For rigtigt at kunne opfatte Egenhederne ved denne Baaningsstue, maa man see den en Vinteraften. Skorstenen med Arnested, som er Stuens Helligdom, seer ud som vore gamle Milepæle, og staaer derinde i sin fulde Herlighed.

Et uhyre Baal af grovt Fyrretræ brænder i Ovnen og kaster et blendende Skin omkring i Stuen, der desuden oplyses ved antændte Stikker af fedt Fyrretræ, som deels ere indstufne i Bæggene, og deels ere henlagte i dertil bestemte Spalter i Gulvet, og under denne Belysning bevæger sig, eller hviler i Almindelighed, en stor Mængde Mennesker.

Qvinderne sidde ved deres Kofke, eller ere sysselsatte ved Deigtrug og Gryder. Mandfolkene for-

færdige Kurve, Slæder, Skier eller lignende Ting. Tiggere og Indsiddere strække sig foran Ilden.

Fyrretræs-Belysningen passer en eller anden ældre Mand, som i Stilhed behændigt deler de tynde Splinter i endnu tyndere Skiver.

Børneskollen er som sædvanligt krøbet op paa Urnestedet, hvor den lever i al Samdrægtighed og skriger omkap med Faarekyltingerne.

Gaardens Hest, der staaer ved et Trug i Nærheden af Døren, fryder sig over Haffelsen og Barmen, imens Hanen, hvis den ikke allerede har sat sig op til No, besøger de Begunstigede af dens Familiekræds i deres forskellige Leiligheder og befinder sig overalt, som om den var hjemme.

Saaledes seer enhver Røgstue ud en Vinteraften med større eller mindre Afvigelse.

Hvis Nogen troer, at al Hygge er banlyst fra en saadan Bolig, saa tager han feil. Ei alene den Indfødte, men ogsaa den, der er opvoget under ganske andre Forhold, kan befinde sig vel der.

Lufsten er stedse reen og frisk paa Grund af, at der altid brænder Ild i Ovnen og at Lufttrækket til enhver Tid holdes vedlige, samt at alle Uhumskheder, som kunne være anstødelige, fjernes med Orden og Omhu.

Det sorte Gulv synes ikke at være smudsig, da det ikke røber det mindste Spor af en forsvunden Reenhed; man bilder sig ind, at man staaer paa den bare Jord, og ikke paa tilsmurte Brædder.

Til en Deel af en finst Baaningstues Beboere kan man regne Tiggere og Indsiddere, der næsten henregnes til Familien.

Den Armod, som finder Sted hos Saarijarwis Indbyggere er over al Beskrivelse stor.

Den knappe ofte unaturlige Næring, som de nyde, har i Almindelighed Indflydelse paa deres Legemsfræster, og Ubekjendtskabet til andre af Livets Nydelser end Søvnen og Hvilen, gjør, at de udelukkende holde sig til disse, og forsømme at stræbe efter Flere.

Man mærker sjelden, at de bekymre sig for Fremtiden ud over de nærmeste Dage, og man kan ikke undre sig derover, da det giver dem meer end nok at gruble over, hvorledes de skulle tilveiebringe Livsopholdet i disse.

Der er ingen Industrigreen, som har slaet Rødder i dette Sogn, fordi Udbyttet, ifølge Sognets Afstand fra Kjøbstæder og de mere civiliserede Egne ikke, uden de største Besværligheder kan afhændes.

Agerbruget har ogsaa en haard Modstander i Nattefrosten.

Mange Gaarde ere hvert Aar saa blottede for Udsæd, at de ikke kunne faae deres Aagre tilsaaede.

Naar Gaardbrugeren har sultet hele Aaret om, saa iler han med at faae høstet, inden Kjørnen har faaet Tid til at udvikles og modnes.

Kreaturerne, som om Sommeren blive græssede paa Skovbækker, ved Strandbredde og i Dale mellem ufrugtbare og sandede Sletter og Bjerger, maae om

Vinteren nøies med Halm, der ofte er hentet fra Steder i en Afstand af otte, ti ja endog sexten Mile.

Tit maae de stakkels Dyr tage tiltakke med endnn slettere Føde.

Den ubetydelige og tynde Melk, som de paa Grund heraf kunne give, bruges til at nedskylle det bittere Barkebrød, som paa de fleste Gaardsteder udgjør Gierens eneste Fødemiddel.

Man kan gjøre sig en Forestilling om Tilstanden hos disse Mennesker da, efter troværdige overensstemmende Beretninger, i et ikke for lang Tid siden indtruffet stærkt Frostaar, kun to Gaarde i Sognet eiede Brød af Rug eller Byg.

Sætningerne „han spiser reent Brød hele Aaret om“, og „han er hovedrig“ have eens Betydning.

Jeg kan erindre tvende Tilfælde, i hvilke denne Nød mødte mig i høist sørgelige Skikkelser.

Paa en Jagttour gif jeg ind i en Stue, for at hvile mig. Stuen var fuld saavel af Børn, som af ældre og yngre voxne Personer. I Nærheden af Ovenen fandtes henlagte paa Stænger en Mængde guulbrune Skiver af Fyrrebark, der lignede stivt Læder. Jeg spurgte, uden at tænke videre derover, hvad det var, og hvortil det skulde anvendes; og Svaret lød: „Kjære Herre, deraf bliver der Brød“. — Han brugte ikke flere Ord; men den Tone, hvori han udtalede disse, og som laae midt imellem: „Kjender du ikke slikt?“ og „du kjender ikke slikt!“ var gribende.

En anden Gang kom jeg tilfældigviis paa en Eng,

hvor man var beskæftiget med Høbjergning. — Paa Bæggene i Laderne hængte Høstfolkene Madposer, og jeg aabnede af Nysgjerrighed Flere af disse.

I dem Alle fandt jeg Gladbrod, sammenklæbde af Barf, indeni begsorte og udvendigt kalkhvide af Meel. De vare vistnok mere isiensfaldende end vel-smagende.

Iøvrigt indeholdt disse Madposer deels nogle stærktsaltede Ranunkler, og deels kun nogle Saltkorn.

Man behøver alene at forestille sig Besværligheden ved det Arbeide, der i den stærkeste Hede skal udføres uden andre Forfriskninger, for at faae et Begreb om Menneffenaturens Styrke og Udholdenhed.

Saise.

(Oversat.)

En glødende September Sol kastede sine Straaler næsten lodret ned paa Louisiannas store Bomulds- og Sukkerrors-Plantager, og vidt spredte Moser og Enge.

Den hele Natur hvilede, eller rettere sagt, hentaa tung og kraftesløs, vansmægtende og overalt tørstende efter Natteduggen, som skulde forfriske Jordens forbrændte Skorpe, og tilbagegive Blomsterne deres Duft, og Træerne deres Farve.

En glødende September Sol havde drevet Gieren af en Plantage ind i det Underste af sin fjolige Bolig, hvor han med tæt tildækkede Vinduer og en Flaske Biin ved sin Side, laa drømmende i sin af Piil flettede Gyngestol, og fordrev Tiden ved med en lang Sølvstke at røre Jisstumper omkring i Binen, i hvilken de funkledede ligesom Rubiner.

Men i Plantagerne udenfor stode Negerflaverne i lange Rækker, Mænd, Koner og Børn, udsatte for den stegende Hede, der brændte deres nøgne Skuldre, med deres store brede Sivkurve ved Siden, hvori de opsamlede Bomuldstotte, som de havde taget ud af de haarde Skaller. Imidlertid stod Opsynsmanden og hvilede sig under Skyggen af et Træ i Nærheden, med sin tunge Læderpidst i Haanden, og saae gabende paa de trældende og svedende Arbeidere, idet han dog af og til fastede et stjaalet Blik hen til den bedækkede Gang ved Boligen, hvor et langt mere elskeligt og tiltrækkende Malerie viste sig for hans stirrende Dine.

En Trappe paa 10 Trin førte til Galleriet ved Gierens Bolig, hvilket Gallerie befyggedes af prægtige Chinatræer og to vellugtende Magnolier. Hvide Slyngroser snoede sig omkring rigt udskaarne Søiler, indtil de mødte den vilde Biin, som groede op under Skyggen af Berandaen, og hvis purpurrøde Grene hang ned mellem Rosenknopperne, som om de vilde indsuge al deres liflige Sødhed, og fylde sine fjolige Klaser dermed.

Sjeldne tropiske og nordiske Planter vare anbragte

i dette løvsfulde Lysthuus, og blandede deres Bellugt med de mangfoldige smaae Bøxters rundt omkring.

Men det var ikke alene Blomster og Træer, som prydede Indgangen til den pragtfulde Bolig, der beboedes af Herr Beaufort, der var bekjendt og agtet, som En af de meest velhavende Plantere i „Fausse Riviere“.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Forgylder og Ornamentarbejder C. B. Thøger.

— Sagførerfuldmægtig A. S. Wang.

— Smed H. D. H. Guldberg.

Boline Cathrine Bramer, Datter af Skrædermester Bramer.

Auguste Marie Wilhelmine Manheim, Datter af Sadelmaager Manheim.

Hr. Capitain, Fabrikant A. P. Steen.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 22.

Løverdagen den 1te Juni 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Saise.

(Oversat.)

Imellem de af Blomster og Frugter omgivne Soiler var ophængt en af forskjelligt farvet Garn vævet Hængekøje, der blev gynet af en Negerpige. I denne laae Planterens elskelige Datter, den meest indtagende Creolerinde i Louisiana, støttende sit Hoved med de ravnsorte Lokker paa sin runde hvide Arm, medens de nydelige smaae Fodder stak lidt frem under de vide Folder paa hendes smagfulde Dragt.

Hun saae halvt tankesfuld og halvt adspredt paa de pragtfuldt udviklede Blomster, hvis honningsøde Bædder de brogede Sommerfugle og de som Edelfstene glimrende Colibrier fortærede.

Hun var omgivet af nylig plukkede Blomster, og deriblandt store Fløiels af Magnolietræet, og paa disse sidstes snehvide Blade havde hun ridset Navne og Figurer. Paa hendes Hængeskøje og paa et lille Bord ved Siden af den fandtes franske Bøger og Journaler og man saae tydeligt, at Frøkenen havde, for at adspredde sig, efterseet Alt endog Aviserne.

Var det efter denne yndige Blomst, at den mørkt udseende, solbrændte Opsynsmand kastede sine lidenskabelige Blikke? Turde vel han høre sine frække Dine til den elskværdigste Pige og rigeste Arving i Landet? Nei! han vidste altfor godt, hvormeget hun hadede og søgte at undgaae ham. Han kjendte ogsaa fuldkommen vel det svælgende Dyb, der var mellem hende og Een af hans Ege. Nei! han onskede ikke kun vansmægtende at stræbe efter et Maal; hans Uttraa var at naae det; og han havde fæstet sit stirrende Blik paa en ganske Anden, end Gabrielle Beaufort.

I Nærheden af sin unge Frøken, med en stor Biste af Paafuglesjer i Haanden, som hun benyttede ikke alene til Afkjøling, men ogsaa for at fjerne den Sværm af Insecter, som surrede omkring, stod en ung Pige af et næsten ligesaa elskværdigt Udseende som hun, endskjøndt de ellers vare hinanden aldeles ulige.

Hun var en Indianerinde. Den mørke bronzefarvede Hud, de sunklende Dine, med eet Ord, den unge Piges hele Bæsen og Holdning forkyndte, at hun var en Datter af de vilde Skovmænds Stamme. Hendes store sorte Haar, kun lidt krollet, men meget

langt og smukt flettet, syntes at komme den blaalige Farve nær, der udbreder en saa særegen Ynde over unge Piger af blandet Blod.

Om hendes slanke Figur sluttede sig en hvid Kjole, syet efter hendes Stammes Skik. Om Livet bar hun et med Perler broderet Belte, og dette udgjorde tilligemed tvende Coral-Snore, den ene spændt om hendes bløde Hals, og den anden om hendes Bænde, de eneste Smykker, der prydede denne smukke Skabning.

Fodbedækningen, som indsluttede hendes smaae veldannede Fødder, bare Vidnesbyrd om den Dygtighed, som Medaunis-Ais' (s: den lille Datter) eller Saise, hvortil Gabrielle havde forkortet hendes Navn, besad.

Hvor overordentligt skjönt og fortryllende end det Billede var, som de to unge Piger, omgivne af en heel Verden af Blomster, afgave, saa kunde Saise dog ikke skjule, at bedrøvede og ængstelige Tanker opfyldte hendes unge Bryst, og hun maatte endog eengang dreie sit Hoved om, for at Gabrielle Intet skulde mærke, idet hun borttørrede med sin spinkle Finger en Taare af sine lange silkebløde Dienhaar, og et stille Suk undslap hende.

Men hvad kunde dog, uagtet al den Overflod og Overdaadighed, hvori hun levede, saaledes tynge hendes Hjerte? Tænkte hun maaske paa sin Stammes Skjebne? paa sin Nation, der var fordrevet fra det Land, som var gaaet i Arv fra Forfædrene til deres Efterkommere, og som de hvide Mænd næsten havde

tilintetgjort med Ild og Sværd, og tvunget til at blive tilbage i det fjerne vestlige Land, langt borte fra de hjemlige Grave, imens En af Landets Døttre var bleven nødt til at følge med en Efterkommer af deres stolte og grusomme Angribere, uagtet hun ved Fødsel og arvelig Ret skulde have hersket over det Land, hvori hun nu maatte tjene?

Ja vistnok kunde hun have haft god Grund til at sørge over alt Dette; og begge de tvende elselige Bøssener, om hvilke vi have talt, ydede et sandt Billede af begge deres Nationers — Erobrernes og de Erobrede — Vilkaar.

Men dette var dog ikke Grunden til hendes nærværende Bekymring; ei heller hidrørte denne fra Bevidstheden om hendes Trældom; thi Gabrielle behandlede hende snarere som en Veninde end som en Undergiven. Nei, det var Adskillelsen fra hendes elskede Slægtninge, fra hvem hun ved fjendtlig Krigslist var blevet stjaalet og bortført. Det var Tanken paa alle dem, som sørgede over hende i hendes Hjem, der mere end eengang havde fyldt hendes Dine med de bittreste Taarer, og netop i dette Dieblif faldt lignende Taarer rigeligt og tungt ned i hendes Skjød.

Dette havde Gabrielle bemærket.

„Saise! min dyrebare Saise! hvad feiler du? hvorfor er du altid saa sorgfuld, og hvorfor vil du ikke meddele mig din Sorg?“ spurgte den unge Creolerinde dybt bevæget. „Er jeg da ikke din Veninde? og har

jeg ikke fortalt dig alle mine Tanker og Betyrninger, og bedet dig om dine Raad og din Bistand?"

Saise trykkede sin Hersterindes Haand, saae nogle Secunder med et vemodigt Smil ind i hendes trofaste blaae Dine, og skottede hen til den lille Negerpige, som holdt Røien i stadig Bevægelse. Gabrielle, der forstod Saises Blik, sagde til Pigebarnet: „gaae lidt ned min Pige, og tæl de smaae Kyllinger, der løbe nede i Gaarden; men du skal ikke komme op igjen, førend du nsiagtigt kan fortælle mig, hvormange der ere!"

Den lille vevre Pige skreg høit af Glæde og skyndte sig saa meget hun kunde igjennem Gangen ned i Gaarden, for at udføre sin Frosens Befaling.

Gabrielle saae efter hende og lo. Derefter vendte hun sig kjærligt om til Saise og sagde:

„Nu seer du, at Pigen er gaaet, fortæl mig saa uden Forbeholdenhed, hvad der ligger dig paa Hjerte; jeg vil dog vistnok kunne være istand til at hjælpe dig.“

„Du skal saae Alt at vide,“ hviskede Saise; „og det er vistnok meget godt at dette skeer, for dersom“ . . . . Hun standsede pludselig, og holdt Hænderne for sit Ansigt.

„Men for Alt hvad helligt er, hvad er der dog i Veien for dig,“ sagde Gabrielle ængsteligt. „Det er første Gang at jeg seer dig saadan som nu?“ „Hør da!“ sagde Indianerinden: „Endskjøndt jeg kun er ung, har jeg dog gennemgaaet svære Lidelser. Jeg er den

eneste Datter af en Ricareer-Høvding. En lille Levning af vor Stamme, som Eders Nation næsten har udryddet af Jorden, havde bosat sig i Nærheden af Osagerne, mellem disse og Trokeserne.

Min Fader var en Ben af de hvide Mænd.

Han saae, at Forholdet til dem blev mere og mere vanskeligt, og han solte, at de stode over os i Kundskaber og Duelighed. Han antog, at den eneste Sikkerhed for den lille Rest af vort Folk vilde være, at optage detis Erobreres Sæder og Skikke, at dyrke sine Jorder paa samme Maade som de, og at smelte sammen med dem.

Overeensstemmende hermed vare alle hvide Mænd velkomne hos os, og han behandlede dem med Godhed og Hjertelighed. Kun ved een Leilighed vakttes hos ham den gamle næsten uddøde Krigeraand, og dette fandt Sted, da en hvid, sletfindet, raa Mand, der var bleven venligt modtaget hos os, blev ubeskeden og uhøflig i sin Opsørsel imod mig, og tilsidst vovede at paastaae, at jeg ingen Grund havde til at være saa tilbageholden, da jeg efter Alt at dømme, og som mine Haar ogsaa tydeligt nok viste, kun var en lille Negerpige.

Om min Fader var bleven rammet af en Piiil, kunde han ikke med større Fart være sprunget op fra sit Sæde.

Han var En af sin Stammes største Krigere, og min Moder var en Datter af Hovedet for Sioux-Slægten, som han, under et Indfald, som Riccareerne

havde gjort i dennes Land, havde bortført, og som han siden havde fattet Kjærlighed til, og taget til Gætte.

Ordet „Negerpige“ saarede hans Stolthed i den Grad, at han blev som rasende af Forbittrelse, rev sin Tomahawk (en Stridsøge) ned fra Bæggen, og kastede den efter sin Gjæstes Hoved.

Den hvide Mand sank bevidstløs til Jorden; men i samme Dieblif blev min Fader gjennemtrængt af den pinefulde Tanke, at han havde frænket Gjæstfrihedens hellige Love. Han ilede derfor hen til den saarede Mand, undersøgte hans Saar og pleiede og passede ham, indtil han kom sig igjen, og var istand til at forlade Colonien.

Men dette Menneske var bleven vor Fjende. Det Slag, som han havde faaet, opfyldte hans Hjerte med Had og Hevngjerrighed. Uagtet han vel forholdt sig rolig, indtil han var bleven helbredet for sin Skade, undersøgte han dog Huset og Nabolavet med den Hensigt at ville udføre sin Hevn, og kun tre Nætter, efterat han var taget bort, vendte han tilbage med sine Sammensvorne.

De omringede i al Stilhed vor Bolig, nedhuggede min gamle Fader, som søgte at gøre dem Modstand; bandt og kneblede mig, løftede mig op paa en Hest, som bar mig i den vildeste Fart ned til Bredderne af den store Flod. —

Da jeg vaagnede op af en lang Besvimelse, var jeg omgivet af Nattens Mørke; jeg havde kun mærket,

at vi havde redet i fuld Galop paa en haard og smal Bei, og imellem lave Buskværter deraf, at Hestenes Hovslag havde givet Gjenlyd vidt i den stille Orken, og jeg hvert Dieblif havde følt mit Ansigt berørt af tynde bøielige Grene.

Hvilken Hensigt de, som havde røvet mig, end havde med mig, saa var det tydeligt, at de enten frygtede for at blive forfulgte, eller de virkelig bleve det, for de fore afsted over Hals og Hoved uden Dphold, og standsede ikke, for de havde naaet en tidligere mellem dem aftalt Plads, hvor de mødtes med deres nederdrægtige Medskyldige.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Malermester H. M. Schülein.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 23.

Løverdagen den 8de Juni 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

Gud alene veed, hvad der blev af min gamle Fader! jeg fik ham ikke mere at see; men i hans Sted kom tilsyne en fremmed Mand af et skummelt Udseende, som i min Nærværelse, imens jeg laae bunden nede paa Jorden, tilbød at slutte Handel om mig og fik af den Midding, der havde stjaalet mig en skrevet Seddel, som den Anden kaldte en Kjøbe-Contrakt, og bar derpaa Eders arme Saise ned i en Baad, og roede bort med hende; men alle de Farer som truede, fremstode i de frygteligste Skikkelser for min bange Sjæl; hjælpeløs, forsagt og fortabt, som jeg laae paa Bunden af den slingrende Baad. Jeg følte, at jeg var fuldstæn-

dig i den Mand's Magt, som stadig fæstede sit graadige Blik paa mig.

Det var mig kun altfor vel bekjendt, at jeg, solgt som Slave, intet Haab turde gjøre mig om Barmhertighed af den hvide Mand, og Tanken om Selvmord gjennemtrængte fra det første Dieblif af mit Fangenskab, mit febersyge Legeme."

"Stakkels Saise!" sagde Gabrielle.

"Baaden var af et meget almindeligt Slags, ujevnt udhugget af en Træstamme; smal og med en rund Bund. Naar jeg blot rørte mig, mærkede jeg, at den vaklede, og jeg saae Roerkarlens ængstelige Modbevægelser, hvorved han forsøgte at holde Baaden i Ligevægt, en pludselig Bevægelse, en Rødsynken ved min Side saa maatte den kæntre, og jeg blive fri.

Neppe var denne Tanke faldet mig ind, førend en iskold Gysen foer igjennem mine Aarer, og da jeg i min Sjæleangst og store Forstrækkelse saae op, stod den hvide Mand hos mig; men han, som ikke kunde see Udtrykket af min Rædsel i mit Ansigt, sagde med et spodsk Smil: „giv dig tilfreds min Duffe, naar du er artig og forholder dig rolig, saa skal du blive min lille Kjæreste“, og saa lo han saa høit og saa djevelfk, at det forekom mig i det Dieblif, som om et eller andet ondt Væsen var dukket op fra Afgrunden. Dette bestyrkede mig mere og mere i min Beslutning, at jeg vilde dø.

Jeg kunde kun af og til see Strandbredden, naar Baaden gyngede tilhøire eller tilvenstre, og jeg op-

dagede med det samme, at der laae en lang D, saavidt jeg kunde skjønne, lige for mig.

Jeg kan svømme som en Fisk; men Haandlænkerne med hvilke jeg var bunden, berøvede mig enhver Evne til at bruge mine Hænder, og jeg kunde derfor ikke haabe paa nogen anden Befrielse, end den, som Døden vilde medføre."

„Du arme Saise!"

„Endnu engang henvendte jeg mine Bønner til mit Folks Skjts-Gud. Endnu engang saae jeg op til den deilige Sol, der for sidste Gang, for mit Die, skinnede klar og lys ned over de vidtudbredte Skove, og indaandede endnu engang i meget lange Drag denne skjønne Verdens balsamiske Luft. Saa lukkede jeg mine Dine, og trykkede mig med al den Kraft jeg havde, imod den smalle Baads Side.

„Sig dog rolig, vi ere nærved at gaae under!" raabte min Plageaand høit i sin dødelige Angst, og forsøgte at bringe Baaden tilbage i Ligevægt, ved at hælde sig over til den modsatte Side; men jeg hældede mig hurtigt til samme Side, og i det næste Dieblik fornam jeg, at det kolde Vand lukkede sig over mig — Baaden var kæntret.

Det var mig ubekjendt, om den hvide Mand kunde svømme eller ikke; hvis han forstod det, vilde han være istand til at trække mig, hvis Hænder vare fastbundne, til Kysten, som ikke var langt fjernet; men det var min Bestemmelse, at han aldrig skulde faae mig levende i sin Bold, og jeg dukkede under med

den faste Beslutning ikke at vende tilbage til Jordens Overflade.

Men Gud vilde det anderledes. Løftet op ved Vandets Magt, kom jeg atter frem for Dagens Lys, og idet jeg kom op over Vandet mærkede jeg, at mit Hoved stødte imod en fast Gjenstand. Først tænkte jeg, at det var Baaden; men jeg opdagede snart, at jeg var kommen ind imellem nogle Drifttræer, og jeg var saaledes stillet, at der ikke alene var Noget, hvorpaa jeg kunde faae Godfæste, men at Træstammerne ved den store Uorden, hvori de laae, virkelig havde dannet en lille Abning, hvorigjennem jeg kunde hæve mit Hoved iveiret og — aande.

For Diebliffet var jeg vel frelst; men vilde dog ikke den stærke Strøm, som skummende brusede hen over Trærnes Grene, et lille Stykke derfra, hvor jeg var, snart rive dette svage Bærn bort fra mig, og Tomme for Tomme nedsænke mig i Flodens Dyb? En pludselig Død havde jeg seet under Dine med uroffet Mod; men her at dø saa langsomt, det var frygteligt."

Saise, som var bleven stærkt angrebet, ved at falde tilbage i sin Grindring alt hvad hun havde lidt, skjulte skjelvende sit Ansigt i sine Hænder.

"Du ulykkelige Bærn," hvistede Gabrielle, idet hun trykkede den elskværdige Piges Pande til sit Bryst. "Du dyrebare, ulykkelige, slemme Pige! hvorfor har du saalænge holdt Dette hemmeligt for mig — er det

Ret af dig? — Men vedbliv at fortælle, hvorledes du undgik hiin frygtelige Fare.“

„I en Time, ja i det mindste een Time,“ fortsatte Saise, „forblev jeg hvor jeg var, for langt skrækkeligere end Døden var den Tanke for mig, at jeg igjen skulde see Dagens Lys, og med det hiin nedrige Mand's Ansigt — førend jeg kunde gjøre et nyt Forsøg paa at frelse mig. Det var desuden meget vanskeligt og tillige forbunden med Livsfare at forlade det Sted, hvor jeg var; da jeg nemlig under mit Ophold i Vandet havde tabt enhver Forestilling om, hvilken Retning jeg burde tage, og jeg var tillige bange for, at jeg ved igjen at kaste mig i Vandet kunde blive bragt ind under Træerne. Men til den Gud, som er over os, og som hidindtil havde bevaret mig, vilde jeg fremdeles betro mig. Da jeg nu antog, at jeg ikke kunde holde min daværende Stilling længere ud, og da det kolde Vand begyndte at gjøre mine Lemmer føleløse, lyttede jeg noie efter, i hvilken Retning Strømmen flød mellem Grenene, og jeg beregnede hurtigt, paa hvilken Side af Den, jeg vilde komme til at lande.

Derefter forsøgte jeg at blive befriet fra de Baand, som holdt mine Hænder fast bundne, og hermed var jeg ogsaa heldig. Stropperne vare nemlig af Væder og de havde udvidet sig i Vandet; mine Hænder kunde slippe igjennem dem, og jeg var fri.

Nu havde jeg intet mere at befrygte — Manden maatte tro mig druknet for længe siden, og have begivet sig bort.

Jeg styrtede mig igjen i Vandet og svømmede saa stærkt, som jeg formaaede, og efter nogle faae Secunders Raadvildhed, som standsede mit Hjertes Slag, saae jeg igjen Dagens kostelige og elskede Lys; men, jeg vovede i lang Tid ikke at reise mig iveiret; jeg kunde jo ikke vide, hvor nær Manden muligt var. Jeg frøb hurtigt, men dog forsigtigt ned til den flade af Solen oplyste Strandbred, og lettede mit sorgfyldte Hjerte ved en brændende Bøn og en mild Taarestrom.

Alt det Dvrige kjender De. Deres Fader fandt mig fem Dage senere i Skoven: jeg var hjemløs, da jeg ikke turde lade mig see igjen i mit gamle Hjem. De havde myrdet min Fader for mine Dine, og hvorledes skulde vel de faae elendige Mennesker, der vare tilbage af min Stamme kunne beskytte mig imod de hvide Mænds Forfølgelser? Da tog De Dem af mig, Gabrielle! og i Deres Hjerte har jeg fundet Hjelp og Beskyttelse."

„Men hvorfor er du da bestandigt saa bedrøvet, mit kjere Barn?“ sagde den unge Pige kjerligt; „du skal være veltilmode ligesom jeg. Du er nu iblandt Benner, hvor intet Ondt vil vederfares dig. Eller er der maaske en eller anden dyb Sorg, som du endnu ikke har udtalt?“

„Saae de da ikke,“ sagde Saise med et ængsteligt Blik til alle Sider, „hvorledes den ulykkelige Skabning forleden Dag blev overgivet til den Herre, fra hvem hun, efter hans Sigende, var flygtet bort?“

„Men min fjere Pige, hun var jo hans Slavinde, og han hendes Herre.“

„Hvoraf veed De, at han var hendes Herre? bekræftede hun dog ikke med sin Gød, at hun i sit hele Liv aldrig havde seet ham før?“

„Han var i Besiddelse af en Kjøbecontract, i hvilken hendes Person var nøiagtig beskrevet,“ svarede Gabrielle venlig. „Hvorlænge vil du lille ensfoldige Skabning vedblive at plage dig med saadanne sørgelige Forestillinger, og hvorledes skal jeg nogensinde blive istand til at betage dig den Frygt?“ —

„Han havde et Beviis, hvorefter hun var bleven solgt, og hvori hun var bleven nøiagtig beskrevet; og Folket her — du store Gud! — overgav hende til ham,“ skreg Indianerinden, og sprang op fra sit Sæde.

„Gud see i Raade til min Saise!“ raabte Gabrielle ængsteligt; thi hun frygtede for sin Venindes Forstand. „Hvad er der dog i Veien med dig; hvad feiler du.“

„De bragte hende bundet bort,“ vedblev Saise i den største Hestighed; „bundet! og om mig selv er der ogsaa udstedt et saadant Beviis, som dette; min hele Person, min Høide, mine Dine, mit Haar, endog et Modermærke paa min ene Skulder, alt er betegnet deri — o! barmhjertige Gud!“ — Hendes Stemme qualtes af dybe Suk, og hun skjulte sit Ansigt i Puderne paa den ved hende nærmest staaende Stol.

Gabrielle var sprunget op fra sit Leie, og bøiede sig over den ulykkelige Pige, bestræbte hun sig for med

fjerlige Ord at stille hendes Angst; men desværre maatte hun selv erkjende den Fare, der under disse Omstændigheder truede hende, hvis hiint omhandlede flette Menneske skulde opdage hende.

„Kom!“ sagde hun pludseligt til Indianerinden, hvis Kummer var blevet noget lettet ved de Taarer, som hun havde fældet; „kom, fat Mod, nu veed jeg en Udvei til at hjælpe dig. Du kjender vor Ven,“ vedblev hun, da den ulykkelige Pige betragtede hende med sine store, mørke, taarefyldte Dine. „Du kjender den unge Creoler St. Glyde, han hotder meget af os, af os Begge, saavel dig som mig; han har netop levet i lang Tid paa den sydvestlige Grændse af Missouri mellem Trokeserne og Osagerne.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Kleinsmed J. A. Petersen.

— Pensionist K. L. Born.

— Bødkermester K. P. Knudsen.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 24.

Løverdagen den 15de Juni 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

Han vil vistnok være istand til at hjælpe os; han vil enten selv ile derhen og bringe paalidelige Vidnesbyrd tilbage med sig, eller han vil skikke et sikkert Sendebud, der vil erhverve disse. I nærværende Tilfælde maa du gjøre Begyndelsen og anklage din Mand — det er den eneste Maade, hvorpaa du kan undgaae hans Fordring paa dig. —

„Celeste! Celeste!“ kaldte hun paa sin lille Negerpige, der endnu var beskæftiget med at forsøge paa at tælle de smaa ustyrlige Kyllinger, som uophørligt forandrede deres Stade. „Celeste! kom strax op til mig og send ogsaa Endymion herop.“

Den lille Pige adlød den hende givne Befaling, og kom uopholdeligt tilsyne paa Trapperne.

Hendes store sorte Dine vare ikke desto mindre fulde af Taarer, medens hendes Ansigt bar det meest comiske Udtryk af Sorg.

„Hvordan har du det, Celeste?“ spurgte Gabrielle mildt.

„O! Missus!“ sukede Barnet, som meddeelte sin Bekymring fuldkommen frit, da hun hørte den godmodige Tone i hvilken hun blev spurgt; „o! Missus, jeg kunde ikke tælle Kyllingerne, de foer — hu, hu, hu, — de foer saa vildt omkring!“

„Snurrige Pige,“ sagde Gabrielle leende; „gaa nu kun du og kald paa Endymion, og lad Kyllingerne saa stjotte sig selv.“

Men det behøvedes ikke at kalde paa Endymion, han kom lige bagefter sin Legekammerat, og sagde fornøjet:

„Missus vil nok have fat paa Endymion, og see her er han.“

„Endymion! du veed, hvor Hrr St. Glyde opholder sig; veed du ikke?“

„Maßsa Glyde? jo,“ svarede den lille Sorte og nikkede; „men Missus, der er en fremmed Herre nede.“

„Det er meget godt; bring ham hen til min Fader,“ vedblev den unge Creolerinde, „og saa maa du ride hen til Hrr St. Glyde og bede ham om at komme hertil saa hurtigt som han kun kan — og om muligt endnu i denne Aften. Forstaaer du mig, Endymion,

endnu i Aften. Jeg — vi — vi Begge, have noget meget vigtigt at tale med ham om."

"Men den Fremmede? Misfus!" udbød Endymion i en frygtfuld Tone. "Madsa er falden i Søvn, og den stakkels Endymion vil faae mange Hug, hvis han bliver vækket."

"Nu vel, lad ham gaae ind i Salen og vente der. Der er fuldt op med Bøger, og han maa fordrive Tiden saa godt, som han kan. Men skynd dig nu Endymion, og lad med det samme min Hest blive holdt i Beredskab, for det kan nok træffe, at vi snart kunne faae Brug for den til et langt og hurtigt Ridt. Gaa saa du, Endymion, og skynd dig det bedste du kan."

Fuldmaanen skinnede ned paa Drengen, som i et Sæt var nede af Trapperne, og faae Minuter derefter hørte man hurtige Hovslag klappe langs med Bredderne af Fausse-Riviere, henimod Mississipi.

Saise troestede sig imidlertid med Haabet, som hun nyligt havde fattet, om at hun snart skulde være befriet for den Fare, der havde truet hende. Hun vidste — idetmindste maatte hun i sit Indre erkjende med en ædel Rødme — at hun var overbevist om, St. Glyde vilde gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at frelse hende fra enhver Nød og Fare, og dersom hun blot selv kunde staae frem som Anklager, saa vilde det frie ham for enhver Mistanke, som han muligt kunde nære, og sætte hende istand til utvivlsomt at bevise sin Herkomst. Hun tog sin Venindes Haand, trykkede sine

Læber venligt paa den, og hvidskede: „De er saa god og kjerlig — kjerlig som en Engel, og De har ved deres venlige Ord gødt Fred og Trøst i mit Hjerte.“

De to unge Piger havde omslynget hinanden med deres Arme, og da Gabrielle havde taget de vilde Skovmænds elskværdige Vttings Ansigt imellem begge sine Hænder, saae hun hende med den største Omhed ind i de mørke store Dine, og trykkede et fyrigt Kys paa hendes Pande.

Opsynsmanden havde fra sin Stilling under Træet bemærket den Fremmedes Ankomst, og slentrede langsomt hen til Huset.

„Hvad mon dog de to unge Piger idag have havt at sladdre saa ivrigt om?“ mumlede han ved sig selv. „Boskeren ta'e mig, om jeg ikke vilde ønske, at den lille røde Tingest hørte mig til. Det er ogsaa en himmelraabende Uretfærdighed, at man ikke kan faae røde Skind til samme Pris som sorte.“

Jeg har mit Under paa, hvem den Fremmede dog kan være? Det er sandsynligt en rigtig Bomulds-Speculant fra Ny Orleans. Det er ogsaa paa den høie Tid, at han kommer, da vor Bomuld allerede vilde have været afflibet, naar ikke Stormen havde været; men nu kan han faae Efterhøsten med.“

Med disse i Skjæget udtalte Bemærkninger, gik han langsomt forbi Rækken af Negrenes Hytter til sin Herres Bolig, steg op af Trætrappen, som førte til den, og i det næste Dieblif stod han Ansigt til Ansigt med den Fremmede.

„Jh for Djevlen!“ raabte han i den største Forbauselse; „hvor kommer du fra, Rittwel?“

„Durm! hvor det dog er besynderligt, at du er her i Louisiana,“ svarede den Tiltalte, og veglede Haandtryk med Opsynsmanden. „Det er underligt nok at tænke paa, at vi to gamle Benner skulde mødes paa dette Sted. Hvor var det dog at vi sidste Gang saa hinanden?“

„Jo mindre vi snakke derom, desbedre vilde det være,“ sagde Durm leende: „jeg for min Part har i det mindste aldrig bragt den Gjenstand paa Bane.“

„A! det er sandt, nu husker jeg det,“ svarede Rittwel, „ja ja, jeg havde næsten glemt den Spøg; men i alt Fald er det nu et Aar siden, at den fandt Sted, og Manden har længe“ — her standsede han pludseligt og kastede et hurtigt mistænksomt Sideblik paa sin Kammerat. „Men hvad tager du dig nu for?“ spurgte han, idet han forandrede Gjenstanden for deres Samtale, „befinder du dig vel her, som Landstrygerne sige, naar de sidde i Bolt og Jern.“

„Jeg er Opsynsmand paa Plantagen.“

„Er det en god Bestilling?“

„Saa temmelig — man kan dog opholde Livet ved den.“

„Hvad hedder Gieren?“

„Hrr Beaufort.“

„Hvormange Baller Bomuld kan han høste om Aaret?“

„Et Hundrede og Fiirfindstyve.“

„For Pokkeren!“ sagde Rittwel meget forbauset, „kan man ikke komme til at handle med den Mand, for han maa jo kunne tjene Penge som Græs?“

„Hvis du kunde skaffe nogle Negre, saa havde vi nok Brug for et Par flinke Arbeidsmænd og for en Tjenestepige; men hun maa være smuk — for Herren kan ikke udstaae at see paa hæslige Ansigter.“

„Negre, hm! de ere ikke vanskelige at forskaffe. Hvor snart skulde du have dem?“

„Snarest muligt.“

„Han betaler dem vel godt?“

„Det vil beroe paa Omstændighederne — har du Nogen?“

„Hm! ja — men det falder mig ind: hvem var de to Damer oppe paa Galleriet? Konen og Datteren formodentlig, ikke sandt?“

„To Damer? der er kun een Dame i Huset,“ svarede Opsynsmanden haanligt, „den Anden er en indiansk Pige, der har sneget sig ind her, Himlen maa vide hvordan, og hun er saa indbildsk, og saa fornem, den dumme Ting, at det er ganske mærkværdigt.“

„Birkeligt? men er det ikke muligt at faae Hrr Beaufort at see? jeg gad nok vide, hvad han er for en Mand, inden jeg afflutter nogen Handel med ham, for saa vil den gaae saameget lettere.“

„Du vil dog ikke blive Mand for at narre en Nankee*),“ sagde Durm; „men jeg hører ham komme

---

*) En spottende Benævnelse for en Nordamericansk Englænder.

ned af Trapperne. Mellem os sagt kan du gjerne smigre ham lidt med hans fortryllende Plantager, og hans storartede Eiendomme, og Penge; du forstaaer mig nok?" —

„Tak, mange Tak skal du have,“ svarede han med en tilfreds Stemme; „jeg skal ikke undlade at følge dit Raad.“

Hrr Beaufort traadte nu ind i Stuen, hilste paa sin Gjest, og bød ham et hjerteligt Velkommen.

Rittwel indviklede ham snart i en meget livlig underholdende Samtale, og modtog en Indbydelse til at overnatte paa Stedet, hvilken han ikke var seen til at tage imod.

Hrr Beaufort, omtrent 40 Aar gammel, og som vi allerede have bemærket, een af de rigeste Plantere i Fausse-Riviere, var en af disse Sydens Aristokrater, som ere vante til at inddele Menneskene kun i tre Klasser, nemlig: de som ere Plantere, de som ikke ere Plantere og Negre. Den første af disse Klasser deelte han igjen i tvende Underafdelinger, nemlig: de som besad flere, og de som besad færre end Halvtredshundstyve Baller.

Sin Omgang valgte han af den første Underafdeling.

Hvad nu dem angik, der ikke vare Plantere, da ansaae han dem som alene skabte for at bøde paa hvad de, som vare Plantere, manglede.

I Henseende til den tredie Klasse, nemlig Negerne, saa nærrede han, som en ægte Creoler, Modbydelighed

og Afsty for den. Endog det ringeste Anstrøg af en Quadroon eller Mestiz var en Rødsel for ham, og han taalte kun saadanne Personer, forsaavidt han kunde bruge dem i sin Tjeneste. Hans Skræk for den Ethiopiske Stamme var med faae Ord saa stor, at han engang i Ny Orleans kastede sin Kniv efter en stakkels elendig Mestiz, som han i Mørket af en Feiltagelse havde troet var en Ben af ham, en Creoler, og med hvem han virkelig havde gaaet Arm i Arm igjennem nogle Gader. Heldigviis havde det skarpe Knivsblad kun streifet Mestiz'ens ene Been, og ikke tilføiet ham nogen videre Skade, end at den havde dødeligt for-
skrækket ham.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Handelscommissionair M. A. Kühnov.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Løverdagen den 22de Juni 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

Dette være tilstrækkeligt om Beauforts Character. Hans Gjest stod, saavel i Henseende til Udvores som i hele sin Optraeden, i en rigtignok temmelig ufordeelagtig Modsaetning til Planteren. Denne var fyldig, saae sund og kraftfuld ud, og havde et fint, aabent, dog noget opblaest Ansigt; den Fremmede var bleg og havde graae, skarpe, stirrende Dine, en hoi Pande, en kroget Næse; men Udtrykket i hans Ansigt var ondskabsfuldt; hans Blik var ustadigt; han kunde ikke et eneste Dieblif udholde, at Nogen saae stivt paa ham. Hans selskabelige Underholdning var derimod meget livlig; han havde seet og erfaret meget, forstod

sig fuldstændigt paa Bomulds-handel og eiede selv en, med Hensyn til Indtægten, ikke ubetydelig Plantage i Alabama.

Tiden til at spise til Aften nærmede sig nu. Solen var allerede gaaet ned, og Bordet var dækket overst inde i Kizzaen, for at undgaae de kolde Vindpust, og for at nyde godt af de henrivende Udsigter over Markerne og Naboplantagerne.

Gabrielles Røie hang endnu ned fra een af Søilerne, og hun stod nær ved den meget tankfuld og saae ud over Landeveien, som førte til Mississipp, i Forventning om, at hendes Sendebud skulde komme tilbage ad den. Saise sad ved hendes Fodder, og holdt ømt hendes Haand, som hun trykkede til sine brændende Kinder, og hendes Dine fulgte den samme Retning, som hendes unge Herskerindes og Venindes.

Nu hørtes Fodtrin af Mænd, som kom op af Trapperne.

„Han er meget lystig,“ hviskede Gabrielle.

„Latterlig,“ sagde Saise, og mærkede paa cengang, at hendes Veninde saae stivt paa hende; hun saae vel ikke paa hende igjen; men hun kjertegnede hende endnu hjerteligere end før.

„Er Du endnu ikke stillet tilfreds?“ spurgte Gabrielle. „Er der Noget som foruroliger Dig? Du er bleven ildrød i dit Ansigt.“

„Godaften mine Damer,“ sagde den Fremmede.

„For Himlens Skyld, hvad feiler Dig dog kjere Saise! Du er saa døddbleg;“ udraabte Creolerinden,

da hun saa den Forandring, som var foregaaet med hendes Beninde.

„God Aften Børn,“ gjentog Herr Beaufort. „Herr Ritwell — min Datter og hendes Beninde, en ung Creolerinde. Men Gabrielle, hvad feiler Pigebarnet?“

„Jeg veed det virkelig ikke Fader! Hun er pludseligt bleven saa bleg, og hun skjælver over sit hele Legeme. Kjere Saise!“

„Ja,“ gispede den unge smukke Pige, idet hun reiste sig op lige imod den Fremmede.

Hun betragtede ham et Dieblig skarpt, og derpaa faldt hun med et heftigt Skrig bevidstløs omkuld paa Gulvet.

Gabrielle, for hvem Sagens sande Sammenhæng stod i et klart Lys, fastede sit Tørklæde over sin Benindes Ansigt, men dette var for seent. Ritwel, hvis Opmærksomhed var bleven vækket ved Saises paa-faldende Udfærd, sprang frem, og neppe vidende, hvad han foretog sig, rev han Tørklædet af hende, og raabte i en høi Grad af Forbauselse: „Det er ved Himlen min druknede Slavinde!“

„Deres, hvad for Noget?“ spurgte Beaufort, idet han med en lignende Forundring styrtede frem; „Deres Slavinde! hvad mener De dermed? Hun er en Indianerinde, og hun er hverken bleven kjøbt eller solgt.“

„Det er usandsfærdigt,“ stønnede Gabrielle i sin store Bedrøvelse, bestjefstiget med at holde sin Benindes livløse Legeme op fra Gulvet. „Det er en djævelsk Løgn, denne Pige er bleven stjaalet fra hendes Folk.“

Der er bleven forøvet en lumpen Skurkestreg imod hende, Saise er ligesaa fri som jeg selv; vov blot ikke paa at røre ved hende!"

"Jeg tilbagekalder min Eiendom," sagde den Fremmede i en vranten Tone, og stak sin Haand ned i Lommen og fremtog endeel sammenbundne Papiirer.

"Der," vedblev han og vendte sig til Planteren, "er Kjøbe-Contracten."

"Hendes Fader var en Indianer, det er sandt nok; men hendes Moder var en Mulatinde. See dog engang paa hendes Haar!"

"Foruden at dette beviser, at jeg er i min gode Ret, har De ikke alene den Bestyrkelse herfor, som hendes nærværende forskrækkede Tilstand afgiver, men De vil ogsaa finde det her beskrevne Modermærke paa hendes venstre Skulder."

Beaufort gjennemlæste hurtigt Papiret, og gik henimod Saise.

"Gaa dog for Guds Skyld tilbage kjereste Fader!" raabte Gabrielle i den yderste Angst. "Du maa dog ikke tro, hvad den Mand siger; det er Usandhed. Jeg sværger ved alt, hvad der er helligt, at" —

"Gabrielle," sagde hendes Fader kjerligt, men tilfælle bestemt: "dette er en Sag, hvori din Stemme ikke har nogen Bægt."

"Dersom Mærket ikke findes paa hende, hvad jeg med inderlig Glæde haaber — for den Skabning fortjente at blive hængt, hvis hun med Negerblod i sine Arter har fordristet sig til at spise og omgaaes med

hvide Menneſter — ſaa maa Fordringen paa hende anſees for ugrundet.“

„Hvis hun derimod har Mærket, ſaa ſkal hun, ſaaſandt ſom jeg lever, ikke blive fem Minutter længere i mit Huus; Du veed nok at jeg pleier at holde mit Ord.“

„Fader jeg anraaber Dig ved Alt, hvad der er Dig dyrebart! Denne Kjøbe-Contract er forfalſket; Saiſe har fortalt mig Alt, hvad der vedkommer den. Hun er bleven ſtaalet bort fra ſit Hjem; hendes Fader er bleven myrdet, og man har med Bold ſat ſig i Beſiddelse af hende.“

„Det er altsammen en Fabel,“ ſagde Ritwel ſmilende og ryſtede paa Hovedet, „har De, min unge Frøken, nogenſinde ſeet en bortløben Slavinde, ſom ikke kunde finde paa en lignende troværdig Hiſtorie.“

„Kjereſte Fader,“ bad Gabrielle bønligt, og forſøgte at holde ham tilbage; men han ſkød hende tilſide og ſagde:

„Jeg er nu ſked af alt dette. Forhold Dig rolig; jeg er ikke kommet for at gjøre denne Skabning Fortred; er hun en Indianerinde, ſkal hun være ligesaa fri ſom jeg ſelv; men hvis vi finde — ha! der er det Hr. Ritwel.“

„Giv lidt Tid!“ raabte Gabrielle, hvis Dine havde ofte og ængſteligt været fæſtet paa den nærliggende Landevei; „hold lidt inde! der kommer Hr. St. Glyde; vent blot til han kommer; han vil ikke, han kan ikke tillade denne Fremgangsmaade.“

„Hr. St. Glyde kan gaae Poffer i Bold,“ sagde Planteren ærgerlig, „hvad har han at bestille med den Fremmedes Rettigheder? Hr. Ritwel! Pigen tilhører Dem, og hun kan takke min Datter for, at hun ikke ovenikjøbet vil faae Pidsken at smage. — I Sandhed! det er en stor Uforskammenhed, at den Regertøs har turdet nægte sin oprindelige Herkomst.“

„Vi kan anbringe hende til imorgen i een af Regershytterne,“ sagde Hr. Ritwel, og gik hen til Saise, der laae stille og ubevidst, og lagde sin Haand paa hende. „Tidligt imorgen.“

Man hørte nu Nogen at komme med hurtige Trin op af Trapperne.

„Hjelp os Hr. St. Glyde,“ raabte Gabrielle fortvivlet.

I samme Dieblif som den unge Mand's Navn blev nævnet, og ligesom han traadte ind af Døren, slog Saise Dinene op. Et eneste Blik sagde hende, hvorledes alt forholdt sig. I nogle Secunder skjulte hun sit Ansigt ved sin Venindes Bryst, og derpaa reiste hun sig støttet af hende, aabnede sine store sorte Dine, og saae sig vildt og skjelvende omkring.

„Siig mig dog for Guds Skyld,“ spurgte St. Glyde, „hvad er der hændet her?“ og sprang frem for at understøtte den skjelvende unge Pige; „hvad er der skeet?“

„Frels Saise!“ var Svaret, „frels hende fra denne Ridding!“

Den Fremmede saae sig forbittret om og blegnede.

„Gabrielle!“ raabte hendes Fader, „jeg kan ikke finde mig i alt dette. — Hr. St. Glyde! lad den Negerpige i Ro. Det passer sig ikke for en hvid Mand —“

„Hr. Beaufort!“

„Det bliver som jeg har sagt; Pigen er nemlig en bortløben Slavinde, der tilhører denne Herre.“

„Det er en stor Usandhed,“ udbrod Saise pludseligt, og traadte stolt frem. Ordet „Negerinde“ havde givet hende al sin Styrke og Kraft tilbage. Hun følte, at nu var det Dieblif, som længe havde truet hende, kommet; men dermed havde det ogsaa tabt sin Rædsel. Hendes hele Sjælsstyrke var vendt tilbage. Den indianiske Mand var paa eengang i sin hele Kraft bleven vaft hos Skovmændenes frie Datter.

Men det var forgjeves, at hun med lydelige og overbevisende Ord fortalte den nederdrægtige Handling, hvori hiin Falskner, som stod lige oversfor hende, leende og trækkende paa Skuldrene, havde gjort sig skyldig. Forgjeves paakaldte hun Gud, som Vidne paa sin Uskyldighed. Hun var i Louisiana, en hvid Mand gjorde Fordring paa hende, som sin bortløbne Slavinde; hendes sorte krollede Haar talte imod hende, og hvad der endnu var det værste, det var Kjøbe-Contracten og hendes deri paa det nøiagtigste beskrevne hele Person. Var der ikke for meget kort Tid siden en hvid Pige med lyse Haar og blaae Dine bleven offentlig raabt op ved en Auction, som en Datter af en Mestiz? Hvor meget snarere maatte dette da kunne skee med en Indianerinde, hvis brune Hud betragtes hos America-

nerne som et Tegn paa hendes lave Fødsel, og som kun staaer i lidt høiere Anseelse end den æthiopiske Race?

Alle den stakkels Gabrielles Bønner vare uden Virkning, og hun yttrede derfor Ønske om at kjøbe Saise; men det modsatte St. Glyde sig, og det visse med en Barme, som, hvis den havde sit Udspring fra Menneskekjærlighed, gjorde ham megen Ære.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Handkemagemester A. Nerup.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 26.

Løverdagen den 29de Juni 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

„Nei!“ sagde han, „det maa ikke skee, det vilde kun være at erkjende, at hun hører til den foragtede Race. Nei! reen og fri for enhver saadan Plet skal hun staae for Alle og Enhver, om saa Beviserne herfor skulle koste mig mit Liv. Og De, Hr. Rittwel, skal ikke forlade vor Kreds, førend De har rensset Dem selv for den imod Dem nedlagte Beskyldning.“

„Hvem beskylder ham?“ spurgte Beaufort bestigt. „Hvem beskylder ham, Sir? En Negerpige! hans egen Slavinde! — Er De saa eenfoldig, at De vil indbilde Dem, at Retten vil tage Hensyn til en saadan

Beskyldning? De skulde bedre kjende Deres Lands Love, end som saa."

"Jeg selv, og ikke den ulykkelige Pige, anklager denne Mand," sagde St. Glyde, "og hun maa indtil videre ikke blive overgivet i hans Bold."

"Det vil vistnok blive meget vanskeligt for Dem at opnaae deres Hensigt," tog Rittvel til Gjenmæle, "heldigviis er jeg vel bekendt med Lovens Bestemmelser. De kan vel fremsætte Beskyldninger imod mig, men De kan ikke midlertidigt tilbageholde min rette Eiendom for mig."

"Sir, De maae først godtgjøre, at hun er Deres rette Eiendom."

"Det er beviist, Hr. St. Glyde," sagde Beaufort koldsindig; "og nu vil jeg være Dem meget forbunden, naar De ikke vil give Anledning til videre Forstyrrelse."

"Hr. Durm," tilføiede han, henvendende sig til sin Opsynsmand, som netop kom tilstede, "hav den Godhed at tage denne bortløbne Slavinde, og bring hende til Negerhytten dernede. For hendes Sikkerhed maae De være ansvarlig."

"Saise!" svarede Durm yderst forbauset, og havde ondt ved at troe, hvad han havde seet med sine Øine, og hørt med sine Øren.

"Er Saise en Negerinde! Meget gjerne skal jeg —"

"Sir!" sagde St. Glyde forbittret.

"For Himlens Skyld," bad Saise indstændigt, "strid ikke imod de nærværende uheldige Omstændigheder. Gaa hen til Dyrigheden, den vil nok staa mig

bi. Jeg vil anraabe de forenede Stater om at beskytte mig. Min Fader har overgivet sit Land til dem, og de have lovet at tage ham i Forsvar. Man vil ikke kunne holde mig i Fangenskab længere, indtil jeg kan faae sendt Bud til mit Folk; Alle som høre til Det ville komme og aflægge Bidnesbyrd om, at jeg er en Datter af deres Høvding. O! gid blot min Broder havde Kundskab om hvad her er foregaaet."

"Vi behøve ingen Indianere til det," sagde Rittwel spodsk, "det kan jeg godt afgjøre. Men vær saa god at sige mig: hvem var din Moder? En Mestiz var hun. Hvad Andet troer du vel der skulde være Spørgsmaal om? Denne Mestiz tilhørte en Ven af mig, af hvem jeg kjøbte dig; og naar han i saa mange Aar lod dig blive hos din Fader, saa var det kun, for at du kunde blive opdraget der for denne min Ven: du er derfor ligesuldt hans Slavinde."

"Min Moder var en Datter af en Sioux Høvding," sagde Saise, og traadte kjæft frem, "og hvem der siger andet, den lyver."

Med knyttet Næve slog Beaufort den ulykkelige Pige til Gulvet; "hvad!" raabte han, vover det Neger-Dyr atter i min Nærværelse at kalde en hvid Mand en Løgner? Er det ikke nok, at hun har bedraget mig, og holdt mig for Nar?" -

Med et Udraab om Hevn paa sine Læber, sprang St. Clyde lynsnar imod ham, og skulde vist have forhindret ham i at fortsætte sin Tale, hvis ikke Gabrielle havde kastet sig ned for hans Fodder, og havde bøn-

faldet ham om, for Alt, hvad der var ham dyrebart og helligt, at skaane hendes Fader.

Hu lagde Opsynsmanden sig ogsaa imellem, og sagde paa en uforflammet Maade til den unge Mand:

„Hr. St. Glyde! jeg vil nu advare Dem om ikke at sige et eneste unødvendigt Ord mere om denne Gjenstand. Ma'amselle er fra dette Dieblif under min Varetægt, og hvemsomhelst, der blander sig i Ting, som angaaer mine Negere, den faaer en Tomme eller saa at smage af dette kolde Jern,“ og under denne Tale fremtog han sin store Bowie-Kniv.

St. Glyde var ubevæbnet og han var desuden velbekjendt med, at Loven beskyttede Opsynsmænd under Udøvelsen af deres Pligter. For kort Tid siden var en Abolitionist*) bleven skudt i Olao, for en lignende Sags Skyld, uden nogen anden ubehagelig Følge for Morderen, end en Undersøgelse, der varede et Kvarters Tid; derfor maatte han for Tiden vige for Overmagten; men han svor atter paa, at han ikke desmindre vilde frelse Gaise, om det endog skulde skee paa hans Livs Bekostning.

„Hr. Beaufort,“ sagde han, og henvendte sig endnu engang til Planteren, „De vil dog vel i det mindste indestaae mig for, at denne ulykkelige Pige ikke skal blive mishandlet. Jeg formaaer for Diebliffet ikke at modstaae Deres Overmagt; men De skal være mig

---

*) Een, som i Nordamerika forsægter Slavehandelens Afskaffelse.

ansvarlig for, hvad der skeer. Den Gud, som her hører os, skal være mit Bidne til, at jeg fra nu af selv beskifter mig til at kæmpe for Saise, og Landets Love maae og ville understøtte mig. Farvel, Miss Beaufort! jeg beder Dem om ikke at forlade den Ulykkelige; men at forunde hende den Trost, at hun kan være forviiset om, at hun ikke staaer ene og forladt i Verden."

Dpsynsmanden havde imens vinket ad tvende Negre, der havde arbeidet i Nærheden af Huset, at de skulde komme op, og sagde til dem:

„Bring denne Pige hen til Mo'er Betty's Hytte, og du, Benjamin, skal bevogte hende. Glem nu ikke, at I med Eders sorte Hud skulle staae inde for hende, og at I ville komme til at bøde med Livet, dersom hun skulde undvige."

„Bær kun ikke bange, Massa," sagde Negeren, visende Tænder; „men hvad er det dog for en Pige? Himlen velsigne dem, jeg seer ingen anden Pige end Missus Saise."

St. Glyde styrtede ned af Trapperne, skyndte sig hen til sin Hest og red saa stærkt, som den kunde løbe, hen til Mississipi. Gabrielle boiede sig suffende ned over den stakkels Pige, og bandt sit eget Lommeflæde om hendes blodige Bænde.

Negrene stode med aabne Munde, og stirrede saa paa den Gne og saa paa den Anden, og vovede ikke at røre ved den asmagtige Pige, førend Dpsynsmanden gjentog sin Befaling og, truende med sin Pidsk, bragte

dem deres Pligt i Grindring. Saa løftede de den stakkels Indianerinde op, og de forsvandt snart med hende i en af de lave, eensbyggede Negerhytter, som laae i lange regelmæssige Rækker, der havde Lighed med en lille Landsby, og omgave Cierens Villa.

Gabrielle traf sig tilbage til sin egen Stue. Men Mandfolkene — Overbestyreren blev indbudet til ved denne Leilighed at spise til Middag hos sin Herre — satte sig tilbords, og Beaufort syntes at have sat sig for at drukne al Sorg og Fortrydelse i en med Is vel affjolet Claret; inden han tilsidst traf sig tilbage, takkede han den Fremmede, fordi han havde befriet ham og hans Bolig for den Skjendsel, at have huset noget „forbandet Neger=Blod“.

Hr. Rittwel blev tilbørligt ledsaget til sit Soveværelse; men da Aftenlusten var kjølig og fristende, som han sagde, saa anvendte han en halv Times-tid eller saa omtrent, nede ved Aaen i Opsyndsmændens Selskab, og derfra gik de gennem en Allee af China- og Tulipan=Træer til Indgangen til Plantagen, der var beskygget af et Hegn af Orange- og Figen=Træer.

„Hør Rittwel!“ sagde Durm og standsede, „fortæl mig nu, om du atter har havt en af dine gamle Gavyvestreger for her, hvad? Er den Pige virkelig ogsaa en Negerinde eller ei?“

„Hvad vedkommer det dig?“ mumlede Rittwel, og saae sig urolig om. „Kan Nogen høre os, hvor vi nu er?“

„Ikke en Sjel! men hør: nu skal du ordentlig

fortælle mig den hele Historie. Jeg vil lade mig hænge, hvis hun paa en ærlig Maade er kommen i din Vold. Hvad plager dig, Menneſke! at du forholder dig ſaa tauſ om denne Sag; der kan dog ikke være Noget at frygte for imellem os to?"

„Lad ſaa gaae da; du ſkal nu ſaae Altting at vide; men lad os frem for Alt forſt komme hen paa en aaben Plads,“ hvidſkede Rittwel, „jeg befinder mig ſaa utilpaſ under diſſe Træer, og jeg kan ikke rigtig frigjøre mig fra den Tanke, at der er Noget ſom vil belure mig.“

Paa Grund heraf vandrede begge de to værdige Staldbrodre Arm i Arm op og ned ved Bredden af Fauſſe-Riviere foran Plantagen. Rittwel berettede nu ſin Ven og Medſkyldige hele Sagen, og røbede tillige for ham, at han tiltrods for den tillidsfulde Mine, ſom han havde paataget ſig, ikke vilde tøve til den unge Nar St. Glyde kunde udføre ſine Trudſler, men at han havde ſat ſig for at knibe ud meget tidligt den næſte Morgen.

„Det paſſer beundringsværdigt godt i mit Kram,“ ſagde Opſynsmanden. „Jeg har netop gjort Altting op med Beaufort og vil ſandſynligviis være iſtand til at gjøre dig Selſkab, hvis du vil opholde dig her en Dag eller to. Man maa i denne Eſterhøſt kunne afſlutte en uſædvanlig god Handel. Jeg er kjed af at være her ved Floden; jeg agter at gaae til Texas, og ſelv at kjøbe mig en Plantage.“

„Hvorledes! — har du allerede funnet ſamle dig

en Formue? Det har du ikke været længe om?" sagde den Fremmede smilende.

„Man maatte saamen være en god Tøsse," svarede Opsynsmanden med et polidst Griin, „dersom man ikke skulde i tre Aar kunne have samlet sig en lille Capital paa en saadan Plantage som denne her.“

(Fortsættes.)

U Til Underretning for de af Selskabets Medlemmer, der ere pensionsberettigede meddeles, at Pensionerne for 3die Kvar-
tal 1867 udbetales paa Kassererens, Oberstlieutenant D. Bor-
gens Contoir, Adelgade Nr. 14 2den Sal fra den 1ste til 3die
Juli fra Kl. 8—11, og hver paafølgende Onsdag fra Kl.
8—10 Form.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Løverdagen den 6te Juli 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

„Jeg vilde have været meget villig til at vente efter Dig, naar jeg blot havde kunnet,“ sagde Rittwel, „men det er umuligt. Jeg maa see at faae solgt denne Pige. For det første kan jeg ikke ansee mig sikker, eller være rigtig vel tilmode her; og — desuden har jeg ogsaa Noget at varetage paa et andet Sted. Jeg kunde ellers ikke godt have opdaget hende paa en mere beleilig Tid; men Pokker selv maa vide, hvordan den lille Skabning har kunnet frelse sig selv fra at drukne: jeg saae nemlig med mine egne Dine, at hun gif tilbunds, og det ovenikjøbet med bundne Hænder.“

„Indianerne kunne gaae under Vandet og svømme

ligesom Fiskene," sagde Durm. „Men veed Du vel, Rittvel? Jeg vil kjøbe den lille Pige af dig.“

„Hvad siger Du? Vil Du kjøbe hende? Men hvad vil Creoleren —“

„Lad ham gaae til Bloksbjerg, ifald han har Lyft; jeg paatager mig hele Ansvaret.“

„Dersom Du vil kjøbe hende paa de Betingelser, paa hvilke jeg er istand til at sælge hende," bemærkede Yankeen forsigtig, „vil Du komme til at bære Tabet, hvis det skulde lykkes Indianerne at komme og gjøre Fordringer paa hende, som en Datter af deres Høvding, gjeldende.“

„Ja det vil jeg ogsaa indrømme," sagde Døpsynsmanden; „men netop af denne Grund maa jeg have hende for godt Kjøb. — Jeg vil give Dig tohundrede Dollars for hende.“

„Hoho! det er altfor lidt; Du maa huske paa, at hun i det mindste er otte hundrede Dollars værd.“

„Hun er ikke halvtredstindstyve Gents værd, dersom jeg vil lade Dig i Stikken.“

„Naa, naa, Menneſte! to Hundrede er ganske bestemt altfor lidt. Saa vil jeg hellere lade det gaae, som det kan; men siig, at du vil give tre Hundrede, saa skal hun høre Dig til.“

„Det faaer jeg da give for hende; men kom saa hjem med mig — skriv en Kjøbe-Contract, og modtag Kjøbesummen.“

„Og Du troer virkelig, at jeg kan uden Fare blive her en Dag eller to endnu“.

„Et heelt Aar, om Du vil; lad mig kun faae Pigen og det hele Louisiana skal ikke kunne rive hende fra mig. I enhver Slavestat maae Lovene nødvendigt være paa min Side, og der er intet mere farligt end at sætte sig op imod dem i et saadant Tilfælde. Følg nu med, Rittwel, og inden ti Minuter skal den elst-værdige Indianerinde tilhøre mig, og imorgen skal jeg ikke forsømme at fremkomme med mine Fordringer. Sidenefter kan hendes hele Race gjerne komme og aflægge Gæd for hendes Skyld. Det er mig altsammen ligegyldigt.“

Begge Mændene skyndte sig nu hjem til Opsynsmandens Bopæl, som var opført midt imellem Regerytterne, og som kun var forskjellig fra dem ved et høiere Tag og ved et Gallerie. I denne Bolig afsluttede de den Handel, om hvilken de vare blevne enige, og Saisse blev overgivet til Durm, som hans lovlige Eiendom. Dagen efter underskrev Beaufort Contracten til Vidnesbyrd om den afsluttede Handel.

Imidlertid havde St. Glyde bearbejdet sin Hest saaledes med Sporer og Bidst, at den, da han standfede udenfor Dyrighedens Dør i Point-Coupée, faldt, efterat den i et Par Minuter havde vaklet fra den ene Side til den anden, udmattet omkuld.

Men den unge Mand fløi, uden at værdige dette et eneste Blik opad Trapperne, styrtede ind i Dyrighedens Bærelse, fortalte med faae Ord den voldsomme Scene, til hvilken han havde været Vidne, og begjærede hans Bistand.

Dyrigheden var en retskaffen Mand, streng retfærdig, og tillige menneskekjærlig i Udøvelsen af sine Kaldspligter; men han rystede betænkeligt paa Hovedet, da han hørte, at der var udfærdiget en lovligt forfattet Kjøbe-Contract. Han vidste altfor godt, hvilken Magt et saadant Document gav den, i hvis Besiddelse det var.

„Unge Mand,“ sagde han efter et langt Ophold, under hvilket han havde støttet sit Hoved paa sin Haand, og tankesfuld betragtet Creoleren; „dette er et slemt Tilfælde. For det første synes det mig, at De betragter Sagen altfor romantisk, og om den virkelig ogsaa skulde forholde sig saaledes, som De har fremstillet den, saa kan jeg ikke see, hvorledes man skulde yde-Hjælp i den, da vi ikke kunne handle imod Lovene, om vi ogsaa maae være fast overbeviste om, at den stakkels Pige er bleven forurettet.“

„Men De maae dog ganske sikkert erkjende, at det ikke kan være lovligt at tage en fri Indianerinde tilfange og sælge hende,“ svarede St Glyde ærgerligt. „Hvad vilde være til Hinder for, at noget lignende kunde hænde en hvid Mand, naar nogle flette Mennesker sammenrottede sig og udfærdigede en Kjøbe-Contract om ham og aflagde Sed paa, at hans Moder var en Mestiz.“

„Dette kunde vanskeligt hænde,“ sagde Dommeren med et Smil; „førend en hvid Mand kunde blive solgt, maatte der tilveiebringes meget strenge Beviser for, at han virkelig nedstammede fra en Neger; men De skulde

dog heller ikke troe alle de Historier, som en bortløben Slavinde fortæller. De lyve undertiden i den forsærdeligste Udstrækning."

"Men skulde det dog ikke være muligt at faae den indianske Pige af hiin Mandes Magt, indtil man kunde skaffe Bidnesbyrd om hendes Slægtforhold tilveie?"

"Min gode Ven, hendes Slægt lever syv eller otte hundrede Mile borte herfra; Hr. Beaufort har selv ladet dem drive fire hundrede Mil tilbage fra Floden. Naa! kunde ikke desuden alle Folk af iudianske Stammer, Indianere og de som ligne Indianere, Mulletter og Mestizer til Exempel, paastaae, at de have reent indiansk Blod i deres Arer og derpaa sende Bud til Esquivaerne om at aflægge Bidnesbyrd herom. Nei! Saaledes kan det ikke gaae. Havde hun Bidner, som hun vilde føre, saa maatte de, efter Alt hvad jeg kan skjønne, alene være Indianere. Det bedste De vil kunne foretage Dem i Sagen, er at kjøbe Pigen; hvis De virkelig sætter saa høi Pris paa hende, som det synes, at De gjør." —

"Kjøbe hende!" raabte St. Glyde med en af Angest rystende Stemme; "kjøbe hende; men er hun da virkelig en Slavinde? Er det ikke muligt paa en eller anden Maade at frelse hende fra en saadan Fornedrelse?"

"Jeg betvivler, at det lader sig gjøre paa anden Maade; men i alle Tilfælde vilde man derved for Tiden sikkest kunne tage hende under Beskyttelse. Maaſke den Fremmede lader sig formaae til at sælge

hende for billigt Kjøb, og vi kunde da see, hvad der fremdeles lod sig gjøre i Sagen: hvad siger De dertil?"

"De veed desværre nok, kjære Herre, at jeg kun er fattig. Min eneste Hest er nylig styrtet, og jeg har neppe Penge nok til at kjøbe en anden for; hvorledes skulde jeg da kunne reise den Sum, som den Kjeltring vil fordre for Saise?"

"Hør mig, St. Glyde! jeg vil gjøre Dem et andet Forslag. Jeg vil selv kjøbe Pigen og beholde hende hos mig; naar De saa engang kommer til Penge — nu vel — saa vil jeg overlade hende til Dem!"

"Kjøbe og altid kjøbe, og kun det," flagede St. Glyde.

"Tag imod mit Tilbud," sagde Dyrigheden hjerteligt; "hun skal blive behandlet hos mig som en Datter."

"Belan," svarede Creoleren, "saa lad det blive derved. Jeg veed da, at hun vil være sikker for Dieblikket; men jeg skal skaffe Bidnesbyrd om hendes fri Fødsel, om jeg saa skal hente dem langt borte fra de nordlige Regioner."

"Det vil ikke være Dem til synderlig Nytte; men dersom De nødvendig maa have et Bud til hendes Slægt, saa er jeg istand til at kunne give Dem Anviisning paa Et. Imorges har der nemlig været her i Point-Coupée syv eller otte Indianere fra Eggen om Vest-Felicianas paa den anden Side Mississipi.

De vare her for at sælge Wildt, og ville igjen udføre Krudt, Bly og Whisky."

"Til hvilken Slægt hørte disse Folk?"

"De vare vistnok Choctaws, hvoraf der findes nogle Enkelte overalt her i Nabolaget; men sørg nu fremfor Alt for, at Handelen om Saise bliver tilbørlig afsluttet, for hvis det forholder sig saaledes, som De formoder, at de Bedkommende ingen reen Samvittighed have, saa kan De være vis paa, at de ikke ville blive længe i disse Egne; men at de snart ville begive sig til et eller andet sikkert Sted."

"See her! giv dette Papir til Mr. Beaufort, han kan afslutte Handelen for mig, og dersom dette lykkes, vil jeg sige Dem, at min Kone for nylig har mistet en Selstaberinde, at hun allerede er bekendt med den unge Indianerinde, og at De kan være rolig for, at de nok ville komme godt ud af det med hinanden."

"Men kjere Ven! jeg maa nødvendig have en anden Hest, kan De ikke sælge mig En?"

"Hvormeget troer De at kunne give for den?" spurgte Dyrigheden; thi en Americaner lader aldrig nogen Leilighed til en Hestehandel gaae ubenyttet bort.

"Jeg har fyrgetyve Dollars tilbage efter Fradrag af nogle for Diebliffet uundgaaelige Udgifter."

"Det er godt, saa vil jeg ogsaa sælge Dem en Hest; men De kan umulig komme bort iaften."

"Jeg maa reise strax."

"Snak, Snak. De vil ganske vist fordærve Deres

gode Hensigter, ved en altfor vidtdreven Jver. Klokken otte har den gamle Beaufort indtaget sit sædvanlige Quantum Claret, og saa gaaer han tilfængs. Men nu veed De jo godt, at det er en fuldkommen Umulighed at holde ham vaagen efter den Tid, og om De ogsaa kunde det, saa gad jeg nok see i hvilken Tilstand han vilde befinde sig. Han taler i Reglen ikke med Noget inden Klokken 9 om Morgenens. Vil De imidlertid udsætte Reisen til Klokken 8, saa vil De finde ham ved Frokosten, og det turde være den beleiligste Tid. Desuden har jeg anmodet Beaufort om ikke at erlægge Betalingen for Saise førend om tre Dage, og i den Tid at beholde hende hos sig. Maaskee kan jeg saaledes være saa heldig at frelse hende."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

- Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
- Hr. Manufacturhandler J. Nielsen.
  - Kunstdreier H. Andersen.
  - Skibstømmer G. P. Petersen.
  - Vand- og Gasmester F. Christiansen.
  - Slagter C. F. Andresen.
  - Agnes Marie Nicoline Andresen, Datter af Slagter Andresen.
  - Sophie Gertrud Hansen, Datter af Possementmager Hansen.
  - Juliane Mathilde Strasser, Enke efter Skrædemester Strasser.
-

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Løverdagen den 13de Juli 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Saise.

(Fortfat.)

„Imorgen vil jeg tale med Bealty, som er vor dueligste Sagfører, og dersom der kan være nogen Tanke om, eller Udsigt til at bevise, at hun virkelig er en Datter af den ommeldte Hovding, saa skal han nok være Mand for at udfinde, hvad der bør gøres i dette Diemed.“

Opfyldt med friskt Haab lod St. Glyde sig endelig overtale ved Dyrighedens Fornuftgrunde til at billige hans Plan, og at tilbringe Natten i hans Hjem. Da han den følgende Morgen red bort med det Brev, som skulde befrie Saise fra Skurkens skjendige Undertrykkelse, følte han første Gang en fuld og klar Be-

vidsthed om, hvor høit han elskede den unge Pige, og om at der ingen Lykke var at vente for ham paa Jorden, naar han ikke kunde dele den med hende. Hun var rigtignok kun fattig, og havde intet andet at stole paa end sin egen Kraft og Energie; men han antog, at denne Datter af Skovmændenes Stamme, som fra sin Barndom var vant til at føre et moisommeligt Liv, vist neppe vilde savne Colonisternes forfinede Levnet, dersom han, hvilket han havde grundet Haab til at troe, ikke var hende ligegyldig. Men først maatte hun være fri, mere fri end Fuglen i Luften og den unge Hind paa den græsrigge Eng, og Anledningen til den Sorg, der nu trykkede hende, maatte ligeledes være aldeles fjernet.

Med Tankerne henvendte paa den unge ulykkelige Pige sporede han sin gode Hest, og red fornøiet og glad afsted under de høie skyggesfulde Magnolier.

Endelig naaede han Colonien Gausse Reviere.

Han foer igjennem Landsbyen uden at standse, kom forbi den ene Plantage efter den anden, kom forbi „Bordras College“ og saae nu det prægtige Huus, der skinnede frem over det grønne Krat, som omgav det. Han naaede til Orange-Hækken, sprang ned af Hesten, hang dens Toile paa et gammelt halvt visfent Figentræ, og skyndte sig op i Stuen, hvor han vidste, at Hr. Beaufort altid spiste sin Frokost.

„Hallo! Et. Glyde,“ raabte Beaufort venligt, „det er meget smukt af Dem, at De igjen engang er kommet til mig, for jeg var nok lidt tvær forleden Dag,

troer jeg vist; den lumpne Negerpige havde plaget mig saameget. Sæt Dem nu ned; der staaer en Stol bag ved Dem."

"Maa Scipio, Du lille Carnaille, kan Du ikke see, at den fremmede Herre ingen Stol har?" sagde han i Forbigaaende til en lille Negerdreng, der stod i Nærheden af Bordet og ventede.

St. Glyde saae sig urolig om i Stuen, hvor han ellers paa den Tid af Dagen stedse havde truffet Gabrielle og Saise.

"De seer efter min Datter?" sagde Beaufort, da han lagde Mærke til den unge Mand's urolige Blik. "Jeg maa bede hende undskyldt, hun befunder sig ikke ganske vel."

"Og Saise!"

"Stille St. Glyde," sagde den gamle Beaufort og lagde Kniven fra sig; hvis vi to skulle være gode Venner, saa lad den gamle Historie fare. Det har nu taget en Ende med Saise."

"En Ende med hende? For Guds Skyld! hvad betyder det? er Saise borte?"

"Nei ikke endnu; men gjør mig dog den Fornøielse at tage Plads. Claretten er udmærket god, og Beafstegen er særdeles velsmagende."

"Dyrigheden har givet mig et Brev med til Dem, Hr. Beaufort, hvori han indstændigt beder Dem om at opfylde hans deri omskrevne Begjering."

"Med det første," sagde Beaufort og stak Brevet,

uden at see paa det, ind under sin Tallerken. „Jeg skal med det første lase det.“

„Sagen er af megen Bigtighed, Hrr Beaufort — et Mennekelivs hele Lykhalighed afhænger af dens Afgjorelse,“ sagde St. Glyde særdeles alvorligt.“

„Meget godt, jeg skal snart være færdig,“ svarede Beaufort halvt oprømt, og halvt fornærmet; „men hvis De mener, at jeg, om saa den hele Verden stod paa Spil, skulde lade min Beefsteg blive kold og min Claret blive varm, saa tager De høilig feil. Hvad der ikke kan vente til efter Frokosten, det faaer at bie til Dommeday. — Det er min Grundsætning, og dersom De ikke nu sætter Dem ned, saa vil jeg blive meget fortørnet.“

St. Glyde indsaae nu, at flere Forestillinger fra hans Side vilde være til ingen Nytte. Han satte sig derfor ned ved Bordet ved Planterens Side; men det var ham umuligt at nyde en eneste Mundfuld. Han drak et Par Glas Biin, for at forfriske sig, og gik saa utaalmodig op og ned af Gulvet i Galleriet, som duftede af blomstrende Træer. Beaufort endte imidlertid sit Maaltid i bedste Velgaaende, og da han langsomt havde nippet den sidste Draabe Biin, tørrede han sig om Munden, lænede sig tilbage i Stolen og sagde: „lad os nu gaae lidt nedenfor, og see hvorledes . . .“

„Men Brevet.“

„O! ja det er sandt. Jeg havde nær forglemmt det. Men hvad skriver saa Deres Dyrighed? Dyrbare Ven! Det ligger mig meget paa Hjertet — jeg

beder Dem meget indtrængende — min Kone er ganske ene — hun ønsker inderligt at kjøbe Saise — (der kommer den fordømte Negerpige igjen — Snik Snak, det er for seent) — vigtige Grunde — at forhindre, at hun kommer bort (Baas, jeg siger jo, at det er for sildigt) overordentlig forbundet — fuldkommen Ugtelse og Benskab o. s. v. o. s. v. „Det gjør mig virkelig ondt, at det er for sildigt.“

„Men De sagde jo for kort siden, at Saise endnu ikke var borte — Hvorledes kan det da være for sildigt?“

„Min Opsynsmand har kjøbt hende,“ svarede Beaufort, stangende sine Tænder, og jeg beder Dem om at henvende Dem til ham, og ikke at pine mig med den Sag. Jeg er baade leed og kjed af at blive plaget angaaende den elendige Skabning.“

„Men siig mig dog for al Barmhjertigheds Skyld Hr. Beaufort, hvad har gjort Dem saa haard imod denne ulykkelige Pige. Tidligere behandlede De hende snarere som en Fader end som en Fremmed.“

„Deri stikker det netop Sir! raabte den gamle Planter fuld af Forbittrelse; det er just Grunden, at jeg er bleven saaledes vanæret i mine Negres Dine.“

„Troer De ikke, at de Slynkler have været nærved at lee sig fordærvet over, at det har kunnet falde deres Herre ind i saa lang Tid at have en af deres egen Race ved sit Ord?“

„Men hvis Saise virkelig nedstammede fra en reen indianisk Slægt, og De, uden at vide det havde

tilskyndet og fremhjulpet et Bedrageri?" sagde St. Glyde, og fæstede sine Dine stivt paa den gamle Mand. „Hvad om den Fremmede og hans nedrige Kammerat havde ved Dyrighedens Bistand forfalsket Kjøbe-Contracten, og en ulykkelig ung Pige var ved dens Medvirkning overgivet til en navnløs Slendighed?"

„Brol — Galsskab — at komme her til mig med en heel Pose fuld af — men, naar og hvorfor, Torden og Lynild, Sir! lad mig være fri for Deres Beklagelser; Pigen er solgt. Jeg har selv underskrevet Kjøbecontracten, og dermed basta. Gaae selv hen til Opsynsmanden, dersom den Sag ligger Dem saameget paa Sindet — han overlader hende nok til Dem for en Gevinst af 50 Dollars. Eller stop! gaae heller ud i Marken til ham, og skik ham herop; der er noget, jeg vil tale med ham om.“

Beaufort gif derpaa ind i Sideværrelset, og aflaaede omhyggelig Døren; og han var nu ikke længere fortrydelig paa Creoleren, men paa sig selv.

Han begyndte for første Gang at frygte for, at han maaskee havde været for overilet, og at han var gaaet alt for vidt med sin sidste ubetimelige Hæftighed. Vel erkjendte han, at han ikke kunde omgjøre, hvad der var skeet; men han vilde dog idetmindste forsøge paa at rette lidt paa Sagerne. Han besluttede at ville kjøbe Saise, og derefter undersøge om der virkelig var sort Blod i hendes Arer eller ikke. Indtil dette Punct var flaret, kunde han bygge en lille Hytte til

hende, hvor hun ikke behøvede at komme i nogen Berørelse med ham og hans Datter.

En Time senere stode Durm og Ritwel atter ved Flodbredden.

„Ritwel,“ sagde den Første, „jeg troer, at det vilde være bedre, om vi listede af imorgen; det lader til, at den gamle Beaufort har lugtet Lunten — han seer saa alvorlig ud.“

„Mon han skulde været kommet paa Spor efter noget?“ yttrede Ritwel ængstelig.

„Det vilde ikke være underligt, om dette var Tilfældet,“ svarede Durm med sammenbidte Tænder. „Den unge Nar har nylig været her igjen, og han har formodentlig gjort sig Umage for at opegge ham. Du kan tænke dig, han ønskede at tilbagekjøbe Pigen af mig.“ —

„Hvem? Hrr Beaufort?“

„Ja, begge To: først Grønskollingen, og saa Herren, da jeg kom til ham. Imens jeg talte med ham holdt han et Brev i Haanden, og jeg tør nok lade mit Liv paa, at det var fra Dyrigheden; og siden der saaledes ere komne Ugler i Mosen, saa kan jeg ikke skjønne, hvorfor jeg skulde blive her længere.

Da jeg afflog at sælge ham Saise, blev han, som sædvanligt, aldeles rasende, og sagde til mig, at jeg skulde komme til ham om en Times Tid, for at aflægge endeligt Regnskab; men nu agter jeg at benytte mig af denne passende Leilighed — saadan en

pludselig Afreise kan frie mig for mange Ubehageligheder.

Hvad mine andre Sager angaaer, saa kan jeg godt faae dem ordnede fra nu af til imorgen. Vil Du derfor holde Dig færdig, thi om fire Dage maae vi være i Texas."

"Det kan være godt nok," sagde Nitwel takfuld; „men Durm, det lader til, at Du mener, at vi skulle følges ad; jeg har imidlertid nogle Venner, der vente paa mig bagved „Fischers Landingssted"; og, mon det ikke ogsaa kunde være af Bigtighed for Dig, at komme hurtigere herfra?"

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Josephine Nielsen,	}	Døttre af Skrædermester J. Nielsen.
Wilhelmine Nielsen,		
Thora Nielsen,		

Wilhelmine Caroline Poulsen,	}	Døttre af Skolelærer A. G. Poulsen.
Dorthea Sophie Poulsen,		

Karen Helene Brandt, Datter af Kjøbmand Brandt.

Ane Marie Hendriksen,	}	Døttre af Bærtsbuus- holder Hendriksen.
Emilie Crestense Augusta Hendriksen,		

Sophie Schlippe, Enke efter Skrædermester A. Schlippe.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 29.

Løverdagen den 20de Juli 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

Durm saae noget skjævt til ham og spurgte:

„Med Forlov, vil Du ikke underrette mig om Aarsagen til denne Bestemmelse?“

„Hvis Du vil give mig dit Ord paa, at Du ikke vil sige det til Noget,“ hviskede Ritvel, og saae sig forsigtig om.

„Vil Du virkelig have mit Ord herpaa?“ spurgte Opsynsmanden med en haanlig Latter.

„Lad gaae da,“ vedblev Yankeen sagte, „jeg seer, at Du forstaaer mig, Durm. Jeg har igjen et lille Foretagende for af samme Slags, som Du og jeg saa tidt have forhandlet sammen. En rig Planter paa den

anden Side af Mississipp i vil nemlig gjerne sende sine Slaver til Texas, da de ere altfor kostbare i Louisiana for Folk i Almindelighed, og han betaler mig hundrede Rigsdaler for hver. Forleden Morgen maatte vi krydse omkring paa Floden, og med to Kammeraters Hjelp bragte jeg Et Hundrede og Halvtredsindstyve Negre over til en Mose, der ligger mellem „Fisbers Landingssted“ og Gustoff.

Saae Du ikke tre af dem, som kom over igaar? de vare de sidste. Alle, uden Undtagelse, have falske Papirer.

Nu kjender Du det Hele, og dersom Du vil handle som en flog Mand, saa kommer Du ikke ene til os, men tager to eller tre Kammerater med Dig. Har Beaufort ingen Negre, som finde, at Livet i Louisiana ikke længere er dem tilpas? Du kunde jo sige til dem, at Du vil tage dem med til et bedre Klima.“

„Det kan altsammen være godt nok,“ mumlede Durm; „men enhver Sag kan sees fra tvende Sider, og den ene af disse sees i nærværende Tilfælde meget mørk ud.

Alt vort Foretagende vil lykkes os, har jeg intet Dieblik betvivlet, for Du har naturligviis sørget for den fornødne væbnede Magt; men forudsat, at Texas skulde slutte sig til de forenede Stater, hvorom man taler overalt; hvordan vilde det saa gaae saa vilde Regjeringen nok strax lade os fare?“

„Vor Herre bevare os!“ sagde Ritvel leende, „hvis Regjeringen skulde lade alle dem fare, der paa

een eller anden Maade havde syndet imod Loven, hvem skulde saa blive tilbage i Landet til at passe Bomulden, eller til at kjempe imod Mexikanerne og Gumancherne? Rei, Rei! min kjere Durm! dermed behøver Du ikke at bryde din Hjerne; vi ere sikkert nok fra den Side. Det indseer de gode Menneſker ogsaa meget godt; ellers vilde de neppe have erklæret sig for Foreningen."

"Jeg troer, at Du har Ret," sagde Durm, "og det vil i alt Fald ikke blive vanskeligt for os at tage længere hen imod Vest, hvor Ingen uden stor Besvær- lighed vil kunne faae fat paa os, og skulde det komme saavidt, saa vilde der blive mange Hænder om at forsvare os."

"Ja det vilde idetmindste de syv-ottende Dele af Texas Beboere sikkert gjøre," sagde Ritwel leende.

"Lad det saa blive derved; men saa maae vi begive os paa Bei førend Daggrø, saa at vi Alle kunne være samlede Klokken 10 eller 11. Vi behøve under ingen Omstændigheder at være bange for, at vi skulde blive forfulgte førend den Tid, for Beaufort staaer ikke saa tidligt op, og jeg skal nok indrette Tingene saaledes, at man vil antage, at jeg har sendt Negrene paa Arbejde andetsteds. Men mon Saise roligt vil gaae med os" —

"Det var da et morsomt Spørgsmaal af en Op- synsmand. Har Du da ingen Bidst?"

Durm svarede med en fræk latter: "det lader ikke til, at Du har stort Begreb om at behandle fornemme

Damer; jeg har en anden og langt bedre Plan. Jeg vil nemlig tage vor lille Gig med og fjøre.

Til de Negre, som blive tilbage vil jeg sige, at de som en Undskyldning herfor, kunne fortælle Herren — naturligviis dog ikke førend han spørger derom — at jeg har taget mine Sager med i den til „Fisbergs-Landingssted“, hvor der altid findes Baade. Men Pokker staae i det! jeg havde tænkt, at jeg skulde have tilbragt Dagen sammen med min lille Kone, og saa skal jeg nu løbe saaledes hist og her omkring, at jeg tilsidst ikke veed, om jeg staaer paa Hovedet eller paa Benene. Men det nytter ikke at tale videre herom, og jeg haaber at faae den spildte Tid erstattet, naar vi komme til Texas, og ha! ha! ha! hun vil dog neppe blive fortrydelig paa mig for denne Udsættelse.“

„Det troer jeg heller ikke,“ sagde Ritwel tørt; „men nu til vor Gjerning. Har Du sørget for nogle Baaben?“

„Ja! jeg har to Rifler, en Bowiekniv og sex Pistoler; Du veed nok, at en Opsynsmand altid maa befæste sit Huus?“

„Det er meget godt. Naar Du tager en Bogn vil Du let kunne føre alt dette med Dig, og saadanne Ting ere altid brugelige. Men see, der kommer den unge Nar, der bestandig gjør saadan en Qualm for den unge Indianerindes Skyld, gaaende nede i Alleen. Husets unge Frøken er med ham. Hvad hedder hun?“

„Gabrielle; hun er en fjøn Pige; det er Skade,

at Du ikke kan fabrikere en Kjøbecontract om hende; jeg vilde med al Fornøielse ogsaa tage hende med." —

Hankeen tilkastede ham et advarende Blik, og, for ikke at blive seet i Selskab med Opsynsmanden, gik han ned til Flodbredden, imens Durm sadlede sin Hest og red ud i Marken, hvor han udpegede et vist Antal Negere, som han paalagde at tage deres Djer med dem, for, efter hans nærmere Anviisning, at fælde nogle Træer i en affides liggende Deel af Skoven. Snart efter forsvandt han tilligemed dem i en Rose, som omgav Plantagen.

St. Glyde og Gabrielle vandrede ved hinandens Side ned ad Floden til.

„For Guds Skyld, St. Glyde! hvad feiler De dog?“ sagde Gabrielle, da de havde naaet den yderste Grændse. „De er saa usædvanlig heftig bevæget.“

„Jeg maa tage bort,“ hviskede den unge Mand, idet han lagde en Haand paa sin brændende Pande. „Jeg maa gaae herfra, for at søge Hjælp. Det er først efter hiint fortvivlede Udfald af Sagerne, at jeg har lært at kjende, hvor høit —“ her standsede han og vendte sit Ansigt bort.

„Hvor høit De elsker Saise!“ hviskede Gabrielle, og hun betragtede Creoleren med et skarpt Blik. „Forholder det sig ikke saaledes, St. Glyde? Elsker De ikke den indianske Pige?“

„Jo, Miss Beaufort, jo; hvorfor skulde jeg fordølge det for Dem?“ sagde St. Glyde hurtigt, og saae den stakkels dødblege Pige ind i Dinene; „hvorfor skulde

jeg skjule det for Dem. — De var altid en trofast Veninde af den ulykkelige Pige, saalænge hun var under Deres Beskyttelse, og De har ogsaa til enhver Tid været venlig og god imod mig arme Menneſte, der maa vandre om i Verden uden Slægt eller Hjem. Jeg vil nu betro Dem Alt, og jeg er vis paa, at De vil staae mig bi, saa godt, De formaaer det.“

„Det vil jeg ganske, ganske vist,“ sagde Gabrielle, med en næsten uforstaaelig Røst; „men dersom Saise nu virkelig var en Negerpige. Dersom — dog, De maae endelig ikke vredes paa mig, for jeg veed ikke rigtig, hvad jeg siger. Men Saise er fri — hun maa blive fri og lykkelig.“

Hun holdt nu Hænderne for sit Ansigt, og perleklare Taarer faldt nedover hendes fine Fingre.

„O! Frøken Beaufort!“ udbød St. Clyde inderlig bevæget, „hvorledes skal jeg kunne blive istand til at lønne Dem for al Deres Venlighed imod den arme Saise?“

Gabrielle gjorde sig al mulig Umage for at betvinge sine Følelser.

„Hvad vil De nu foretage Dem? hvorledes vil De kunne vente at frelse Saise, da De selv har fortalt mig, at den fremmede Skurk har solgt hende til Durm, og at denne har været i Trætter med min Fader? hvad vil De dog vente at kunne udrette imod hine Kjeltringer, især da de have Medhold i Lovene?“

„Ad Lovens Bei vil jeg vel intet kunne udrette,“ sagde St. Clyde i en forstemt Tone, „men Altting

uden den. Dyrigheden fortalte mig igaar, at et Corps af Choctaws Jægere havde leiret sig ved Mississipp; de ville, haaber jeg, understøtte mig. Dersom jeg ikke formaaer at vinde dem, ved at give dem Haab om at kunne frelse en Datter af deres egen Stamme for Slaveriet; dersom de ere saa nedværdigede, at Tanken herom intet Indtryk vil gjøre paa dem, saa har jeg endnu tilbage en anden og mere mægtig Maade at overtale dem paa, og det er — Whisky. Man kan faae en af de tilgrændsende Indianere til at begaae enhver slet Streg, naar man blot vil give ham Whisky; hvorfor skulde han da ikke ville for samme Løn forøve en god Handling? — men det er ogsaa min sidste Hjælpelilde.“

„Men betænk dog den Fare, for hvilken De udsætter Dem selv?“

„Fare? det kan ingen Fare være, der i det høieste kan medføre Døden for mig! Nei, Fruen Beaufort, jeg kunde maaskee have udholdt at leve uden Gaise, naar jeg havde vidst, at hun var lykkelig; men med Følelsen af, at hun er solgt til den skrækkeligste Undergang, at hun skulde vansmægte i skjendige Lænker, at hun, en fri Datter af Skovmændene, skulde behandles som en Slavinde. Nei! under saadanne Omstændigheder vilde Livet blive mig forhadet indtil Afspindighed. Nu maa jeg imidlertid reise; den kostbare Tid flygter hurtigt bort. Durm har været oppe at trættes med Deres Fader. Hele Colonien taler om, hvor lumpent denne er blevet bedraget af ham, og i den korte Tid,

han har været her, skal han endog have samlet sig nogen Formue. Han vil sikkert ikke, derom kan De være forviøset, forsømme at faae Alting ordentlig herfra, og naar han først har det i Behold ombord paa et Skib, saa vil dette ikke blive længe liggende, men han vil snart seile bort dermed, man mener til Ny Orleans, og saa vilde det blive umuligt at finde ham i den uhyre store Stat. Men jeg har en Bøn til Dem, og den er — om De vil tage imod Saise?"

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Naalemagermester J. W. Hirth.

Marie Elisabeth Beck,	} Døttre af afdøde Bog-	
Thora Emilie Beck,		handler Beck.
Ingeborg Kirstina Beck,		

Marie Louise Wiegel, Enke efter Kjøbmand Wiegel.

Laura Mathilde Rosalie Rønning, Datter af Hoflakerer Rønning.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 30.

Løverdagen den 27de Juli 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

„Svorledes vil jeg kunne det?“ svarede Gabrielle, og slog, fuld af Angst, sine Hænder sammen. „Er hun ikke Durms Eiendom?“

„Det veed jeg nok, at hun er; men De har megen Indflydelse hos Deres Fader, og De har ligeledes den Magt over hiin Røver, som Dyden giver over Lasten. De indgyder ham ogsaa den Frygt, som en lav Sjæl aldrig kan beseire ligeoverfor et retskaffent Menneske. Vær blot saa god at gjøre Paastand paa, at Saise ikke maa blive overgivet til ham idag, eller at hun, dersom De ikke kan forebygge, at dette skeer, da maa tilbringe Natten under Deres Baretægt, eller idetmindste

under Beskyttelse af den gamle Regerinde, hos hvem hun nu er."

"De mener, for saa at føre hende bort?" spurgte Gabrielle forvirret.

"Nei!" sagde St. Glyde nedslaaet; "Kjøbecontracten om hende er i den slette Karls Bærg — alene Tanken herom vilde være tilstrækkelig til at gjøre Saise aldeles ulykkelig. Dette Document maa jeg derfor nødvendig have i min Magt. Dersom Loven ikke vil hjælpe, saa vil Borherre nok yde sin Bistand. Lov mig blot, at De vil beskytte Saise til den Tid."

"Ja!" hvisttede Gabrielle, og gav ham Haanden med bortvendt Ansigt, "og De vil da —"

"Frelse hende eller dø," svarede den unge Creoler med en fast Stemme. "Jeg vil derefter søge hen til et Sted, hvor man ikke bliver solgt eller mishandlet som Umælende. Jeg er af fransk Herkomst; min Familie hører til de meest Ansete i den Provinds, hvor den havde Bopæl; jeg vil reise til Frankrig."

"Med Saise?"

"Ja, med min Kone."

"Farvel da, St. Glyde, Farvel! Borherre bevare og beskjerme Dem," sagde Gabrielle, og gif saa hjem.

Hun havde tabt en hvid Rose, som hun havde baaret paa Brystet. St. Glyde tog den op, kysfede den, gjemte den ved sit Hjerte, og skyndte sig bort, besteg sin Hest og red ad Veien, som førte til Flodbredden.

Da han havde naaet den, opholdt han sig kun

der, indtil en flad Baad var sat istand, for at bringe ham og hans Hest over til den modsatte Side, og da Baaden blev roet af fire stærke Arme, varede det ikke længe, inden han igjennem Flodens Smulvande snart naaede til den østlige Kyst. —

„Have nylig Indianere seilet over med denne Færge?“ spurgte han kort efter, henvendende sig til den Ældste af de to Roerkarle, som syntes at være Ciere af Baaden.

Manden saae paa ham og lo.

„Nei!“ sagde han. „Har De ellers nogenfinde hørt, at en Indianer har benyttet en Færge? for jeg har aldrig hørt det. De kunne anvende deres Penge paa en Maade, der stemmer langt bedre med deres Smag. Jeg mener: de kunne faae Whisky for dem, og naar de røde Personer kunne spare en Skillingspenge til det Brug, saa underkaste de sig heller enhver Ulempe, som deres fordærvelige Tilbøielighed kon foranledige, naturligviis med Undtagelse af at foretage sig noget nyttigt.“

„Saa de ere ikke komne over Floden?“ spurgte St. Glyde mismodig.

„Jo vist ere de,“ gjensvarede den yngste af Roerkarlene; „men ikke ved dette Færgested; de have Alle gjort Overfarten i to smaae Canoer, som de toge over med sig, og lode deres Heste svømme bagefter sig.“

„Troer Du da, at jeg vil kunne finde dem?“

„Det troer jeg ikke vil blive saa vanskeligt. Benjamin her paa Stedet fortalte mig, at han nylig var kommet igjennem deres Rækker, og at de havde en heel

Deel Flasker Whisky med sig, og er det Tilfældet, saa vil de vist ikke jage meget mere idag. De ere komne i Land noget høiere oppe herfra, og naar De vil have den Uleilighed at gaae hen til det Huus, som De kan see stikke frem imellem Pile- og Bomuldstræerne, saa troer jeg nok, at De vil komme paa det rigtige Spor."

J samme Dieblif naaede Baaden Kysten. St. Glyde hjalp sin Hest iland. Den strabede forsigtig med Foden i Jorden hvor den gif, for at forsøge, om den var sikker at gaae paa. —

Da St. Glyde havde betalt Færgepengene til det unge Menneſke, som hurtigt var sprunget ud af Baaden, for at trække den til Landjorden, besteg han sin Hest, og red hen til et nærved liggende eensomt Huus der var bygget tæt op til Vandet, og omgivet med høie Træer, som den nye Colonist meente at kunne gjøre til en Indtægtskilde for sig, ved efterhaanden at fælde dem, og slaae dem op til Brænde til Dampbaadene.

En Efterkommer af Skovmændene stod i Døren.

„God Dag, Sir!“ sagde St. Glyde. „Har De ikke seet nogle Indianere, som skulle igaar have seilet herover, og være landet ikke langt herfra?“

Manden lyttede, uden at svare et Ord, saa hen i Retning af Skoven, og taug aldeles stille.

St. Glyde maatte formode, at Manden ikke havde hørt eller opfattet hans Spørgsmaal. Han gjentog det derfor, og begjerede det besvaret.

Americaneren blev staaende saa stiv, som om han var hugget ud af Steen, indtil St. Glyde ikke længere kunde tilbageholde et utaalmodigt Udraab.

„Kan Du finde en Mand, naar han sidder inde i en Skov og kraaler sig hæst?“ saaledes lod, efter Ny = Engländernes Sædvane, Americanerens Modspørgsmaal.

„Det vil jeg naturligviis nok kunne, naar jeg blot er saa nær ved, at jeg kan høre ham,“ svarede Creoleren fortrædelig; „men jeg spørger om, hvor Indianerne ere?“

„Derinde i Skoven ere de Skrighalse,“ sagde Americaneren, og pegede med sin korte røde Tobaks-pibe hen paa en Bei, som førte ind i et tykt Krat.

„Indianerne?“ spurgte St. Glyde forbausset.

Den anden nikkede til ham, og lod kun et „Hum“ høre, hvorefter han vedblev at røge, uden i mindste Maade at bekymre sig om den Fremmede; men Creoleren, som imidlertid havde lyttet meget opmærksomt, troede at have hørt en vild forvirret Lyd, og efter at have afslagt en kort Taksigelse, red han saa rask som han kunde gennem Underskoven hen til den Side, hvorfra Lyden hørtes mere og mere tydeligt.

Efter et kort Ridt naaede han en aaben Plads, der stødte op til Randen af et Morads af det Slags, som fremkommer ved Mississippiflodens Oversvømmelser, og som ikke endnu var ganske udtørret.

Der blev han Vidne til en Scene, der var ligesaa malerisk som eiendommelig.

Der laae nemlig adskillige Rødhuder, Nogle med og Nogle uden deres Jagtflæder, men Alle med tomte Whisky-Flaske i Hænderne henstrakte under fjempestore Bomuldsstræer paa det yppige Græs, som var omgivet af flammende Ildsteder i en Halvcirkel, hvorfra Røgen blæste ned over dem, og tjente til at forjage utallige Mosquitoer, som vare isærd med at angribe dem.

De skraalede snarere end sang gamle Krigssange, eller nylig lærte franske eller engelske Melodier.

Den af dem, som syntes at være Partiets Fører, og som var den meest ædru af dem, havde kort forud fremtaget sin spidse Skalpeerkniv, og slog Taft ved med regelmæssige Mellemrum at stryge den imod det stive grønne Græs, paa hvilket han laae med Ansigtet vendt op imod de luftige Trætoppe, imens de Dvrige, som alle laae omtrent i den samme Stilling, accompanerede ham, ikke alene med deres Stemmer, men ogsaa med Haandklap og Dyeslag, hvorved de frembragte en vistnok original, men tillige øreffjærende Concert.

Det viste sig, at Føreren var den Første, som bemærkede den Fremmede. Uden at bevæge sig mere end det var nødvendigt, for at maale ham fra Top til Taa med Dinene, holdt han sin Flaske hen imod ham, og fremstammede, med et mat druffent Smil udbredt over sit Ansigt:

„Her, Fremmede! her, drif — drif, siger jeg.“

„Store Gud!“ stønnede St. Glyde fuld af Rædsel, ved at see paa den næsten bevidstløse Wilde. „Er

det de Mænd, af hvem jeg ventede Hjælp? Fortabt, alt er fortabt!"

Han holdt Hænderne op for Ansigtet og var nogle faae Minuter hensunken i navnløs Befymring.

"Drik, siger jeg!" raabte Føreren igjen. "Vil Du ikke drikke af Flaske med Indianeren — med den fattige Indianer, hvad? Den fattige Indianer er en Søn af en stor Høvding. — Gaae Du Pokker i Bold."

Han faldt baglænds om over Roden af et Træ og begyndte sin Sang paa ny.

Creoleren steg af Hesten og med forslagte Arme og sine Dine fæstede paa Jorden, gik han frem og tilbage nærved de drukkne Jægere, imens Føreren for den vilde Bande med en mat tankeløs Stirren op til den grønne Lovhvelving over sig, sang følgende Vers af en indiansk Krigsang:

"Den Høvding af Mustokee vog jeg her
 Og brændte hans Kone ved Træet der;
 Hængte hans Hund i den høieste Green,
 Bed dens Bagbeen op — jo den Død var seen.
 He! He! He! Af den Mustokeer
 Be! Be! Be! Man kun Skalpen seer."

Bed Navnet „Mustokee“ stod St. Glyde stille og lyttede, da han vidste, at Ricareerne, for ikke lang Tid siden, havde havt mange blodige Sammenstød med den Slægt.

Chocklawerne og Mustokeerne havde ogsaa været i Krig med hinanden, og Sangen beviste, at den unge Indianer hørte enten den Ene eller den Anden af dem

til. Et Glyde vendte sig derfor om til ham og spurgte:

„Til hvilken Slægt hører Du? Er Du en Chock-lawer?“

Indianeren gav slet ikke Agt paa det til ham stillede Spørgsmaal, men fortsatte sin Sang saaledes:

„Hans Hjerneskal flaaede jeg blot og bar,
 Og her jeg hans Skalp med Haartotten har.
 Hans Kjød er i Pantherens slunkne Bom,
 Hans blodige Been flaaes Ulvene om.
 He! He! He! Af den Musfokøer
 Be! Be! Be! Man kun Skalpen seer.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Marie Nielsine Walløe, Datter af Slagtermester
 Walløe.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 31.

Løverdagen den 3^{die} August 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

„Er Du en Choeklaw-Indianer?“ spurgte Creoleren atter med endnu større Alvor, bøiede sig ned over ham og lagde sin Haand paa hans Skulder. „Tal! er Du en Choeklawer?“

Den Bilde fremmumlede kun en halv uforstaaelig Forbandelse, og vedblev:

„Hans Sener jeg bruger til Buesnor,
Naar jeg følger eensomme Fjendes Spor.
Lig Røret i Storm, hver feig Musfokker,
Stjelve nu maa for hver brav Ricareer.
He! He! He! Af den Mussf . . . .“

„Hvad Djeveln feiler Du?“ sagde han og standsede pludselig sin Sang, da St. Glyde ved Ordet „Ricareer“ udraabte glad overrasket:

„Ha! Ricareer? Er Du en Ricareer? Er Du en Ricareer?“ gjentog han kort derefter endnu engang.

„Ja, vist er jeg; hvad gaaer det Dig an?“ var Indianerens korte Svar, og medens han forsøgte paa at finde Traaden i den afbrudte Sang, trampede han tankeløs med Hælene paa Græsset.

„Du maa følge med mig og redde et Barn af Eders Slægt, som er i stor Fare.“

„Min Slægt er i Missouri,“ brummede den røde Søn af Skovmændene, og derpaa nynnede han halvhoit:

„Hans Sener jeg bruger til Buesnor,

Naar jeg følger eensomme Fjendes Spor —“

„Men Din Slægtning er bleven bortrovet!“ udbrød St. Glyde fortvivlet; „Menneske dog, har den forbandede Whisky saaledes brændt al din Fornuft op, at der hverken er Medlidenhed eller anden Følelse mere i Dig?“

„Er der ikke mere Whisky tilbage?“ gjentog Jægeren og rakte sin Tunge ud; „ikke mere, ikke en Draabe? Giv os bare en eneste Draabe?“

„Ha!“ sagde Creoleren, greben af en heldig Tanke. „Du skal faae mere Whisky, og det et heelt Fad fuldt; men Du maa først følge med og hjælpe mig!“

„Et Fad fuldt af Whisky?“ gjentog Indianeren

Extract

af

andet Quartals Regnskab 1867,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1. Kassebeholdning fra 1ste Qvartal d. A.	128
2. Halvaarligt Contingent:	
Restance fra forrige Qvartal	112 Rbd. 84 f.
anviist for dette Qvartal	2371 — " -
	2483 Rbd. 84 f.
deraf er indkommet	1959 — " -
Restance ult. Juni d. A.	524 Rbd. 84 f.
	195
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 79de Aargang, Nr. 13—26.	128
4. Renter:	
af £ 109 ¹ / ₂ i dansk-eng. 3 pCts. Obligationer à 8 Rbd. 91 f. for ¹ / ₂ Aar.	979 Rbd. 76 f.
af Summer, der til forskjellige Tider ere indsatte til Forrentning i Privatbanken af 100,000 Rbd. i Statsobligationer for ¹ / ₂ Aar à 4 pCt.	2000 — " -
af 400 Rbd. i Kjøbenhavns Commune-Obligationer for ¹ / ₂ Aar à 4 pCt.	8 — " -
af 200 Rbd. af Heymanns Legat for ¹ / ₂ Aar	3 — 88 -
	30
5. Afdrag paa Udlaan:	
Restance fra forrige Qvartal	962 Rbd. 22 f.
anviist for dette Qvartal	2209 — " -
	3171 Rbd. 22 f.
deraf er indkommet	2188 — " -
Restancer ult. Juni d. A.	983 Rbd. 22 f.
	21
6. Gibeschütz's Legat for 1ste Halvaar.	5
7. Afgang i Pension for Sneyder Flygenrings Enke, føres til Indtægt med	
8. Afgang for 4 Gratialister føres til Indtægt med	
9. Indbetalte Forligsomkostninger, som tidligere ere førte til Udgift.	
	Rbd.... 10

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1867.

Overeensfste

O. S. Olsen.

J.

Ud gift.

	Rd.	ß.
Pensioner:		
uaffordrede fra forrige Qvartal	31 Rd. „ ß	
anviste for dette Qvartal	1237 — 72 -	
	1268 Rd. 72 ß.	
udbetalte i Qvartalet	1262 Rd. 48 ß.	
ført til Indtægt for af-		
døde Pensionist Elygen-		
nings Enke	6 — 24 -	
	1268 — 72 -	1268 72
ratificationer:		
uaffordrede fra forrige Qvartal	440 Rd. „ ß.	
deraf udbetalt	395 Rd.	
ført til Ufgang for 4 afdøde		
Gratualister	45 —	
	440 — „ -	440 „
ønninger	597	48
dmistrationsomkostninger	41	8
gebladets Trykning	217	„
aan: uaffordrede fra forrige Qvartal	200 Rd.	
anviste for dette Qvartal	700 —	
	900 Rd.	
udbetalte i Qvartalet	900 —	900 „
lfdrag paa Laanet i Nationalbanken	3000	„
Renter af Laanet i Nationalbanken	47	32
o, Kassebeholdning ult. Juni d. U.	3879	4
	Rd.	10390 68

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Kasse-Controllen.

p. **C. W. Lautrup.**

J. Em. Larsen.

og reiste sig halvt op. „Et heelt Fad fuldt?“ Denne Tanke var ham for mægtig; han formaaede ikke at fatte den.

Imidlertid udbrod hans Kammerater i en saa bevovende Krigsang, hvorunder de svingede med Armene i Luften, at en gammel Alligator, der laae og soledede sig paa en Træstamme, som flød i Bandet neppe Hundrede Skridt fra det Sted, hvor de havde leiret sig, saae forstrækket op og i al Stilhed gled ned igjen i sit eget mere rolige Element.

„Et Fad fuldt af Whisky?“ sagde Indianeren paa ny, efter et længere Ophold. „Det er en stor Mængde Whisky — naa, lad os komme afsted!“ og han forsøgte derpaa forgjeves at reise sig.

Creoleren understøttede ham, og det lykkedes ham tilsidst med største Anstrængelse at bringe ham til at staae opret; men hvad nyttede det til? Hvad vilde der kunne udrettes med en saadan neppe bevidst Masse af raa Sandselighed?

Var det den Mand hos hvem han troede at kunne finde Bistand til sin Elskedes Befrielse? Han slap ham og den unge Høvding ravede med Hovedet hældende ned imod Brystet hen til det nærmeste Træ.

„Stakkels Saise!“ jamrede St. Glyde.

„Nis!“ fremstammede Indianeren utydeligt; „Nis! hvem taler om Nedaunis Nis? Hun er død. Jeg trænger til Whisky.“

„Whisky! Whisky!“ skreg den hele Bande, som

havde opfattet dette sidste Ord, overlydt. „Whisky! Whoop*!)!“

„Kjender Du Medaunis Ais?“ raabte Creoleren, og løb henimod Høvdingen.

„Lad mig være i Fred, eller jeg jager denne Kniv i Dig!“ sagde den Bilde.

*) Et Jagtskrig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Stolemager G. A. Seitzberg.

B. G. Basse, Enke efter Manufacturhandler R. Basse.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Løverdagen den 10de August 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

„Nedaunis Nis lever!“ vedblev St. Glyde med Tordenstemme, uden at agte paa den udstødte Trudsel. „Hun lever og Du skal hjælpe mig at frelse hende.“

„Lever! frelse hende! hvor er hun?“ skreg Drukkenbolten, fjendelig anstrængt, for at fatte den rigtige Mening af disse Ord, og fæstede sine Dine noget fastere paa den Fremmede.

Med meget faae Ord fortalte nu St. Glyde den Bilde, som hørte efter saa godt han kunde, og stod med Hænderne foldede paa Brystet, den indianske Piges Historie.

Da han omsider begyndte at forstaae, hvorledes

Sagerne egentlig forholdt sig, og da den ulykkelige fangne Piges Skjebne blev ham mere og mere klar og tydelig, saa greb han i et heftigt Anfald af Forbittrelse og Raserie en Flaske, der stod nær ved ham, og hvori der endnu var idetmindste en tredie Deel af dens oprindelige Indhold, og slyngede den i sin Bildskab imod et Træ, saa at den gik i tusinde Stykker.

„Gift! Gift!“ raabte han, „min Søster er solgt, og jeg drucken. Gift! den hvide Mands Ildvand; Gift! Whisky!“

„Whisky! Whoop!“ skreg den øvrige Deel af Flokken, som dog endnu havde saamegen Samling, at de kunde forstaae det sidste af Høvdingens Ord.

„Men nu skal det uordentlige Levnet have en Ende,“ sagde den unge Indianer med eet, og strøg sit lange sorte Haar tilbage fra sin Pande; „det er maaske endnu ikke for seent; det kan endnu være Tid,“ og efterat han havde taget sin Jagtjole og sin Beenbeflædning af, løb han ned til Flodbredden, som laa nogle Fod over Bandet, dukkede enkelte Gange ned i dette, svømmede tilbage og gik iland. Derpaa rendte han uden først at gjøre sig den Uleilighed at klæde sig paa, ind i Skoven og vendte, efter omtrent et Qvarteers Forløb, tilbage ridende paa en lille prustende Pony*).

Han pakkede hurtigt sine Klæder og sine Vaaben sammen i en Byldt, og tilvinkede Creoleren om at følge med, næsten førend denne kunde komme tilhest.

---

*) En lille Rødehest.

„Men Dine Kammerater?“ bemærkede St. Glyde; „hvad ville vi to kunne udrette alene?“

„Kom Du kun!“ sagde Sønnen af Skovmændene, „kom Du kun! Jeg kunde gjerne blive staaende her til i Morgen, uden at faae et eneste andet Ord at høre af deres Mund end „Whisky“ og „mere Whisky“. De ere Choeklawer. Jeg maa derfor gaae bort uden dem — kom Du kun med; vi to kunne være tilstræffelige.“

Han oppebiede ikke sin Reisekammerats Svar; men jog afsted ned imod Mississippifloden, styrkede sig endnu engang i Vandet, for at fordrive den sidste Levning af sin Beruselse; efterat han var kommet op af Vandet, og havde iført sig sin lette Dragt, hentede han en Canoe*), som havde været skjult af nogle Buskværter. Han lod St. Glyde sætte sig midt i den og holde Hestene i Toilerne, en paa hver Side af den, og saaledes føre dem frem, imens han selv raff roede Baaden med øvet Haand tværs igjennem Flodens rivende Strømme.

Men St. Glyde var bleven saalænge forsinket, først af den Tilstand, hvori han havde fundet Indianerne, og siden ved sine Farter over Floden, at Solen allerede var ved at gaae ned, da de naaede den vestlige Kyst. Nu var Touren kommet til Creoleren at være Beiviser, og han førte Saisens Broder, som han saa beleiligt havde fundet, hen til Dyrighedens Huus.

*) Et lille Fartøi af Bark eller Træ.

Paa Veien dertil fortalte Metako — dette var Riccareerens Navn — ham, at han havde forfulgt sin Søsters Spor, efterat hun var bleven bortrøvet, og at han havde truffet paa og dræbt hendes Ransmand, at han i mange Maaneder var vandret om, og havde for-gjeves søgt efter sit kjereste Klenodie; men at han aldrig havde været istand til at finde hende, som, efter hans Formodning, var ved nedrige Menneskers djævelske Konster bragt saa langt bort, at han ikke havde kunnet komme hende til Hjælp. I sin yderste Fortvivlelse havde han tilsidst fundet en Bande Choctawer, der gif paa Jagt i Louisianas Skove, og forhandlede deres Udbytte i de hist og her omliggende smaae Byer.

Da han ved Sorger og Bekymringer var blevet ligegyldig ved Livet, glemte han alt hvad han forhen havde anseet for kjærligt og dyrebart, og følgende sin Races ulykkelige Exempel, forfaldt han til Drif. De gjentagne kolde Bade og Paavirkningen af de deels glædelige deels sørgelige Efterretninger, som han havde faaet om sin Søster, forjog enhver Rest af hans Huus. Indianeren — den kolde beregnende Bilde — var paa eengang vækket af sin Dvale, og med et hurtigt Blik opdagede han alle de Farer, som truede den, der var ham kjerest paa Jorden.

Vel vare de Hvides Love ham ubekjendte; men han vidste godt, hvor vanskeligt, ja endog hvor umuligt det vilde være for en Indianer, at faae Noget tilbage, som de havde faaet fat paa, og han nærede intet Haab om, at kunne udfrie Saise fra dem, uden ved List eller

Bold, og han brød sig heller ikke meget om, hvilke Midler han maatte anvende, naar han blot kunde opnaae sin Hensigt.

Det var allerede Nat, da de kom til Dyrighedens Bopæl, og man kunde mærke, at vigtige Hændelser havde fundet Sted der for faae Timer siden. Fra de Stæder, som grændsede op til Staterne Nord for Mississipi, havde der indfundet sig enkelte Constabler*), som forfulgte en Planter og hans Medskyldige.

Det lod til, at Flygtningene vare fulgt sammen lige til Waterloo; der havde de deelt sig, og to af Betjentene havde begivet sig ned til Floden, for at forsøge paa enhver Maade at standse deres Flugt, imens de Dvrige fulgte et friskere Spor høiere oppe for det Tilfælde, at Flygtningene skulde gaae ind igjennem Landet, for ad den Vej at komme til Grændserne af Texas.

Strax derefter erfarede de, at Dyrigheden havde fattet Mistanke til den Fremmede, og at han seent paa Aftenen havde sendt en Betjent hen til „Fausse Riviere“, for at anholde ham, ikke med Hensyn til den indianske Pige, men i den Formodning, at han var deelagtig i det omhandlede Slavetryeri.

Bed disse Forholdsregler haabede han at komme til paalidelig Kundskab om, hvorvidt Saise virkelig var en Negerinde, eller om hun skulde paa en skammelig Maade være blevet bortstjaalet fra sin Slægt.

St. Glyde drev nu paa at faae en Udsættelse med

---

*) Politibetjente.

at overlevere Saise, hvilket Dyrigheden ganske billigede men sagde dog tillige, at man maatte i det Diemed afvente Sheriffens *) Fuldmægtigs Tilbagekomst, da Sheriffen selv var meget optaget af Forretninger deels paa Stedet og i dets Omegn og deels med Betjentene ved Floden, og dette maatte Creoleren ogsaa indrømme, skjøndt meget imod sin Villie, da den omtalte Opsættelse derved vilde blive yderligere forlænget.

Bel havde han anmodet om, at det maatte blive ham personlig overdraget at sætte sig i Besiddelse af Kjobcontracten; men, da dette vilde være lovstridigt, saa havde Dyrigheden trøstet ham med den Betragtning, at et Ophold af nogle faae Timer kunde, saavidt han skjønnede, ingen Indflydelse have paa Sagernes Gang, at han, uagtet Udsættelsen, kunde ved Daggrn være ved „Fausse Riviere“, og beskjerme Saise imod en fortsat Fængsling.

Sheriffens Fuldmægtig kom imidlertid ikke. Den ene Time efter den anden ventede de forgjeves paa ham, og tilsidst udbrød Dyrigheden forbitret:

„Gid den Karl faae en Ulykke! Jeg bliver dog nødsaget til at foreslaae Sheriffen at han giver ham Afsted; han duer til Jugenting — han drikker Forstanden bort, gjør sig til Nar med Fruentimmerne i „Fausse Riviere“, og forsømmer sine Pligter.“

„Jeg vil ride ham imøde,“ foreslog St. Glyde.

---

*) Dommeren.

„Han spilder maaskee Tiden med unyttige Foretagender istedetfor at skynde sig hjem.“

„Det vil ikke kunne betale sig, for hvis han er faldet ind undervejs paa et eller andet Sted, saa vil De dog ikke kunne finde ham, da han holder sine Smuthuller meget hemmelige. Men, dersom han ikke er kommen tilbage til i Morgen tidlig, saa vil jeg ride over med Dem, og vi skulle da begge i Forening bringe Sagen i Orden.“

Saaledes tilbragte de hele Natten med Uengstelse og Belymring for Fremtiden, og Nicareeren kunde paa ingen Maade begribe Grunden til deres Dvælen; han ønskede bestandig, at de skulde tage bort, for at han kunde opnaae at befrie og hevne sin Søster.

Klokken kunde være noget over to — Frøernes Tausshed tydede nemlig paa, at det snart vilde dages — da der blev banket haardt paa Huusdøren. Den vagthavende Slave aabnede denne, og man hørte Fodtrin paa Trapperne. Det var imidlertid ikke Fuldmægtigen, som var kommen; men en Constabel, der berettede i al Korthed, at det var blevet aldeles tilforladeligt oplyst, at Ritwel var Ophavsmanden til Plantagenegrenes Bortførelse, og at han ikke opholdt sig længere paa „Gausse Riviere“, at Beauforts Opsynsmand sikkert maatte være med Ritwel, da han ligeledes — formodentlig efter at være bleven advaret om at være paa sin Post — midt om Natten havde forladt sin Bopæl tilligemed den indianske Pige, som han

nylig havde kjøbt, og fremdeles, at hun ikke godvillig var fulgt med; men at hun, saaledes som Negrene havde for Skif, var bleven bundet og kneblet.

„Hvad for Noget?“ skreg Betako, og sprang op fra Jorden, hvor han hidindtil havde siddet paa Hug, med det Udraab: „afsted! vi maae strax afsted!“

(Fortsættes.)

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Lørdagen den 17de August 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Saise.

(Fortsat.)

St. Glyde tog sin Hat og gjorde sig færdig til at følge ham; men han blev standset af Øvrigheden, der bad ham om at tøve noget længere. Han forestillede ham, at de Intet kunde udrette med Magt, førend et tilstrækkeligt Antal Plantere var bleven samlet. Dette kunde naturligviis ikke skee inden den næste Dag ved Middagstid, og derfor anmodede han dem om i Forening med sine Constabler saa hurtigt som muligt at bringe fornøden Underretning om det, som var foregaaet, til de omliggende Plantager, selv om Saises Redning blev udsat nogle Timer; da den dog derved vilde blive iværksat med saamegen større Sikkerhed.

Men hverken Creoleren eller Indianeren vilde høre noget herom.

„Nei!“ raabte den Sidste, „Nedaunis Mis i Lænker! Wetako skulde blive her med Kniv og Riffel, nu han er paa Spor efter hende? — Nei! vi maae strag afsted.“

„Begaae for Guds Skyld intet Mord,“ sagde Dyrigheden forkrækket. „De fjender dog vore Love? Fængsel paa Livstid vilde blive Straffen herfor.“

Indianeren hørte herpaa med et vildt Smil.

„Bilde De ikke søge at fange den Panther, der om Natten havde dræbt Deres unge Heste?“ spurgte han haanlig. „Wetako er en Mand, og hans Spor ere dybe. Følg efter ham, om De kan?“

Derpaa sprang han op paa sin Hest; Creoleren gjorde det samme; dog standsede han et Dieblisk, for at sige Farvel til Dyrigheden, som alvorlig advarede ham om at være forsigtig, hvorpaa de rede henad den Wei, der førte til Pladsen, hvorfra Dvynsmanden var undvejet, i den Hensigt, at følge hans Spor fra dets første Udgang.

De tidligste Solstraaler havde allerede farvet de raaslende mørkegrønne Cypresser røde, da Rytterne naaede Beauforts Plantage. Der var Alt i den største Forvirring.

Næsten alle Planterne fra de tilgrændsende Colonier havde forsamlet sig der, og vare bevæbnede med dobbeltløbende Bøsser, Bowie-Knive og Harpuner, og en Afdeling var — det havde i det Mindste St. Clyde

hørt — i Begreb med at blive sendt bort for at standse Flygtningerne; men han og hans Kammerat bleve der kun saa længe, indtil de kunde opdage Hovedpunktet, hvorfra Efterfølgelsen burde udgaae, nemlig den Wei, ad hvilken Opsynsmandens Gig var taget, og de foer afsted, for at forfølge dette Spor, liig to ildevarslende Høvnnguder.

Giggens Afgang havde vaft Mistanke imod Durm meget snarere end han havde beregnet; da han samme Dag, som han tog bort, havde sendt adskillige af sine Sager til Houston, adresserede til et Handelshuus i Texas, for at gaae videre med en der liggende Dampbaad. Nogle Negre, som han havde behandlet haardt, havde underrettet deres Herre om disse Forsendelser, og tillige om, at et vist Antal af deres Medslaver, af hvilke den største Deel havde været Opsynsmandens Spioner, vare sporløst forsvundne.

Durm havde endydermere været nødt til at lade sin nykjøbte Slavinde blive i den gamle Negerindes Hytte lige til den foregaaende Dag, da Gabrielle havde holdt fast herpaa, og han frygtede for at skulle vække Mistanke mod sig, dersom han gjorde aabenbar Modstand.

Dette forhalede hans Flugt, som Ritwel ved et Bud havde advaret ham om at fremskynde, til om Natten, og heraf kom det, at han, da han endnu var mange Mile borte fra det aftalte Mødested, havde hørt sine velberedne Forsølgere i fuld Jagt bagved sig i ikke lang Afstand. Lyden af Hestehovene havde neppe naaet

hans Dren, førend han dreiede ud fra Beien ind i en smal udtørret Bæk's Leie. — Regrene, der havde redet paa Heste, som de havde stjaalet fra deres Herre og fra deres Kaboer, vare allerede komne hen til den betegnede Plads, og Durm havde ventet at blive istand til at indhente dem.

Hans nærværende List havde imidlertid hjulpet ham for Diebliffet, da Planterne, som ikke vare meget vante til at forfølge et Spor, ikke havde lagt Mærke til Hjulenes Omdreining fra Beien, førend det var for seent, og da de havde fulgt den Bei, som Regrene havde anviist dem, saa vilde de nu ikke spille Tiden med at vende tilbage, da de tænkte at de, hvordan det saa gif, nok skulde faae fat paa dem. —

„Hvad nu? der kommer Noget; men de ere endnu kun henne paa Beien,“ brummede Opsynsmanden ved sig selv. „Gid de maae times en Ufærd. Det begynder at faae et alvorligt Udseende. Kom nu min Due og vær fornuftig, for det første Skrig Du igjen giver fra Dig, vil volde Din visse Død.“

Han boiede sig derpaa ned, tog fat paa den stakfæls Pige, der lignede en Billedstøtte, og forsøgte paa at løfte hende op i Bognen; men ved hans blotte Berørelse kom hendes Blod, som Skriget fra de Ube kjendte næsten havde bragt til at stivne, igjen til at flyde i hendes Arer, og hun løftede nu de lette Lænkler, som hun havde om Hænderne, iveret og slog sin Tyran saaledes i Hovedet med dem, at han slap hende og tumlede næsten besvimet tilbage. Hun skreg tillige

paany og endnu høiere og mere fortvivlet end tilforn, om Hjelp.

Durm, som næsten var bleven affindig af Raserie og Værgrelse, hørte ikke saasnart et besvarende Signal ikke langt borte fra sig, førend han trak sin brede Kniv af dens Skede, styrtede hen til den forskrækkede og skjelvende Pige, skar Tænder, og sænkede dens skarpe Eg dybt ind i hendes Bryst.

Saise, som var blevet dødeligt saaret, vaklede og faldt om paa det gule Løv.

Imidlertid løb Durm hen til Giggen, tog en stor Lommebog ud af den, hvilken han stak ned i en Indrelomme, skar Seletøiet itu, kastede sin dobbeltløbede Bøsse over Skulderen, løb hen til sin Hest og forsvandt strax derefter i Krattet. Buskene havde neppe lukket sig igjen, inden tvende Ryttere kom tilsyne paa den anden Side af den aabne Plads, ridende paa dampende Stridsheste. De sank pludselig sammen og rørte i nogle Secunder ikke et Lem, som om de vare trufne af Lynild. Men kort derpaa styrtede den Ene af dem sig med et vildt Angestisfrig ned fra Hesten over den ulykkelige Piges blodige og livløse Legeme.

Wetako reiste sig i Stigboilerne, lyttede opmærksomt og saae fast og skarpt ind i Skoven. Een eller anden Lyd maae sandsynligviis have naaet hans Dren; thi uden at skjenke den myrdede Pige et eneste Blik, sporede han sin Hest, som da den lugtede det friske Blod fløi tilside hen over Giggen der stod paa Veien, og forfulgte maaløs og med et Udseende, der tydede

paa Død og Odelæggelse, den flygtende Morders Spor. Ikke en Stavelse undslap hans skjælvende Læber, ikke et eneste Blik veeg fra Sporet i den bløde Jordbund; med Lommen i den ene Haand og Riflen i den anden, red han hurtig igjennem Skoven, og da han var kommet omtrent fem Hundrede Skridt frem, fik han sin Fjende i Sigte, som var beskjefstiget med at hugge sig igjennem en Busk, der havde afbrudt hans Vej, og herved var hans Flugt blevet standsset nogle faae Dieblikke.

Durm saae sig om, og da han bemærkede Skikkelsen af en Indianer, der hurtigt nærmede sig, var han først i Tvivl om han behøvede at betragte ham som sin Fjende; thi han havde aldrig selv havt det mindste Sammenstød med nogen af den vilde Races Afkom, og han vidste, at de sjelden selv toge Deel i de Stridigheder, som disse havde indbyrdes; men netop som det faldt ham paa Sinde, at den dræbte Pige hørte til hiint ulykkelige Folk, standsede den Vilde sin Hest, lagde sin Bøsse an, og et rødt Glimt af denne skinnede et Secund ind i Urskovens hemmelighedsfulde Mørke.

Dødsmanden følte, at han var saaret; men der var ingen Tid til at tænke derpaa, — Hevneren var hurtig tilstede. Han tog derfor sin Bøsse frem i den Hensigt, at skyde denne ned; men Indianeren kastede sin Tomahawf efter ham og traf hans venstre Albue, hvorved Skuddet, som han affyrede, fik en urigtig Retning. Nogle faae Hagel havde streifet Betakos Skul-

der, og førend Morderen, der var blevet opmærksom paa, at han havde forfeilet sit Maal, kunde affkyde det andet Løb, styrtede Hevneren frem, og med Riccareernes Krigsraab, som gav hvinende Gjenlyd i Skoven, hørte man Bowieknivens Susen, og Affstummet faldt hylende til Jorden.

Den unge Creoler knælede imens ved den smukke myrdede Piges blodige Levninger, og støttede sin Elskedes blege Ansigt op til sig. Med øvet Haand traf han det vidt gabende Saar sammen; men det var til ingen Nytte; hendes Hjerte var gjennemboret af det dræbende Stif.

Han hørte Forfølgerne styrte til fra alle Sider i stærkt Hidt, for at forebygge et heldigt Udfald af Negerrovet; han hørte Riccareernes Krigs-Skrig; men han agtede paa Intet heraf; hans Dine vare stivt fæstede paa den Elskedes røde, størknede Blod, som var flydt strømmeviis ud af det dødbringende Saar, og tilsidst blev alt omkring ham mørkt, saa mørkt som Midnatten.

Da han igjen kom til Bevidsthed, stod Riccareeren ved hans Side. Han havde indsvøbt sin Søsters Legeme i et Teppe, og da han saae, at den hvide Mand var blevet sig selv mægtig, løftede han det op paa Hesten.

„Betako! hvad er det Du har for?“ raabte Creoleren og reiste sig forfærdet. „Hvor vil Du hen?“

„Jeg vil bringe Riccareerne deres Hovdings Datters affjelede Legeme,“ sagde den unge Indianer med

et tungfindigt Smil. „Jeg vil fortælle dem, at det er den Fredsgave, som de hvide Mænd sende dem. De have stjaalet det gamle Land fra os. Der ligger Blod til at gjøde det Nye med. Farvel!“

„Og Røveren?“ spurgte St. Glyde, seende næsten bedøvet paa det blodplettede Legeme, som Betako holdt i sine Arme.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. A. P. Koch, Leietjener.

Johanne Marie Holm, Enke efter Skibsfører
Holm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Løverdagen den 24de August 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Saise.

(Fortsat.)

„Roveren,“ sagde Wetako og rev sin Lædervest tilside, „Roveren tilhører mig,“ og med Gysen saae Creoleren den Dræbtes blodige Skalp hænge ved den Billedes Belte.

Førend han kunde fremføre et eneste Ord til, var Riccareeren kommet op i Sadlen, og med sin Søsters Legeme foran sig, sporede han sin Hest, og svandt snart St. Glyde affyne. —

Planterne havde imidlertid under deres Forfølgelse indhentet Menneskeroveren Ritwel og med sædvanlig Hurtighed i Sager af den Slags hængt ham op i det nærmeste Træ.

I hans Kommebog fandtes der isøvrigt Beviser i Overflodighed paa, at han havde fortjent en tifoldig Død; thi det var klarligt godtgjort i et Brev fra en Medskyldig, at den dræbte Pige utvivlsomt nedstammede fra en Indianer.

Da man senere forfulgte Sporet af Gigen, for at see efter Opsynsmanden, fandt man baade tydelige Tegn paa det stedfundne Sammenstød, og Gigen selv.

Iffe langt derfra laae Creoleren St. Glyde affjelet, bleg og stiv med en affkudt Pistol i sin høire Haand, lænet op til en Træstamme.

Estimoerne.

(Oversat.)

Estimoerne ere i Ansigtsform og Legemsskikkelse, i Sprog, Sæder og Arbejder saa fuldkommen ulige alle det landsfaste Americas øvrige oprindelige Indbyggere, at de utvivlsomt maae høre til en anden Mennekeslægt.

De have mange eiendommelige Kjendemerker tilfælles med de ved Havet boende Lapper. Den sortagtige Ansigtsfarve, de udstaaende Kindknokler, og de indadboiede Kindbeen, den spidse Hage og den brede Mund, det stærke Skjæg, det lange sorte Haar, den i

Almindelighed forte Bægt, saavelsom Klædedragten, Fødemidlerne og Bopælene ere aldeles eensartede. At Eskimoerne ere beslægtede med Grønlænderne, er tydeligt beviist i de herrnhutiske Missionærers Beretninger.

Eskimoerne have fra Arilds Tid været et særskilt Folk, der affondrede sig saaledes fra de øvrige amerikanske Bilde, at de ansaae disse mere at høre til Dyrene end til Menneſke-Slægten, saa at de kun nærmede sig til dem, naar de ville skille dem ved Livet.

Endskjøndt der er intet Folk, som synes at have større Tilbøielighed til et fredeligt Samliv med deres Naboer end Eskimoerne, saa er dog enhver Nabo deres Fjende.

I Styrke og i Hurtighed til at fatte Beslutninger er Eskimoeren sædvanlig sin Fjende overlegen. Han egges ikke let til Brede, men naar det skeer, saa bliver han rasende, fraader som et Bildsvin, skjærer Tænder, og styrter imod sin Fjende med et Rovdyrs Boldsomhed.

Jorden var — saaledes fortælle Eskimoerne — fra Begyndelsen bedækket med Vand, og da dette var hensvundet, bleve Menneſkene synlige.

Aglutuf er Navnet paa det Menneſke, som skabte Dyrene paa det faste Land og Fiskene i Havet; thi han fældede et Træ, og af dettes Spaaner bleve de som faldt i Havet til Fiske, og de som faldt paa Landjorden til Landdyr.

Eskimoernes Paradiis ligger under Havet. De som paa Jorden have ført et dydigt Levnet, komme

efter Døden i et Hav, hvor der er Sælhunde og Hvaler i Mængde; hvor de kunne føre et herligt Liv frit for alle Sorger og Bøsværinger, samt spise raat Kjød og drikke Tran til evige Tider.

De Ugudelige maae derimod opholde sig i et stormfuldt Hav, hvor der aldeles ikke findes saadanne læckre Sager, og hvor kun af og til de meest almindelige Fødemidler, og det endda kun med den største Vanskelighed, kunne tilveiebringes.

Endskjøndt saaledes de Døde have Bopæl i Vandet, begive de sig dog, naar de have Lyst dertil, op paa Landjorden, for at gaae paa Jagt, og det kan høres, hvorledes de raabe til hinanden, naar de forfølge et Rensdyr.

Bed Eskimoernes Bryllupper finde ingen Festlighed Sted.

Det er Skik hos dem at have flere Koner eller Mænd, og Manden er sin Hustru's Mage, Dommer og Bøddel, uden at Noget har Ret til at indblande sig i deres indbyrdes Forhold.

Anseer en Kone sig imidlertid for at være uretfærdigt behandlet af sin Mand, saa tyer hun til sine Forældre og forbliver hos dem indtil Sagen er bragt i Orden; men hvis ingen Forsoning opnaaes, saa er det tilladt Hustruen at tage sig en anden Mand.

Eskimoerne have ogsaa de saakaldte „Medicinmænd“ eller „Trolskarle“, til hvis overnaturlige Gaver de have en ubegrændset Tillid og som, paa Grund af Folkets overtroiske Frygt, staae i høi Anseelse. Disse

listige Bedragere lede alle vigtige Anliggender og synes i Almindelighed at være de eneste Høvdinge iblandt Eskimoerne. De blande sig næsten ogsaa i alle Sager mellem Mand og Mand.

De Døde lægges op paa Bjergene og bedækkes med Is og Steen; men dette er kun til Beskyttelse imod Ulve og andre Rovdyr, som ellers snart vilde bortflæbe Ligene.

Bed Siden af Graven nedlægges de Ting, som den Afdøde har besiddet og brugt, saasom hans Læderbaad, Bue, Pile og Spyd, for at den Afdødes Aand kan være vel udrustet i den anden Verden.

Naar Eskimoerne have dræbt en Hval faste de i 24 Timer, ikke af Taknemmelighed imod Forsynet, men til Ære for Fisken, som vilde tage det meget ilde op, om nogen undlod at faste, og som vistnok i dette Tilfælde vilde hjemsøge en saadan Synder med Sygdom og andre lignende Under.

Naar Jagten giver godt Udbytte om Sommeren og i Efteraaret, mene Eskimoerne, at de have opnaaet en Lykke, som aldrig kan faae Ende, og de tilbringe saa Vintertiden uden mindste Tanke om Sorg eller Bekymring. De spise og sove, lægge sig og staae igjen op, for paa Ny at spise og sove.

Paa den Maade fordrive de den største Deel af deres Tid, og naar de en enkelt Gang rigtigt ville slaae Gækken løs, saa more de sig med de faae Lege, som de kjende, og navnlig med at spille Bold. I denne Leg tage saavel Mændene som Qvinderne Deel.

De dele sig i to Partier, og Borden fastes fra den Ene til den Anden.

De dandse ogsaa undertiden, hvilket bestaaer i, at tvende Rækker af Mænd og Qvinder, dog ogsaa ofte kun af et af Kjønnene, bevæge Skuldre og Knæer frem og tilbage under mange andre forfærdelige Læder og Fagter, uden at flytte en Fod fra Stedet.

De have ingen anden Musik ved deres Dands end at de ved dybe Aandedrag frembringe Toner, der meget ligne den Rallen, som høres fra et Menneske, som er nærved at gvaæles — en Musik, som fuldkommen svarer til Dandsen.

Desuden more de sig med at slaaes med knyttede Knæer og med at brydes. I Bryden overgaae de langt Indianerne i Landet.

Bandtætte Støvler, fodrede med Fugleskind eller med et tyndt Lag af Kendsdyr-Haar, beskytte deres Fodder imod Fugtighed og Kulde.

To Par Beenklæder af Læder, af hvilke det inderste Par har Haarene indad, og tvende Frakker af Kendsdyr eller Sælhundestind, hvoraf den yderste altid er forsynet med en stor Hætte, som i Stormveir tages over Hovedet, samt store Peltshandsker udgjøre deres Klædedragt. Fruentimmerne have en lignende Dragt med den Undtagelse, at der bag paa deres yderste Frakke hænger et Stykke Læder lige ned til Hælene, som giver dem et underligt Udseende.

Dette Skjort eller Slæb har imidlertid den Nytte,

at de kunne kilte det op og derved lave sig et mere bekvemt Sæde paa Klipperne.

Om Vinteren boe Eskimoerne i Hytter, som ere opførte af Sne.

De ere bedre beskyttede i dem imod det strenge Klima, og bo tillige mere behageligt end i et Huus, bygget af Træ og Steen, og som ikke kan opvarmes. Der udfordres stor Erfaring og Duelighed til at opføre disse Hytter, hvilket altid kun Mandfolk besørge. To og To maae altid arbeide sammen, den Ene indvendig og den Anden udvendig.

Sneblokke af omtrent 2 Fods Længde, 2 Fods Brede og 8 Tommers Tykkelse lægges tæt paa hverandre saaledes, at hver øverste Række lægges længere indad, indtil der fremkommer et lille Hul i Spidsen af Bygningen. Dette Hul bedækkes med en gennemsigtig Jiskamp, som udgjør Bygningens Slutsteen, og hvorigennem Hytten faaer sin Lysning.

Indvendig gaaer der langs med Bæggene en Bænk af Sne som er belagt med Skind, og tjener saavel til at sidde som til at ligge paa.

Hele Hytten, der holder omtrent 10 til 12 Fod i Gjennemsnit og er henved 8 Fod høi indvendig, seer ud som en buet Hvelving.

Undertiden leve to eller tre Familier under eet og samme Snetag. Enhver af dem har sit særskilte Rum at sove i, som staaer i Forbindelse med Hovedbygningen, hvor de ellers alle forsamles.

En krum luffet Gang fører ind i Hytten, som

om Dagen staaer aaben, men om Natten bevares imod selv den strængeste indtrædende Kulde, ved at man anbringer Iisstykker ved hver af Indgangens Bøininger.

Om Vinteren bruge Eskimoerne ingen Ild. Deres Steenlamper give dem tilstrækkelig Varme til at tørre deres Støvler og Klæder, og til at varme det raa Kjød og at smelte Fjeldet.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Litograf W. Petersen.
  - Guldsmed J. H. L. Engel.
  - Litograf N. D. A. Engel.
-

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løverdagen den 31te August 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid imod Lovbogens Forevisning kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 20de August 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondroy. C. N. Laurrup.

J. Em. Varsen.

Esquimoerne.

(Sluttet.)

De ere fra den spæde Barndom vant til at taale Kulden.

Mødrene bære deres Børn aldeles nøgne indtil de ere tre Aar gamle med sig paa Ryggen indsvøbte i Kjøle-Hætterne. Undertiden kan man see de smaae Bæseuer staae udenfor Hytterne i den koldeste Vinter, uden at dette skader dem.

Esquimoerne sove aldrig paaflædte, ikke engang om de ligge i en aaben Bjerg=Revne.

De nyde, som bekjendt, sædvanlig Kjød og Fisk raat.

Deraf kommer Benævnelserne „Esquimo“ som de

franske Opdagere have givet dem, og som utvivlsomt har sin Opkomst fra Ordet „Eskimoi“ som betyder „Mennesker, som spise raat Kjød“.

Eskimoernes Hunde ligne tamme Ulve. De tude, men gjøe aldrig. Deres Herre have stor Nytte af dem uden nogen synderlig Bekostning; thi i Hjemmet maae de sørge for sig selv. Der gives dem ikke det mindste at æde, saa det er uforklarligt, hvorledes de kunne bjerge Livet. Kun naar de trække en Slæde paa Reiser, faae de om Aftenen et Stykke Fidt. Til en længere Reise bruger man 10 til 12 Hunde. Hver Enkelt af dem er spændt for med en Line, hvis ene Ende er bunden til dens Halsbaand, hvorimod den anden Ende er fastgjort ved den forreste Deel af Slæden, saa at Hundene løbe ved Siden af hinanden, og følge efter den forreste Hund, som øieblikkelig lyder sin Herres Raab, da hans Bidst ved dens mindste Toven vilde suse om dens Øren.

Slæderne ere omtrent 5 Fod lange og 2 Fod brede, og Skaglerne ere sædvanlig bestaaet med Fiskebeen eller med Hvalrostænder, undertiden ogsaa overstrøgne med fugtig Jord, som bliver meget glat og sort, og som, naar den er opslidt, afløses af anden lignende Jord.

Eskimoernes Baade ere omtrent 12 Fod lange og 2 Fod brede, og gaae fra Midten af ud til begge Enderne i en Spids. Et saadant Fartøi er af Træ og fuldkommen overtrukket med Sælhundesskind, med Undtagelse af en Aabning i dets Midte, i hvilken

Roerkarlen sætter sine Been. Disse Baade ere nemlig kun beregnede paa een Person, hvorvel det er gjorligt at tage en Reifende med i dem, naar han vil underkaste sig mulige Ubefvemmeligheder, og maasse Faren for at maatte ligge udstrakt paa Maven uden at røre et Lem, da Baaden ganske vist vilde kæntrre ved den mindste gængende Bevægelse.

Bemeldte Baade, som kun anvendes paa Jagter, roes med tvende Arer, og flyve saa hurtigt som Delphiner gjennem Vandet. Et Landdyr, som er kommet ud i Vandet, indhentes hurtigt af dem, og drives hen til det Sted hvor Jægeren vil lande, og dræbes med et Landsestød.

Naar Baaden kæntrrer, forstaae Eskimoerne sig slet ikke paa at faae den væltet om igjen, og saafremt der ingen fremmed Hjælp ydes dem, tilsatte de sædvanlig Livet.

Deres Læderbaade have i Almindelighed et flodset Ydre; men de ere slet ikke at kaste Brag paa; thi, ved at det Materiale, hvoraf de ere forfærdigede, kan holde sig over Vandet, modstaae de de stærkeste Bølger bedre end vore Skibsbaade.

Fartøierne, som roes af Qvinder, bruges til at befordre Familierne langs med Kysterne.

De Redskaber, som Eskimoerne bruge ved Jagt og Fiskeri, robe megen Smag. Deres Baade, som benyttes herved, blive forfærdigede med mathematisk Nøiagtighed. Roret er ofte smagfuldt indlagt med

Hvalrostårer, deres Spyd ere pynneligt udskaarne og deres Buer overgaae langt Indianernes i Styrke og Spændekraft.

Essimoernes Børn have hvid Ansigtssfarve; men efterhaanden som de blive ældre, blive de ligesaa mørke som Forældrene. Deres Ansigtstræk ere ikke ubehagelige, og man har seet nogle unge Piger, som maatte kaldes smukke selv iblandt hvide Mennesker, naar de vare vasket rene, havde aflagt deres hæslige Klædedragt og vare blevne iført Europæiske Klæder.

Fruentimmerne binde deres Haar op i en Knude, og bruge harst Olie istedetfor Pomade; de tattovere (ridse eller prikke Figurer i) deres Ansigter, for at forskjønne sig.

Deres Tænder ere blændende hvide og lige; deres sorte Dine ere snarere runde end ovale, og de have, som før bemærket, udstaaende Kindknokler. Panden er lav, Munden stor og Hagen spids.

Essimoerne have sædvanlig et godt Helbred, og de hjemføges, saavidt man veed, aldrig af smitsomme Sygdomme.

Gerald Nymers Kjerligheds Historie.

(Oversat.)

Det er bedst at opgive den gamle Kjerlighed, inden man lægger sig efter en Ny.

Enhver har Noget at fortælle om sig selv. Den Gamle bliver ung igjen, naar han fortæller om sin Ungdoms Bedrifter; Almuesmanden har sine Historier fra de gamle Tider at berette, og hvem kunde være saa haardhjertet, at ønske ham forstyrret i dem.

Ogsaa jeg har min Historie, og jeg er bleven saa egoistisk, at jeg, for at bøde paa et langt Sygeleies Kjedsommelighed, har besluttet at meddele den. Der- som jeg ellers ingensteds kan spille en Helterolle, saa vil jeg dog i det mindste være Helten i min egen lille Fortælling.

Om min tidlige Ungdom har jeg kun lidet at ommelde.

Min Fader var meget omhyggelig for mig, og min Moder elskede mig ømt; men hun døde, førend jeg ret kunde skjønne paa hendes Kjerlighed.

Da jeg var eneste Barn, vare Alle enige om at antage mig for et Vidunder af Værdom, Charakterfasthed og saa fremdeles; men skal jeg følge Sandheden, saa maae jeg erkjende, at Folk lode sig narre. Jeg var altfor doven til at lære noget Nyttigt, og min Charakterfasthed var mere Skin end Virkelighed.

Efterat jeg havde gennemgaaet de sædvanlige

Dwølses i Skolen og ved den høiere Væreanstalt, blev jeg sat til at studere Lovkyndighed, foreløbigen for at procedere for Efranken.

Jeg havde vel engang ønsket at træde ind i Krigsstanden, men den fjedelige Fred berøvede mig enhver Udfigt i den Retning, og jeg blev saaledes nødt til at anlægge den mørke Retsdragt, istedetfor den carmoi-sfirøde Troie.

Jeg var nu omtrent 21 Aar gammel — 6 Fod høj, og mit Dre var saaledes, at jeg ikke kunde kaldes grim, men dog heller ikke kunde siges at være smuk.

Hidindtil var mit Liv henrundet roligt og jævnt. Jeg havde aldrig følt mit Hjerte i mindste Maade berørt af Kjerlighed, og jeg formoder, at dette havde sin Grund i, at min Fader uophørligt ansporede mig til at søge mig en Kone.

Der ligger noget ubehageligt i, naar en Fader taler til sin Søn om Kjerlighed og Egteskab. Gamle Mænd elske som oftest kun dem selv, og hvis de have nogen anden Kjerlighed, saa er den begravet paa Bunden af deres Pengepung.

Jeg kan, for mit Bedkommende, bekræfte Sandheden heraf, og naar min Fader jævnlig kom tilbage til denne Materie, saa skyndte jeg mig altid at gjøre Ende paa vor Samtale.

Endskjøndt jeg af og til kunde være ret livlig, saa var jeg dog i Almindelighed alvorlig stemt. Paa Sel-skabelighed havde jeg aldrig sat nogen Priis; men jeg begyndte nu at føre et mere ensomt Liv end nogen-

finde forhen. Min Indlings-Fornøielse var at vandre opad „Arthurs Søde“, og der at sidde paa et af Solen opvarmet Sted paa Klipperne, og at forfriske mit Sind med de sværmeriske Tanker, som de skjøne Naturscener, der omgave mig, fremkaldte hos mig. Jeg folte mig som en anden Mirza midt imellem Bagdads Høie.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Smedkermester D. Hansen.

— Bagermester F. Klein.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 7de September 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Soguedag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid imod Lovbogens Forevisning kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 20de August 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondrop. C. N. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Gerald Nymers Kjerligheds Historie.

(Fortsat.)

Jeg hørte Larmen fra den store Stad, saae Røgen opstige fra tusinde Paladser, og troede, at jeg befandt mig midt imellem de travle Forretningsmænd; men i et Nu syntes alt dette paa eengang at forsvinde; af Huse, Tummel og Mennesker var der ikke længere noget Spor, kun jeg selv laae endnu henstrakt paa den nøgne Klippe med de steile Høie foran mig, og med Faarene, der roligt græssede, neden under mig. Saa-danne Tanker bestjefstigede ofte mit ellers usforstyrrede Sind, ligesom lyse Skyer, der svæve let over en blaa Sommerhimmel. Men jeg mærkede snart, at der var Noget der manglede, for at mine Drømmerier kunde

blive fuldstændige. Mit Hjerte længtes efter Een, som vilde dele og forhøje min Lykke, efter et kjerligt Bæsen med et aandfuldt Udtryk i et smukt Ansigt, en høi Pande, mørke Dine med et vemodigt Udtryk, med Følelser ligesaa dybe som mine egne, og som vilde elske mig med en reen og trofast Kjerlighed, uden hvilken jeg indsaae, at jeg aldrig kunde blive tilfreds.

Saaledes var det sværmeriske Billede, som min Phantasie fremmanede, og ved hvis Betragtning jeg saa gjerne vilde dvæle.

I et Par Aar førte jeg dette unyttige, men for mig meget behagelige Liv. Paa denne Tid døde min Fader, og jeg mistede ved ham en kjerlig, blid og dyrebar Slægtning.

Man sagde vel, at jeg altid havde været en lydig Søn; men mit eget Hjerte bebreidede mig mangen en Handling, der modsagde dette Udsagn, og som vel var bleven glemt, men som nu, da min Fader var gaaet bort for bestandig, fremstillede sig for mig i bedrøvelige Skikkelser. Tiden, der i sit Løb bereder nogle Mennesker Sorger og Bekymringer, bringer dog ogsaa Andre Opsyldelsen af deres Dnsker.

Jeg begyndte igjen at tage Deel i Selskabelighed, og Gerald Mymer til Vitburn-Tower var, for sin Faders Skyld, en velkommen Gjest overalt.

For Dands har jeg altid havt en lidenskabelig Tilbøielighed; derimod kunde jeg ikke lide Middags-Selskaber, og dette var næsten ogsaa Tilfældet med Selskaber om Aftenen; men paa et Bal kunde jeg

more mig. Der er noget besynderligt fortryllende ved denne Blanding af liflig Musik og Dands; naar de funklerde Lysglimt strømme ud fra tusinde Lamper og de endnu mere flammende Straaler blusse frem fra de smukke Pigers Dine. En Contradands opliver, den yndige Quadrille behager, og Baltzen hvirvler enhver Sands ind i den sødeste Henrykkelse.

Jeg havde i nogle Uger moret mig paa Vitburn med Jagten, og da jeg begav mig til Staden for at tage Ophold der, traf det sig, at der om Aftenen, samme Dag som jeg var kommet, var Bal hos min Veninde, Fru Noël, som var Enke og besad en betydelig Formue. Hun havde kun een Datter; for mange Aar tilbage i Tiden havde hun boet i England, og havde fra min første Barndom næsten været mig i Moders Sted.

Uagtet jeg var træt af Reisen, var dog et Bal i hendes Huus alt for fristende til at blive afviist, saa at jeg strax besluttede at deeltage i det. Det var seent paa Aftenen da jeg kom, og da jeg endnu var endeel træt af Reisen, satte jeg mig hen paa en magelig Stol i en Afkrog af Værelset. Da jeg saae mig om, for at opdage Fru Noël, hvilket dog ikke vilde lykkes mig, faldt mine Dine midt i Trængslen paa en ung Pige, der forekom mig som et Indbegreb af al Skjønhed.

Hun var tilsyneladende atten Aar gammel, snarere lille end stor, og hendes fine slanke Skabning lignede en Eulphes Skikkelse. Hendes Haar var mørkebrunt

og faldt i blanke og glatte Loffer ned over hendes skinnende hvide Nakke og Barm.

Hendes Bæsen var yndigt og livligt, og tydede paa et Hjertelag, som var modtageligt for ethvert Indtryk af sømme og kjerlige Følelser, og Blikket i hendes blaae Dine fandt uimodstaaelig Bei til ethvert Hjerte.

Hun var saa blid, saa uskyldig og saa elskværdig, at hun syntes at have mere Lighed med en Seraph, der var kommet ned fra Paradisets Herlighed, end med en blot jordisk Skabning.

Jeg havde aldrig tilforn seet en saa rørende qvindelig Skjønhed, og blev i høieste Grad henrykt. Jeg holdt Haanden for mine Dine, som for at udelukke det overordentlige Velbehag, som næsten havde overvældet mine Sandser. Da jeg igjen aabnede mine Dine, var hun forsvundet, og jeg var nærved at tro, at det havde været et eller andet overjordisk Syn, som havde foresvævet min fantastiske Hjerne.

Hvortlænge jeg forblev i denne Stilling kan jeg ikke forklare; men jeg veed, at jeg med Haanden under Kinden sad og stirrede hen paa det Sted, hvor jeg havde seet hende, indtil jeg næsten troede, at jeg atter saae hende. Af dette Drømmerie blev jeg vækket ved et let Slag paa min Skulder. Studsende saae jeg op, og hvorledes skal jeg kunne beskrive mine Følelser, da jeg blev vaer, at den unge deilige Pige stod ved min Side. Hun havde sin Haand i sin Moders, og

denne, som morede sig over min Sindsbevægelse, forestillede hende for mig som sin Datter.

Hvor fuld af Nydelse denne Aften dog var. En saadan Lyksalighed troede jeg kun at være forbeholdt de forklarede himmelske Aander.

Men, for at undgaae Bidtloftighed vil jeg meddele, at jeg efter en Maanedes Forløb var forlovet med Ellen.

I en lidenskabelig Stemning fortalte jeg hende en Dag, hvor høit jeg elskede hende, og den blufærdige Pige stak med et sødt Smil og med en endnu sødere Undseelse sin lille hvide Haand ind i min; men strax derefter trak hun den til sig, og foer som en ung Hind hen i Stuen for at skjule sin Forvirring og sine Taarer, der styrtede frem.

Førend et Menneske elsker og har gjenvundet en Andens Kjerlighed, kan man ikke sige, at han har levet. En ny Tilværelse aabnede sig for mig. De sorgmodige Tanker, der undertiden havde nedtrykt mig, vare ikke længere tilstede, og mit Sind var ligesaa roligt, som Prospectet af et Italiensk Landskab i en smuk Aftenbelysning. Jeg var lykkelig, og den Overbeviisning, at jeg bidrog til Ellens Lykke, udgjorde ikke den mindste Deel af min egen. Hun, den kjere Sjel, var saa lykkelig, som den første Kjerlighed kan gjøre en ung Pige, og naar jeg saae op paa hendes smukke Ansigt, der straaede af Bevidstheden om hendes Kjerlighed, saa maatte jeg altid trykke hende til mit bankende Hjerte, og kunde neppe tilbageholde min

Forundring over, at et saa elskeligt Væsen kunde have anseet mig værdig til sin Kjerlighed.

Men denne Lykke var altfor stor til, at den kunde blive varig.

Naturen har givet mig et varmt Hjerte, og at elske er for mig det samme som at tilbede. Naar jeg elsker, da er det med den dybeste og meest romantiske Lidenskab. Da nu mit Hjerte saaledes giver sig ubetinget bort, saa kan jeg ikke andet end vente — maaskee dette er en Taabelighed — at min Kjerlighed skal blive ligesaa varmt gjengjeldt. Jeg maae kunne ligesom tage og føle paa, at jeg bliver elsket igjen. Min Elskede maae tro paa mig med samme uendelige Tillid, som den jeg nærer til hende, og den varme Strøm af Kjerlighed, der udslyder fra mit Hjerte, vil blive kold, ja den vil isne, naar den møder nogensomhelst Kulde hos hende.

Ellen var altfor beskedet, og hendes hele Væsen var for alvorligt til at hun skulde tillade sig nogen Uttring af de varme Følelser for mig, som virkelig besjelede hende. Men hendes naturlige Frygtsomhed lod hende dog drive dette altfor vidt. Havde hun blot itide taget noget mere Hensyn til mig, vilde hun have sparet os begge for mange Sorger. Hendes medfødte Natur og hendes hele Opdragelse havde derimod bragt hende til at tro, at en Kvinde kun tør behandle den som hun elsker, som sin Ven og ikke som en Elsker, førend det ægteskabelige Forhold er indtraadt.

Hun gav mig mange Beviser paa oprigtig Kjer-

lighed — hun sang de Sange for mig, som hun vidste jeg holdt af — hun afmalede de Blomster, som jeg havde plukket til hende — hun søgte i det Hele at behage mig paa saamange og forskjellige Maader, at hun naturligtviis maatte røre mit Hjerte dybt. Men der manglede dog desuagtet Noget, for at jeg skulde kunne føle mig lykkelig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Hr. Contorist A. B. T. Abel.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 37.

Løverdagen den 14de September 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid imod Lovbogens Forevisning kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 20de August 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondroy. C. N. Pantrup.

J. Em. Larsen.

Gerald Nymers Kjerligheds Historie.

(Fortsat.)

Der var nemlig en altfor ringe — eller rettere sagt — der var en fuldkommen Mangel paa Barme i Øttringerne af hendes Kjerlighed til mig, og det bedrovede mig inderligt; det gjorde mig endog undertiden aldeles ulykkelig. Tog jeg hendes Haand, saa tillod hun det uden Modstand; men der var aldrig noget ømt Tryk, som svarede til mit. Sluttede jeg hende i mine Arme, mærkede jeg ikke den mindste Bevægelse i hendes Bryst, og kyssede jeg hende, naar vi skiltes fra hinanden, saa var en blussende Rødme den eneste indre Fornemmelse, som hun forraadte. Hendes Hjerte var i Virkeligheden ikke koldt; men det

var — om jeg tør udtrykke mig saaledes — for reent for denne Verden; og da hun ansaae det for uqvindeligt ligeoverfor mig at vise de kjerlige Følelser for mig, som opfyldte hendes Hjerte og vare ligesom fastgroede til det, saa henfaldt hun til den modsatte Yderlighed, og lagde en Kulde for Dagen, der syntes at grændse til Ligegyldighed.

Vor Bryllupsdag skulde endelig efter lang Tids Forløb bestemmes; men her gjorde Ellens strænge Ideer atter noget Afbræk. Da jeg nemlig ønskede, at vi skulde holde Bryllup om tre Dage, saa begjerede hun det udsat til om tre Maaneder senere.

Efter Alt, hvad jeg kan domme, maae jeg antage, at min stakkels Ellen havde en sorgelig Forudsølelse af, hvad der vilde skee, og at hun nødigt vilde binde mig med Baand, som jeg maasse siden maatte ønske løste; men heri feilede hun. Vare vi dengang blevne givte, vilde mit Hjerte have tilhørt hende, og hende alene for bestandig. Hun holdt imidlertid fast ved sin Beslutning, og hun afflog at modtage et sædvanligt skriftligt Tilsagn, hvorved vor Forbindelse maatte paa en Maade være blevet fast knyttet.

„Du maae,“ sagde hun, „idag om tre Maaneder gjøre Din Fordring paa mig gjeldende, hvis Du endnu til den Tid anseer mig værdig dertil; men jeg vil intet bindende Løfte modtage fra Dig. Det er kun Dit Hjerte, som jeg begjærer; med det vil ethvert Løfte være oversflødigt for mig og uden det vil Løftet blive værre end unyttigt. Jeg vil kun tilføie, kjære Gerald,

at jeg ønsker vor Forbindelse maae blive holdt hemmelig. Af mig skal ingen Dødelig, ikke engang Florence Cecil, faae den at vide."

Florence Cecil var en ung engelsk Dame, som havde gaaet i Skole med Ellen. I Skolen indgaaer, som bekjendt, enhver, som ikke er menneskesky, Venstabs Forbindelse med En eller Anden, og Ellen og Florence bleve snart søsterlige Veninder.

De to unge Piger vare aldeles forskjellige af Charakter; den Første var lutter Videnskab, hvorimod den Sidste var idel Ro og Sagtmodighed, og det er i Almindelighed Tilfældet, at det er det varmeste Venstabs, som indgaaes imellem Personer, der have aldeles modstridende Egenskaber. Naar man vælger en Ven, saa seer man meest paa saadanne Fortrin, som man selv har størst Mangel paa.

Florence var et forældreløst Barn, og, som det hed, baade rig og smuk. Jeg havde aldrig seet hende, da hun fornylig, tilligemed hendes Broder, var kommet herved fra England, for at besøge nogle Slægtninge.

Ellen havde neppe udtalt Florence Cecils Navn, førend denne Dame blev meldt. Hun var over Midelstørrelse og iført en mørk Pelts efter Spansk Mode, som sluttede tæt til hendes Legeme, og røbede hendes udmærkede Skabnings fine Forhold.

Udtrykket i hendes Ansigt var ganske modsat Ellens. Hun manglede Ellens blaae Dine og omme Blik; men der var en vis Værdighed over hende, i

Forening med en Blidhed, der svarede til de Forestillinger, som jeg tidligere havde dannet mig om en qvindelig Skjønhed. Hendes Haar var meget mørkt og passede godt til hendes friske livlige Udseende, men var aldeles modsat Farven paa hendes Pande, da denne syntes at være belagt med hvide Lilier, saa snehvid var den.

Hendes mørke Dine vare stærkt sorte, men det alvorlige Udtryk i dem blev rigeligt mildnet ved de deilige Dienbryn, der omgave dem, og undertiden luede der en Ild i dem, der viste den Varme, som opfyldte hendes Hjerte, hvis Tolk de vare.

Men havde Florence Cecils Udvortes tiltalt mig, saa var jeg blevet endnu mere indtaget af hendes Aands-evner. Hun var ligesom jeg entusiastisk begejstret for Poesien, og uden alt Sværmeri var hun fuld af romantiske Følelser. Naar hun talte om Kjerlighed, var der et Udtryk i hendes Ansigt, som gav tilkjende, hvor overordentlig modtagelig hun var for enhver ædel og hjertelig Paavirkning.

Jeg gik hjem aldeles opfyldt af Florence Cecils Skjønhed og Venlighed, og jeg kunde ikke andet end lægge Mærke til Forskjellen imellem disse og Ellens Kulde og Tilbageholdenhed.

Efter denne Tid saae jeg Florence næsten daglig, og mit Hjerte og min Vre udsattes bestandig for større Fare.

Det var langt fra mine Tanker, at jeg skulde kunne forelske mig i hende, og naar jeg saae min søde

fromme Ellen, og hørte hende bygge Lustkasteller om vor tilkommende Lykke, saa kunde det umuligt falde mig ind, at jeg kunde forlade hende, og tilføie hendes fredelige og kjerlige Hjerte et saadant Saar.

Men hver Time der forløb, bragte mig nærmere til Bancærens Afgrund.

Omsider vækkedes jeg af min sværmeriske Drøm, vaagnede til en fuldkommen Bevidsthed om min store, virkelige Glendighed. Jeg var overbevist om, at jeg ikke længere elskede Ellen, eller at jeg kun elskede hende som en Broder, hvorimod jeg af min hele Sjel og med den heftigste Videnskab tilbød Florence Cecil. Selv den virkelige Modstand, som denne mødte hos mig, tjente kun til at forsøge den Que, der fortærede mig. Dens Heflighed havde en uimodstaaelig Indvirkning paa min hele Tilværelse, og i et skjebnesvangert Dieblif fortalte jeg hende, hvor høit jeg elskede hende, og erfarede strax hendes Gjenkjerlighed.

Nu var min Ulykke fuldkommen. Ved Wrens Baand var jeg bundet til en Qvinde, som jeg kun agtede, og jeg havde desuden i Forglemmelse af enhver Pligtfølelse indladt mig i Kjerligheds Forbindelse med hendes Veninde.

Imod Gen af dem maatte jeg opføre mig som en slet Karl.

Mit Hjerte blødte ved Tanken om den Qual, som jeg vilde foraarsage Ellen, og alligevel kunde jeg ikke længer tænke paa at egte hende, da jeg havde bortgivet mit Hjerte til en Anden. I lang Tid vaklede

jeg imellem Bligt og Tilbøielighed; men tilsidst feirede Kjerligheden sin Seir over Wren. Jeg besluttede at forlade den stakkels Ellen.

Fra dette Dieblif kjendte jeg ikke mere til Fred eller Ro, uden naar jeg var i Florence Cecils Selskab. Der glemte jeg alt uden Kjerligheden til hende, der levede jeg i en bedøvende Ruus af Glæde og Tilfredshed. Men borte fra hende svævede altid for mit Blik den uforstyldte bittere Sorg, som jeg havde forvoldt Ellen.

Jeg forbandede mig selv, som en Usling — en vanæret Ridding.

I mit Indre følte jeg et sandt Helvede, og jeg maatte ansee ethvert andet Onde i Sammenligning dermed som en vederkvægende Nydelse, og dog betænkte jeg mig ikke paa at lide, hvad det skulde være, naar blot Florence vilde vedblive at elske mig.

Jeg havde nu ganske forladt Familien Noël, og kom ikke engang i Nærheden af deres Bolig, og saae ingensinde Ellen. Jeg begyndte ogsaa at haabe, at hun havde glemt mig. Min Samvittigheds Bebreidelser søgte jeg at neddysse, ved at foregjøgle mig, at hun dog aldrig havde viist megen Tilbøielighed for mig, og at naar det første ubehagelige Indtryk var forsvundet, vilde maaskee den Befymring, som jeg meente at have foraarsaget hende, kun være til i min egen ophidsede Hjerne.

Opmandet ved disse Betragtninger opfordrede jeg Florence til at bestemme vor Bryllupsdag. —

En yndig Rødme udbredte sig over hendes glædestraalende Ansigt da hun nævnede en Dag — den Dag nemlig, da hun blev fuldmyndig, og derved uindskrænket Herre over sine Handlinger.

Jeg hørte denne Bestemmelse uden at sige noget, men jeg blev i Sandhed dybt bevæget; thi ved et besynderligt og for mig sørgeligt Tilfælde var det netop den samme Dag, som Ellen havde fastsat til vort Bryllup. Fra dette Dieblif havde jeg en ubestemt Fornemmelse af et mig forestaaende Onde, hvilket kunde jeg naturligviis ikke vide; men det forekom mig kun, at den Dag var bestemt til paa en eller anden Maade at blive ulykkelig for mig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bærtshuusholder F. P. Fulling.

— Maskinmester F. N. Samuelsen.

Bilhelmine Knirsch, Datter af Hoteleier Knirsch.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 21de September 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indæværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid imod Lovbogens Forevisning kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 20de August 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondroy. C. N. Laurrup.

J. Em. Varsen.

Gerald Nymers Kjerligheds Historie.

(Fortsat.)

Nogle Dage efter blev jeg budet til Middag hos en anseet Mand, der boede faae Mile fra Staden. Da jeg kom altfor tidlig til hans Bopæl, besluttede jeg at fordrive Tiden, indtil vi skulde spise, med at gaae lidt omkring i den tilliggende Lystpark.

Det var en lys og smuk Dag i Juni Maaned. Syrenerne, som omgave Spadseregangene, stode i deres fulde Flor. Konnentrærnes guldgule Blomster hang i rige Klynger ned fra de grønne Grene, og Duften af Tusinder af Blomster fortes igjennem Luften af svage Vindpust.

Som jeg saaledes drev om i vemodige Betragt-

ninger over den forbigangne Tids Tildragelser, saae jeg Ellen komme rolig vandrende imod mig ganske nær ved. Vi traf saa pludselig sammen, at vi umulig kunde undgaae hinanden.

Hvor nedslaaet saae dog den stakkels Ellen ud, og hvor sørgeligt forandret var hun dog blevet fra den Tid, da hun som et deiligt Drommebillede første Gang mødtes med mig i sin Moders Huus!

Dengang var hun fuld af Liv og Glæde, og stod ikke tilbage for Noget i Ynde og Elskværdighed; nu vare hendes Dine blevne matte, uden dog at have tabt deres blide Udtryk, og den fine Rødme, som før pleiede at farve hendes Ansigt var nu vejet for en Blegthed, der vidnede om Sorg og Bekymring.

Da hun blev mig vaer, rødmede hendes Kinder for et Dieblif ganske svagt, og hun vendte hurtigt sit Hoved til Siden. Hun fattede sig imidlertid snart og traadte hen til mig med en Anstand, som om hun følte sig for stolt til at lade mærke, at hun nogen- sinde var blevet fornærmet af mig. Men endskjøndt ei heller noget Nag var kjendeligt i hendes Udfærd, saa kunde man dog see, at saaret Kjerlighed, qvindelig Stolthed og Hjertets omme Følelser stredes om Herredømmet i hendes stærkt oprørte Bryst.

Vi gif en kort Tid, besværede af vore Følelser og den Stilling, hvori vi befandtes, tause ved hinandens Side, da enhver Underholdning, som vi forsøgte paa at indlede, kun viste hvor lidet vi vare istand til at gennemføre den. Mit Hjerte slog varmt for den ulyk-

felige Pige, og jeg var dybt nedbøiet ved at see hvor bedrøveligt Ulykken havde forandret hende, som jeg engang havde elsket, og jeg blev gjennemtrængt af Selvbebreidelser, naar jeg tænkte paa, at jeg var Marsag i al denne Glendighed.

Efter nogen Kamp formaaede jeg ikke længere at bevare min Kolblodighed, men vendte mig om, og sagde til hende med et dødsdygt Hjerte:

„Ellen, Du har kun havt det daarligt; Du er bleven saa bleg, saa sorgeligt forandret siden —“ jeg kunde ikke fuldføre den Sætning, som jeg saa ubetænksomt havde begyndt paa.

„Siden naar?“ spurgte hun med et bebreidende, men tillige sorgfuldt Blik; „siden naar, Gerald?“

„Siden jeg blev et slet Menneſte, Ellen! en lav vanæret Uſling, foragtet ligesaameget af mig selv, som af Dig.“

Hun svarede Intet; men en Taare, som fyldte hendes Øie, var en mere rørende Forklaring, end de meest veltalende Ord vilde have været.

„Men Du er hevet, Ellen! O, jeg bærer i mit Bryst en Fjende, der bringer mig til Afſindighed. Ellen! Ellen! Forbandelsen over et brudt Løfte tynger paa mig, og jeg kan ikke vente at blive fri for den, enten her eller hiſſet.“

Ellen vendte ſig om; hun var blevet endnu blegere end før, ſaae meget modløſt paa mig og ſagde:

„Gerald! kan min Tilgivelse bidrage til Din Tilfredshed, ſaa vil jeg forſikre Dig om, at Du allerede

længe har havt den. Mine Forhaabninger" — her svigtede hendes Stemme — „mine Forhaabninger ere vel skuffede, men jeg kan dog aldrig nære Uvillie imod den, som — jeg tilstaaer det — jeg engang har elsket. Hvad der vil blive af mig ville vi ikke tale om, kun beder jeg Dig om, hvis Du i Fremtiden skulde tænke paa mig, det da maae være i Kjerlighed.“

Da hun udtalte disse sidste Ord, strømmede Taa-erne ned over hendes blege Kinder; hun sukede og græd og var saa kummerfuld, at jeg frygtede for hendes Hjerte skulde bryde. Svag og udmattet af den Sindsbevægelse hvori hun var kommet, forsøgte hun for-gjæves paa at bevare den Fasthed, som hun havde tilegnet sig fra Begyndelsen.

Jeg glemte Florence, jeg glemte den hele Verden; kun Ellen var i mine Tanker, og min første Kjerlighed overvældede mig med den voldsomste Hefstighed. Jeg fornyede mine Løfter til hende og sagde, at jeg betragtede hvad der var skeet, som en forvirret Drøm, og at vi endnu skulde blive lykkelige med hinanden, og jeg udmalede vort tilkommende Samliv med de meest glødende Farver, og i det lidenskabeligste Sprog. Imens jeg talte, straaede hendes Dine og hendes Ansigt blusfede.

„Besvar mig,“ sagde hun næsten aandeløs, „besvar mig kun dette ene Spørgsmaal: har Du bundet Dig til nogen Anden?“ —

Hun saae paa mig med et Udtryk, som om hendes Liv var afhængigt af mit Svar. Jeg kunde ikke tale;

men hun læste Svaret i mit Ansigt, og langsomt og vemodigt slog hun Dinene ned. Det Haab, der havde fremkaldt Glandsen i disse, var glippet; og det Oprør, hvori hendes Følelser vare komne, var for stærkt for hendes medtagne Kræfter, og hun sank, med Hænderne knugede til sit Bryst, asmagtig ned for mine Fødder. Strax blev jeg aldeles bedøvet, men jeg fattede mig snart, ilede hen til hende og tog hende op i mine Arme. Jeg kyskede hendes blege Læber, jeg trykkede hende tæt til mit Hjerte, og jeg havde gjerne givet mit eget Liv for hendes.

Jeg saae nu, at Florence stod hos os; hvorledes hun var kommet der, veed jeg ikke; men hun stod der og jeg var fuldstændig sønderknust. Uden at sige et eneste Ord lagde jeg Ellen sagte ned, og gif bort for at søge om Hjælp til hende.

Da jeg kom tilbage fandt jeg hverken Florence eller Ellen. Denne maatte have gjenvundet saamange Kræfter, at hun havde kunnet forlade Stedet tilligemed sin Veninde, og jeg følte mig fuldkommen tilintetgjort af den ulykkelige Skjæbne, der syntes ganske at have omsluttet mig. Jeg kunde ikke forlænge mit Ophold paa Stedet, men lod min Hest komme, og skyndte mig hjem.

Om mit Livs øvrige Begivenheder skal jeg fatte mig meget kort.

Min fornyede Lidenskab for Ellen maae kun tilskrives den inderlige og oprigtige Medlidenhed, som jeg følte for hende. Den svandt hen tilligemed Anled-

ningen til den, og min Kjerlighed til Florence opvaagnede paany i sin fulde Styrke; men Anelsen om den Glendighed, som ventede mig, var nu blevet til Birkelighed, og Ellen var sandelig bleven mere end hevet for den Svaghed og Troløshed, som jeg havde viist imod hende.

Hun havde fortalt Florence Historien om sin Hjertesorg, og hiin høisindede Pige foragtede enhver Forbindelse med et Menneſke, der, ſaaledes ſom jeg, havde forurettet hendes Beninde. Hun rev mig ud af ſit Hjerte, hvor jeg viſt troer hun havde givet mig Blads, og forſkød mig aldeles. Jeg underkaſtede mig hendes Billie uden at knurre; thi jeg vidſte ret vel, at det kun vilde baade mig lidt at ſtride imod den, og med et ſorgfuldt Hjerte ſagde jeg hende Farvel for ſtedſe.

Hendes Broder var ikke ſaa let at ſtille tilfreds ſom hun. Han anſaae Forbindelſen med ſin Søſter ſom hævet af mig uden mindſte Grund. Florence havde nemlig af Medlidenhed med mig ſkjult Uarſagen til vor Adſkillelſe, og han antog — thi Manden ſkal jo altid bære Skylden ved ſaadan Veilighed — at jeg havde drevet Gjel med hans Søſters Følelſer og med hendes Families Œre.

En Tvekamp med ham kunde jeg vel let have undgaaet; men jeg bekymrede mig kun ſaare lidt om mit Liv. Jeg var kjed af denne Verden og troede ikke at jeg i den Tilkommende kunde blive mere ulyk-

kelig end jeg nu var, og jeg tog derfor imod en Udfordring fra ham.

Da Kampen begyndte, kastede jeg min Pistol fra mig, og jeg kan ikke erindre hvad der senere foregik, førend jeg kom til Besindelse liggende tilsængs i det lille Huus, hvorfra jeg nu skriver.

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bærtshuusholder P. Christensen.

— Politibetjent S. W. Petersen.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Løverdagen den 28de September 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A. hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid imod Lovbogens Forevisning kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragende om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 20de August 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondrop. C. N. Lantrup.

J. Em. Varsen.

Gerald Nymers Kjerligheds Historie.

(Sluttet.)

Jeg blev saaret, dog troer jeg ikke farligt, men imidlertid saa alvorligt, at det forhindrede mig i at blive bragt hjem.

Her har jeg da paa et langvarigt Sygeleie haadt Tid nok til at overtænke mit foregaaende Levnet. Mit Bærelse er ligesaa mørkt som mine Tanker; thi Jasminer og Skovlilier falde i store Klynger ned over mit Bindue, og formindste den ringe Lykning, som ellers kunde være kommet igjennem det; men da det vendte ud til en mørk Skov, vilde jeg alligevel ikke kunne have seet andet end Bevægelsen af Trærnes Grene. Dette Mørke passer imidlertid godt til mine

egne bedrøvelige Udsigter. Jeg ligger, som før bemærket, saaret i en lille eensom Hytte; Ellen kan jeg ikke taale at tænke paa, Florence har forskudt mig, og ingen af dem bryder sig om, enten jeg lever eller jeg døer. Jeg staaer ene i Verden, og tidt paatrænger det Dnsfte sig, at min Modstander havde taget et mere sikkert Sigte.

Men Estertanke og Religion ere komne mig til Hjælp, og disse skylder jeg den forholdsvise Ro, der ligesom et blødt Klædemon indhyller min udmattede Aand.

O, Religion! Du de Bedrøvedes sande Ven! I Medgangs Dage kaste vi maaskee ofte Brag paa Din kjerlige Imødekommen; men naar Stormen larmer rundt om os, og al menneskelig Hjælp er forgjeves, saa lærer Du Sjelen at henvende sig, om ogsaa ofte skjelvende, til Dig; saa er Du dens eneste Trøst; ved Dig lærer den at see op imod Himmelen som dens bedste Ven. Nu kan jeg see mine store Bildfarelser, og jeg græmmer mig over dem. Jeg har Medlidenshed med den stakkels Ellen; thi jeg elskede hende engang, og det Løfte, som jeg brød, vil altid staae vemdigt og bebreidende for mig. Florence elsker jeg endnu, og jeg føler, at jeg efterat hun har forskudt mig, ikke vil kunne elske nogen Anden.

Hvis jeg kommer mig af mit Saar vil jeg forlade mit Fædreland, og drage hen til et langt derfra liggende Land, og et Liv fuldt af Virksomhed til mine Medmenneskers Tjeneste skal, haaber jeg, kunne bøde

lidt paa de Ulykker, som min Ungdoms Bildfarelser have afstedkommet.

Forglemmt af alle dem, som vare mig kjere, skal min sidste Bøn være for Ellen — og min sidste Tanke skal være helliget Florence.

Dette lille Haandskrift agter jeg at give til min trofaste gamle Tante, som er den Eneste, der ikke har forladt mig i min Modgang. Farvel!

Da jeg modtog det omstaaende Haandskrift fra min kjere Slægtning, havde jeg ikke ifinde at tilføie en eneste Linie; men jeg har dog sidenester anseet det for min Pligt at berette nogle senere indtrufne Hændelser, som et Slags Anhang til hans Historie. Efterat han havde udgydt sit Hjerte i sin Skrivelse, syntes han rigtignok at være blevet noget mattere, men havde derimod en større Aandskraft, end han havde havt i de sidste Dage.

Der var en stille melankolsk Ro over ham, en Føleløshed for hvad han havde gaaet igjennem, der stod i en skarp Modsætning til hans tidligere Hestighed og varme Følelser.

Stedet, hvor han opholdt sig, var i ingen Henseende skiftet til at holde hans Aandskraft opret. Det var en lille straataækket Hytte, der stødte op til en tæt Skov; man kunde intet Andet see der end Grenenes Bevægelser, og ikke høre Andet end Bindenes Hølen imellem Træerne. Imidlertid tør jeg dog sige, at

stakkels Gerard fandt Behag i dette melankoliske Opholdsted. Den følgende Dag var den lysfeste og vundigste, som jeg havde seet i lang Tid, og det syntes som om Hytten tog Deel i Veirets Livlighed. Solen kastede sine glimrende Straaler over det Slør af Jasminer, som for en Deel bedækkede det lille Bindue; man saae Svaler flyve piilsnart til og fra deres dyndede Neder; man hørte ogsaa af og til en enlig Qviddren af Fugle, som sad paa Grenene i halv Slummer. Men alt dette kunde ikke oplive Gerard. Han var aldeles ikke tungsindig stemt; han var derimod sagtom og rolig, og det var som om han følte sig trykket af en indre Forudførmelse af en stor Hjertesorg.

En Dag, da vi vare ene, hørte vi en sagte Banken paa Døren, og umiddelbart derefter bad en Dame med sølvklar Stemme om Tilladelse til at maatte komme ind. Da Gerald hørte denne Stemme, før han op og raabte meget bevæget: „Florence!“ og da Døren blev aabnet, kom en ung Dame klædt i dybeste Sorg ind i Stuen til os. Hun forekom mig at være den smukkeste unge Pige, som jeg havde seet, og der var et Udtryk af Melankolie i hendes Ansigt, der forhøiede den Interessse, som hendes deilige Dine, saasnart man saae hende, nødvendigt maatte indgyde. Hun hilfede mig ved hendes Indtrædelse, og lod derefter sit Blik hurtigt løbe om i Stuen.

„Min stakkels Gerald,“ sagde hun, da hun saae, hvor bleg hendes fordums Elskede var; „min stakkels,

stakkels Gerald! skal jeg træffe Dig saaledes igjen!" og i det samme brast Taarerne frem af hendes Dine, og hun kastede sig til hans Bryst og kysede hans blege Pande.

Jeg blev nu kaldt ud, og da jeg kort efter atter kom ind, sad Gerald opreist i Sengen og holdt Florence om Livet med den ene Arm. Kjerligheden luede i begges Dine, og hvor bleg han end var, troer jeg aldrig at have seet ham saa smuk, som i disse skjønne, men flygtige Dieblikke. Florence saae saa lykkelig ud i sin Kjerlighed, at jeg, hvor gammel jeg end er, ordentlig misundte hende sit varme Hjerte.

Det var desværre det sidste lykkelige Dieblik, som de beklagelsesværdige unge Menneſker ſkulde nyde i Forening.

Deres Tilstand kunde ligned ved Solens, naar den efter en lang Kamp trænger igjennem de stormfulde Skyer, og for en kort Tid ſkinner klart og glødende i Veſt; men derefter, naar Natten nærmer ſig, ſynker ned i Oceanets dybe Bølger.

Bed at rykke nærmere hen til dem hørte jeg, at Florence erindrede Gerald om, at de netop paa denne Dag ſkulde have holdt Bryllup.

Han ſvarede Intet hertil; men ſagde ſtrag efter ligesom til ſig ſelv:

„Og paa denne Dag ſkulde jeg ogsaa have været viet til Dig, min ſtakkels Ellen!“

Florences Anſigt blev ligesom overſkygget af

en mørk Sky, og hendes glade Stemning var forsvundet.

„Stakkels Ellen!“ udbød hun, inderlig bedrøvet.
 „Stakkels Ellen! Gerald, kan Du høre den svage Klokkelang, der lyder saa dæmpet igjennem Skoven? Det er Klokkerne, som kime ved Ellens Jordefærd, og i dette Dieblif bringes hendes jordige Levninger til Graven.

Nu var Ordet udtalt. — Florence havde i sin uforstilte Sorg robet Efterretningen om Ellens Død, som jeg, af Frygt for Følgerne, ængstelig havde skjult for Gerald.

Jeg blev dog meget beroliget, da han ikke strax lagde nogen stærk Sindsbevægelse for Dagen; men hans Dine bleve efterhaanden mere og mere stive, og en blaa Farve udbredte sig over hans Tindinger.

„Er Ellen virkelig død?“ spurgte han med en huul Stemme. „Saa er da endelig den Skjebnens uhyggelige Hvissen, der længe har lydt for mine Dren, kommet til Udbrud. — Endnu een Scene, og Skuespillet er tilende!“

Gerald standsede, og Florence blev staaende nogle Minuter taus ved hans Side.

Da Klokkeringningen ophørte, reiste Gerald sig iveiret, saae vildt omkring, og udbød:

„Skynd Jer! skynd Jer! Klokken har afringet; Bruden venter ude paa den fugtige Kirkegaard, og I kunne ikke beholde Brudgommen her. Kom nærmere hen til mig, Du elskelige Bæsen, og byd mig er hjer-

ligt Farvel; thi det vil blive en kold Reise, og slet Ingen maae ledsage mig."

Under denne Fantasieren betragtede den ulykkelige Florence ham dybt nedbøiet og med taarevædede Dine. „Gerald, Gerald!“ flagede hun kjerligt. Hendes blide Stemme syntes at kalde hans forvirrede Tanker tilbage. Forvildelsen i hans Ansigt forandrede sig til Dmhed. Han greb hendes Haand, og med den anden Haand tog han min.

„Farvel! min trofaste Tante; Farvel! min høit elskede Florence!“

Hans Dine brast; hans Hænder slappedes; hans Hoved sank ned, og idet han faldt tilbage i Sengen, sukkede han, og sagde med vemodig Stemme:

„Begrav mig ved Siden af Ellen.“

Kampen var udstridt. Gerald Nymer var ikke mere!

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Hr. Contoirbud H. H. A. Rosenkilde.
 Caroline Marie Lorensine Buchmann, Datter af
 Suedker Buchmann.

 Til Underretning for de af Selskabets Medlemmer, der ere pensionsberettigede, meddeles, at Pensionerne for 4de Kvar-
 tal 1867 udbetales paa Kassereren, Oberstlieutenant D. Bor-
 gens Contoir, Adelsgade Nr. 14, 2den Sal fra 1ste til 3die Oc-
 tober fra Kl. 8—11, og hver paafølgende Onsdag fra Kl.
 8—10 Form.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Løverdagen den 5te October 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Mumu.

(Oversat.)

I et af de meest affides liggende Partier af Moskau levede der en Enke, en Barynja (adelig Dame) omgivet af et talrigt Tjenerskab i et graat, med Søiler og en skjev Balkon forsynet Huus.

Hendes Søner tjente i Petersborg, og hendes Døtre vare gifte. Hun gik sjelden ud, og tilbragte de sidste Dage af sin gjerrige og glædelose Alderdom i kjedsommelig Gensomhed. Hendes Livs Dag havde aldrig været lykkelig og munter, men Aftenen var endog saa mørkere end Natten.

Iblandt Tjenerne var Garasim, en Mand af herkulist Skikkelse og Kraft, den mærkeligste Personlighed.

Endskjøndt han var født døvstum, udførte han dog en Portners Bestilling.

Han hørte hjemme paa et af Barynja's Godser, og havde opholdt sig der i lang Tid i sin eenligt liggende Hytte, som Een af de ordentligste Høveribønder.

Udrustet med en usædvanlig Legemsstyrke arbeidede han lige saameget som fire Andre, og det var en Fornøielse at see, hvor hurtigt Alting gik fra Haanden for ham. Naar han pløiede, og man saae hvorledes hans kjempemæssige Hænder vare knugede mod Ploven, som for at skyde den frem, saa skulde man have troet, at han uden Hestens Hjælp kunde have bearbejdet Jorden.

Det var en Glæde at see ham i Høsttiden fare frem paa Engene med sin brede Lee med saa voldsomme Hug, at endog en ung Birkeskov ikke vilde kunne have imodstaaet samme; eller naar han med sin tre Allen lange Pleiel tørskede Regene, og hans langagtige haarde Skuldermusfler derved bevægede sig op og ned som en Løstestang.

Hans Stumhed gav hans utrættelige Arbejde et Slags høitideligt Alvor.

Tøvrigt var han et Pragteexemplar af en Bondeskarl, og enhver af Pigerne i hans Landsby vilde gjerne have giftet sig med ham.

Imidlertid blev Garasfim beordret til Moskau. Der kjøbte man til ham et Par Støvler og en Raftan

til Brug om Sommeren, samt en Faarepels til Afbenyttelse om Vinteren.

Man gav ham en Kost og en Skovl, og saa bleve Portner=Forretningerne ham overdragne.

Denne ny Maade at leve paa behagede ham slet ikke i Begyndelsen. Han havde fra sin Barndom været vant til Landlivet, og de dermed forbundne Arbeider.

Udelukket ved sin Døvhed og Stumhed fra Omgang med andre Mandfolk, var han voget op i Genksomhed, ligesom et kraftfuldt Træ i en frugbar Jordbund.

Forflyttet til Staden vidste han hverken ud eller ind, men følte sig ubehageligt berørt. Han kjedede sig, stirrede forundret og usikker paa Alt, hvad der kom ham for Die, ligesom en ung, frisk Tyr, som pludselig tages bort fra Marken, hvor den har staaet i saftigt Græs til op over Knæerne, og sættes ind i en Transportvogn paa Jernbanen, paa hvilken den bliver ført i en Hvirvel af Damp og Gnister, under Hvislen, Knirken og Piben, længere og længere frem.

Hans nye Beskæftigelse var kun en Leeg i Sammenligning med de Arbeider, som han forhen havde havt. I en halv Time var han færdig dermed. Saa forblev han i den til Baaningshuset hørende Gaard, og betragtede Enhver som gik forbi, med aaben Mund, ligesom om han ventede, at de skulde give ham en Forflaring om hans nuværende Stilling, der var en Gaade for ham.

Derefter trak han sig undertiden tilbage, fastede Koft og Skovl tilside, og lagde sig næsgrus paa Jorden, og tilbragte saaledes hele Timer, som et vildt Dyr, der er bragt i Fangenskab.

Mennesket vænner sig imidlertid til Alt, og Garassim vænnede sig ligeledes til at leve i Staden.

Hans Pligtgjerning var meget indskrænket; den bestod nemlig i at holde Gaarden reen, og at hente til Bærelserne og Kjøkkenet det fornødne Brænde og Vand; samt i at holde Landstrygere fra Huset, og at passe godt paa om Matten.

Han udfyldte sin Post med den punktligste Omhu; intet Feieskarn, ja ikke engang et Halmstraa fandtes i Gaarden.

Naar den stakkels Hest, der blev brugt til at trække Vandtønderne, ikke kunde faae Bognen op af Hjulsporene, naar det i længere Tid havde regnet, saa bragte han ved et Tryk med Skuldrene Hest og Bogn igjen i Bevægelse, og naar han fløvede Brænde, saa fløi Stykkerne heraf, og Spaaner om til alle Sider.

Landstrygerne forstod han at indjage stor Skræk.

En Aften havde han faaet fat paa tvende Tyve, og han havde gnedet dem saaledes op og ned imod hinanden, at han ikke havde nødig at sende dem til Politiet, eller at tildele dem nogen anden Revselse.

Ikke de omløbende Bedragere alene, men ikke engang stikkelige Mennesker, der gif forbi Stedet, kunde uden Frygt betragte denne skrækkelige Opsynsmand.

Naboerne toge sig i Agt for ham, og i Huset gjorde man sig det til en Opgave at leve med ham, om just ikke paa en venstkabelig, saa dog paa en fredelig Maade.

Garassim underholdt sig med dem ved Tegn; han forstod dem og udrettede trolig de Befalinger, som han fik. Men han kjendte ogsaa sine Rettigheder, og man skulde til G. ikke have vovet paa kun at tage hans Plads ved Bordet.

Ifølge sin faste og alvorlige Charakter elskede han Orden og Rolighed.

Ikke engang Hanerne vovede at slaaes i hans Nærværelse, og naar de alligevel kunde en enkelt Gang komme i Kamp med hinanden, saa tog han dem strax ved Fodderne, svingede dem 10 á 12 Gange om i Luften, og kastede dem fra hinanden tilhøire og venstre.

Der holdtes ogsaa Gjæs paa den herskabelige Gaard; men Gaasen er, som bekjendt, et alvorligt, estertænkstomt Dyr. Garassim havde en vis Hoiagtelse for disse tobenede Skabninger, og han passede og fodrede dem vel; der var jo dog ogsaa nogen Gaase-natur i ham.

Et aflukket Rum over Kjøkkenet var anvist ham til Bopæl. Her indrettede han sig aldeles efter sin egen Smag. Han forfærdigede af Egebrædder en Seng, der stod paa fire stærke Bjælker, et sandt Kjempeleie, og af saadan Fasthed, at en Byrde af flere tusinde Pund ikke havde kunnet knække det. Under

Bordet stod en massiv Koffert; i det ene Hjørne var der et ligeledes stærktbygget Bord, og ved Siden deraf en Stol paa tre Been, der var saa plump og stærk, at Garassim endog undertiden smilende lod den falde ned igjen, naar han havde løftet den i Beiret. For Døren ind til hans Celle var der en stor Hængelaas, og Nøglen hertil bar han i sit Belte, da han ikke holdt af, at Nogen kom ind i hans Stue.

Omtrent et Aars Tid efterat Garassim var kommen til Moskau, forefaldt den Begivenhed, som vi nu ville fortælle, i det Huus hvor han boede.

Den gamle Barynja havde, som vi allerede have bemærket, overensstemmende med den russiske Adels Sædvaner, et stort Antal Tjenestetyende i sit Huus.

Hos hende tjente ikke alene Baskerpiger, Syjomfruer, Suedkere, Skræddere og Skræddersker, men hun havde endogsaa en Sadelmager, som tillige var Læge for Dyrene og for Tjenestefolkene. Desuden havde hun en Læge for sin egen Person, og en Skomager, der hed Klimof, og som var en overmaade stor Drukkenbolt. Denne Klimof betragtede sig selv som et Bæsen af en høiere Natur, men som blev tilfidesat, og ikke skattet efter Fortjeneste, da han ifølge sin Dannelselse burde være kaldet til at leve i Residentstaden, og ikke i en lønlig Krog i Moskau; han forsikrede ofte, idet han slog sig for Brystet, at han kun var drukkældig, for at drukne sin Kummer.

Da hans Herskerinde en Dag havde mødt ham i drukken Forfatning, havde hun talt om ham med sin

Huushovmester Gavriilo, en Mand, der, naar man maatte domme efter hans blakkede Dine og hans Næse, som lignede et Andenæb, øiensynligt var bestemt af Skjebnen til at være Huushovmester.

Hun beklagede sig over Klimof's sædelige Fornedrelse, da hun Dagen i Forveien havde truffet ham drukken paa Gaden.

„Gavriilo!“ sagde Enken, „hvad mener Du? Mon det ikke skulde bringe Klimof til at afholde sig fra sine onde Tilboieligheder, naar han blev gift?“

„Ja,“ svarede Huushovmesteren, „hvorfor skulde man ikke kunne gifte ham bort? Det kan godt skee . . . det vil endogsaa være meget godt.“

„Men med hvem?“ spurgte Enken.

„Med hvem? Det veed jeg ikke, det beroer jo paa den naadige Frue. — Han kan dog altid — om jeg saa tør sige — bruges til Noget. — I Rødsfald kan han nok gaae med.“

„Jeg tænker,“ sagde Fruen, „at man kan give ham Tatiana. Hun synes at behage ham.“

Bed disse Ord var Gavriilo nærved at forraade en Betænkning, der opstod hos ham, men han beed sig i Læberne og taug.

„Ja, det er afgjort,“ begyndte Barynja igjen, idet hun tog sig en Priis Tobak. „Det maa blive Tatiana, forstaaer Du?“

„Som den naadige Frue befaler,“ svarede Gavriilo, og drog sig tilbage til sit Bærelse, der laae i en Til-

bygning, og som næsten var opfyldt med jernbeslagne Kofferter.

Han sendte strax sin Kone bort, og satte sig i stille Betragtninger hen ved Binduet. Endelig reiste han sig, og lod Klimof hente.

Vi maae imidlertid, førend vi gaae videre, med faae Ord berette, hvem denne Tatiana var, og hvorfor Opsynsmanden syntes at være bleven foruroliget ved de Befalinger, som hans Frue havde givet ham.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Techniker K. P. Beck.
  - Skomager L. G. Møller.
  - Maskinarbejder G. Buchhardt.
  - Guldsmed T. G. W. Billing.
-

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Løverdagen den 12te October 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

M u m u.

(Fortsat.)

Tatiana var en af Huset's Baskerpiger, og dertil den Dueligste, den nemlig, til hvem Bassen af det fine Linned blev betroet. Hun var 28 Aar gammel, mager, og lille af Væxt, havde blonde Haar og Modersmærker paa Kinderne.

Det russiske Folk troer, at saadanne Pletter paa den venstre Kind betyde Ulykke. Den stakkels Tatiana's Skjebne bestyrkede denne Tro.

Fra hendes Barndom var det blevet hendes Lod at have strængt Arbeide, og hun havde aldrig nydt den Glæde, at modtage Beviser paa Kjerlighed og Hengivenhed. Hun havde tidlig mistet sine Forældre,

og havde ingen anden Familie, end langt ude beslægtede Onkler, af hvilke Een havde i sin Tid været Tjener, og de Andre vare Bønder, og hun havde altid faaet slet Føde, daarlige Klæder og en ringe Løn.

I hendes tidligste Ungdom var der vel Spor hos hende til en vis Skjønhed, men denne var snart afblomstret. Hun besad en meget sky Charakter, og viste en paafaldende Vigeugdighed imod Alt, hvad der angik hendes Person, og var meget frygtsom ligeoverfor Andre.

Det var hendes eneste Bekymring ikke at skulle faae det hende paalagte Arbejde færdigt i den til dets Udførelse bestemte Frist. Hun taledede med Ingen, og sittede, naar blot hendes Frues Navn blev nævnet, endstjøndt hun neppe kjendte hende af Anseelse.

Da Garassim kom til Gaarden blev hun bange for hans fjempemæssige Dre; hun søgte omhyggeligt at undgaae ham, og naar hun tilfældigviis mødte ham, saa vendte hun sine Dine bort, og skyndte sig at komme ind i Vaskehuset.

Han, der, uden at vide det, havde bibragt hende en saadan Skræk, skjenkede hende fra Begyndelsen ingen Opmærksomhed; men da han senere bemærkede denne Paavirkning, kunde han ikke afholde sig fra at smile. Derpaa betragtede han hende med Opmærksomhed og opsogte hende. Hvad enten det nu var Udtrykket i hendes Ansigt eller hendes ængstelige Væsen, saa er det vist, at han fandt Behag i hende.

Da hun en Morgenstund gif over Gaarden og

bar med megen Forsigtighed paa en Kniplings Mantille, som tilhørte hendes Frue, følte hun pludselig, at Nogen rykkede i hendes Ærme. Hun dreiede sig om og udstødte et høit Skrig — Garassim stod ved hendes Side. Han betragtede hende opmærksomt med et enfoldigt Smil, og bestræbte sig for at gjøre sig forstaaelig ved nogle Toner, som havde megen Lighed med en Døes Brøl. Derpaa tog han frem af sin Lomme en paa Hale og Binger forgyldt Hane af Beberfage-Deig, og bød hende den.

Hun vilde vel tilbagevise denne Gave; men han trykkede den fast i hendes Hænder, og trak sig derpaa tilbage, rystende paa Hovedet og brølede endnu engang venligt til hende.

Fra denne Dag beskjefstigede han sig meget med hende. Saasnart han fik Die paa hende, løb han hende imøde, han bevægede sine Arme voldsomt, og udstødte sin sædvanlige uarticulerede Lyd. Undertiden tog han et Baand ud af sin Kastran, som han tvang hende til at modtage, og han feiede omhyggelig de Steder, hvor hun skulde gaae.

Den stakkels Pige vidste ikke, hvorledes hun skulde bære sig ad.

Alle Folkene i Huset mærkede snart hvordan Sagerne stode, og hun blev Gjenstand for deres Spotterier og skjentsomme Hentydninger. Imidlertid vovede de ikke aabenbart at gjøre dem lystige over Garassim; den frygtelige Portner forstod ikke Spøg, og ligeoverfor ham tog man sig sammen. Under alle Omstændigheder

stod Tatiana dog under hans Baretægt. Han besad ligesom de fleste Døvstumme, et livligt og skarpt Blik, og det vilde ikke let have ladet sig gjøre, at have leet paa hans eller den unge Piges Bekostning, uden at han skulde have bemærket det.

Da Huushovmesterinden en Dag havde gjort sig lystig ved Middagsbordet over Tatianas Seir, og havde drevet sine Hentydninger hertil saa vidt, at den stakkels Pige, som ikke var istand til at forsvare sig, boiede Hovedet, rødmede og var nærved at græde, reiste Garassim sig pludseligt, nærmede sig Spottersten, lagde sin svære Haand paa hendes Hoved, og betragtede hende paa en saadan Maade, at hun sittrende buffede sig ned imod Bordet. Alle de Tilstedeværende bleve stumme og ubevægelige; men Garassim gif tilbage til sin Plads, tog igjen fat paa sin Skee, og gav sig paaany ifærd med sin Suppe.

„Den dove Skovdjævel!“ brummede Alle halvhoit.

Huushovmesterinden stod op, og gif ind i Pigernes Kammer.

En anden Gang, da han havde bemærket, at Klimof lod til at gjøre Cuur til Tatiana, gav han den galante Skomager et Tegn om at følge med sig, førte ham derefter ind i et Vognskuur, og tog en temmelig svær Vognstang, der stod i en Krog, og svingede den omkring, som om det var en almindelig Stok, for derved at give ham et betydningsfuldt Bink.

Efter denne Dag tillod Tjenerflabet sig ikke det mindste Overmod i deres Omgang med Tatiana.

Huushovmesterinden glemte iøvrigt ikke at fortælle sin Frue hvor raat den ustyrlige Portner havde behandlet hende, og i hvilken Sindsbevægelse han derved havde sat hende, ja, at hun var bleven i den Grad rystet, at hun var besvimet, da hun var kommet ind i sit Værelse.

Men den besynderlige Barynja udbrød efter denne Fortælling i en lydelig Latter, og bad Klagerinden om at meddele hende endnu engang de enkelte Begivenheder ved dette kostelige Optrin. Den næste Dag lod hun ogsaa tilstille Garassim, som et Beviis paa hendes Anerkjendelse, en Sølv-Rubel med den Bemærkning, at han var en trofast og kraftfuld Huusbevogter.

Opmuntret ved dette Tegn paa Velvillie besluttede Garassim at bede den frygtede Huusfrue om Tilladelse til at gifte sig med Tatiana. Han ventede kun med at fremstille sig for sin Herskerinde indtil han havde faaet den Raftan, som Huushovmesteren havde lovet ham.

Barynja'en havde imidlertid — som bemærket — betænkt at ville gifte Basterpigens med Klimof.

Læseren vil nu kunne forstaae, hvorfor Gawrilo folte sig saa foruroliget ved de Befalinger, som hans Herskerinde havde givet ham.

„Hun har noget tilovers for denne Mand,“ sagde han til sig selv (Gawrilo vidste det kun alt for godt, og behandlede Garassim overensstemmende dermed).

„Han er imidlertid en maaløs Skabning; jeg kan dog ikke fortælle Fruen, at han har sine Hensigter med Tatiana. Og endelig — ja det er ogsaa rigtigt — hvad vilde han blive for en Ugtemand? Men paa den anden Side, saa behøver denne Skovdjævel (Gud forlade mig min slemme Synd) kun at faae at vide, at man vil give Tatiana til Klimof, saa er han istand til at ødelægge Altning i Huset, ved Gud! man forstaaer ikke hvorledes man skal blive Herre over, eller betvinge denne Satan (nu forsynder jeg mig igjen) . . . . . I Sandhed . . . . .“

Her blev Huushovmesteren afbrudt i sine Betragtninger ved Klimof's Tilstedekommen.

Den letsindige Skomager traadte ind med en frimodig Mine og med Hænderne paa Ryggen, lænede sig derefter op til Bæggen med det høire Been lagt korsviis over det Venstre, og rystede paa Hovedet.

„Her er jeg,“ sagde han, „hvad har Du at befale?“

Gawrilo kastede et Blik hen paa ham, og begyndte at tromme med Fingrene paa Vinduesruderne.

Klimof blinkede til ham med sine blyfarvede Dine uden at slaae dem ned, han smilede endogsaa og foer med Haanden op i sine stride høragtige Haar.

„Nu! her er jeg, hvorfor stirrer Du saaledes paa mig?“

„En smuk Karl,“ sagde Huushovmesteren, og holdt inde; „i Sandhed! en smuk Karl.“

Klimof trak paa Skuldrene, og sagde ved sig selv: „og Du, mon Du er bedre end jeg?“

„Men,“ raabte Gawrilo, „betragt Dig engang, hvordan Du dog seer ud.“

Klimof saac med Rolighed paa sin luvslidte Kjole, sine lappede Beenklæder, og undersøgte derpaa med særdeles Opmærksomhed sine hullede Støvler, især den, paa hvis Spidse han saa selvbehageligt lod sin høire Fod hvile, og idet han derpaa atter vendte sig imod Opsynsmanden, sagde han:

„Nu, hvordan da?“

„Hvorledes!“ raabte Gawrilo, „Du spørger endnu? men Du seer ud som den livagtige Satan; forstaaer Du mig?“

„Spot kun Du, spot kun Du,“ mumlede Skomageren, og blinkede igjen med Dinene.

„Du har atter igjen drukket Dig fuld,“ begyndte Gawrilo paany.

„For at styrke min Sundhed er jeg nødt til at nyde kraftige Drikkevarer.“

„For at styrke Din Sundhed — oh Du fortjente en alvorlig Tugtelse — og han har levet i Petersborg, og roser sig af, der at have faaet en høi Dannelses. Men Du fortjener ikke det Brød, som Du spiser.“

„Gawrilo Andreitsch!“ svarede Klimof, „jeg anerkjender kun een Dommer i dette Spørgsmaal. — Gud alene, og ingen Anden. Gud alene veed, hvad jeg er værd, og om jeg ikke fortjener det Brød, som han giver mig. Hvad den Bebreidelse, at jeg har været drukken, angaaer, saa bærer jeg ved denne Leilighed

ikke Hovedskylden. Een af mine Kammerater har forført mig, og har derefter listet sig bort."

"Og Du uværdige Uæling har ladet Dig forlede som en Gaas. Men herom dreier Sagen sig ikke nu. Her handles om en anden Plan. Barynja'en har Lyst til at gifte Dig bort. Hun tænker, at et Ægteskab skal bringe Dig til at føre et andet Levnet — forstaaer Du mig?"

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Snekker N. Laurzen.

— Smedemester G. Lundström.

— Manufakturhandler A. Fønnesbeck.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 19de October 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trokt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Mumu.

(Fortsat.)

„Ja, ganske vist; — altsaa?“

„Jeg for min Part troer rigtignok, at det var bedre, at Du fik en alvorlig Revselse; men vor Hersterinde har andre Tanker. Vil Du gaae ind paa hendes Bestemmelse?“

„At gifte sig,“ svarede Skomageren smilende, „er meget behageligt for en Mand i min Stilling, og jeg for mit Bedkommende, er meget villig til at tage en Kone.“

„Godt,“ sagde Gavriilo, og maatte hos sig selv indrømme, at Klimof talte ret godt for sig. „Men,“ begyndte han igjen, „jeg veed ikke, om Du ogsaa vil

være tilfreds med den Kone, som man har tiltænkt Dig?"

"Hvem er det, om jeg tør spørge?"

"Tatiana!"

"Tatiana?" gjentog Klimof med vidt opspærrede Dine, og fjernede sig fra Bæggen.

"Hvorfor teer Du Dig saa underlig? behager maaskee Pigen Dig ikke?"

"Jeg har aldeles Intet imod den unge Pige. Hun er blid, besteden, duelig . . . . . men I veed, Gawrilo Andréitsch . . . . . I veed . . . . . denne afskyelige Portner, denne Skovdjevle, dette Spøgelse fra Orkenen løber efter hende . . . . ."

"Ja," svarede Huushovmesteren, med et fortrædeligt Udtryk, "det veed jeg nok; da imidlertid Barynja'en . . . . ."

"Seer I, Gawrilo Andréitsch! Han vil ganske vist dræbe mig. Han vil knuse mig som en Flue. Hvilke Arme! Hvilke Hænder! Han har Hænder som Minins- og Posharsky's-Støtten, og døv er han, saa at han ikke kan høre de Slag, som han uddeler. Har man da ogsaa nogensinde seet saadanne Lemmer? Han slaaer som et Menneske, der i Søvn bevæger sine knyttede Næver. Det er heller ikke muligt at tale ham tilrette; thi foruden at han er døv, er han ogsaa saa dum, at man kan løbe Døre op med ham. Han er et Dyr, et Afgudsbillede, ja værre end dette, et Stykke Træ . . . . . O! Du min Herre og Gud! hvorfor skal jeg da lide saa meget? vistnok er Altting

mig ligegyldigt; bittre Erfaringer og haarde Lidelser have ganske sløvet mig. Al! ja, jeg er ikke mere, hvad jeg forhen har været; jeg er faldet sammen som et gammelt Kar; og med alt det, saa er jeg dog et menneskeligt Væsen og ikke et usælt Redskab alene."

"Lad nu det være godt, og lad os være fri for de mange smukke Talemaader," sagde Gawrilo.

"Herre min Gud!" raabte Klimof, "hvilken usalig Tilværelse jeg dog har! Mon dog min Glendighed aldrig vil faae Ende? Mishandlet af min tydske Herre i min Ungdom, og af mine Kammerater i min bedste Alder, veed jeg ikke hvormegget Ondt der kan forestaae mig i mine ældre Dage."

"Aa, Du Skoflikkersjæl!" afbrød Gawrilo ham, "hvad kan det nytte, at tænke paa alt dette?"

"Hvortil det nytter? Jeg maa sige Jer, at jeg just ikke er meget bange for en lille legemlig Afstraffelse. Naar Barynja'en vilde underhaanden lade mig tildele en Saadan, og behandle mig ordentlig i hendes Folks Paasyn, saa vilde jeg være vel tilfreds; men ligeoverfor dette Dyr . . . . ."

"Paf Dig nu," sagde Gawrilo utaalmodig. Klimof trak sig tilbage. "Men hvis nu," vedblev Huushovmesteren, denne Karl ikke længere var tilstede, vilde Du saa indlade Dig paa Giftermaalet?"

"Jeg erklærer høitideligt, at jeg da gaaer ind derpaa," svarede Skomageren, hvem det store Ord aldrig manglede i mislige Tilfælde.

Huushovmesteren gif nogle Gange frem og tilbage i Bærelset, og lod derpaa Tatiana kalde.

Baskerpigen kom, og blev undseelig staaende paa Dørtærskelen.

„Hvad onsker Du?“ spurgte hun med sagte Stemme.

Gawrilo saae et Dieblif stivt paa hende og sagde saa:

„Tatiana! Din Herskerinde vil gifte Dig bort. Er Du tilfreds dermed?“

„Som Du befaler, Gawrilo Andréitsch! Og med hvem vil hun gifte mig?“

„Med Klimof.“

„Som Du befaler.“

„Han fører sig rigtignok noget letfærdig op; men Barynja'en haaber, at Du vil forstaae at sætte bedre Skik paa ham.“

„Som Du befaler.“

„Det er imidlertid uheldigt, at denne Flegel, Garassim, synes at have forelsket sig i Dig; hvordan har Du ogsaa kunnet forhæve denne Bjørn? Seer Du, han er istand til at slaae Dig fordærvet.“

„Ja, han vil vistnok tage mig af Dage.“

„Han vil ombringe Dig? Hvor roligt Du dog udtaler det! Har han da nogen Ret til at berøve Dig Livet? Derom maa Du selv bedst kunne dømme.“

„Det forstaaer jeg ikke.“ —

„Hvorledes — har Du maaskee givet ham noget-somhelst Lofte?“

„Hvad mener Du dermed?“

„Ukkyldige Skabning!“ mumlede Opsynsmanden.

„Nu kan det være nok for denne Gang,“ begyndte han igjen. „Vi kunne senere tale om denne Sag. Nu maa Du gjerne gaae; Du er en god Pige.“

Latiana neiede, og gif stiltiende bort.

„Bah!“ sagde Huushovmesteren, „Barynja'en kan maaskee have forglempt den hele Gistermaals-Historie til i Morgen. Hvorfor skulde jeg da være urolig for den Sags Skyld? . . . . . og man maa jo dog i det værste Tilfælde kunne faae Bugt med denne Garasfim ved Politiets Bistand. Ustinia Feodorowna!“ raabte han til sin Kone, „sørg for nogen The, Du Kjære!“

Latiana gif efter Samtalen med Opsynsmanden ind i Basser-Huset, og lod sig ikke see den hele Dag efter den Tid. Først græd hun en Stund; men saa tørrede hun sine Dine og gif til sit Arbeide.

Klimof tilbragte Tiden indtil seent ud paa Matten i et Bertshuus, i Selskab med en Kammerat af et skummelt Udseende, og til hvem han fortalte, hvorledes han i Petersborg havde tjent hos en Herre, der ret havde været en Perle af en Mand; men som havde havt et vaagent Die med sine Folk, og som ikke havde baaret over med den mindste Feil hos dem.

Den samme Herre havde druffet umaadelig meget og havde ogsaa i andre Henseender været uordentlig.

Kammeraten hørte meget ligegyldigt paa Klimof's Fortælling; men da denne tilføiede, at han den næste Dag agtede at tage Livet af sig, paa Grund af et indtruffet skjæbnesvangert Tilfælde, saa gjorde hans

mislige Ben ham opmærksom paa, at det nu var paa Tide at gaae til Hvile, og de skiltes derpaa tause og vrantne fra hinanden.

Gawrilo's Haab blev imidlertid ikke opfyldt; Barynja'en havde nemlig sat sig det saa fast i Hovedet, at Klimof og Tatiana skulde ægte hinanden, at hun taledede den hele paafølgende Nat derom med en af de Selskabsdamer, hvis Pligt det var at underholde hende i hendes søvnløse Timer, og som derfor, ligesom de Rudske i Moskau, der kjøre hele Natten, sov om Dagen. Saa snart hun den næste Morgen fik Die paa Huushovmesteren, raabte hun:

„Nu, hvorledes gaaer det saa med vort Giftermaal?“

Han svarede naturligtviis, at Alt gif paa det Bedste, og at Klimof endnu samme Dag vilde fremstille sig for hende som Brudgom.

Enken var i temmelig daarligt Lune, og opholdt ikke Huushovmesteren længe.

Gawrilo lod nu alle Husets Folk møde hos sig, for at raadslaae med dem. Sagen trængte virkelig til et modent Overlæg. — Tatiana gjorde ingen Indvendinger, og Klimof bragte til almindelig Kundskab, at han kun havde eet Hoved at miste, og ikke Flere. Garassim stod paa Dørtærskelen til Folkestuen og iagttog de Forbigaaende med mørke, gjennemtrængende Blikke; han syntes at gjætte, at her skulde stiftes en fordærvelig Sammensværgelse imod ham.

Denne Raadsforsamling bivaanedes ogsaa af en

gammel Forvalter, som blev kaldet „Onkel Ghvost“, til hvis Mening der blev taget fortrinligt Hensyn, og som man derfor ivrig begjærede at vide; men af hvem man ikkun fik at høre en eller anden intetbetydende Lyd, t. Ex.:

„Ja saa! staae Sagerne saaledes? ja, ja, ja!“

Efter den første Raadsførsel besluttede man, for en Sikkerheds Skyld, at indespærre Klimof i et Bærelse, hvor der stod en Vand-Filtreermaskine; derefter fordybede man sig i den alvorligste Overveielse. Man bleve strax enige om, at alle Banskeligheder let lode sig overvinde, naar man vilde bruge Magten; men at man skulde forurolige Barynja'en, og plage hende, derpaa turde man, dog ikke tænke. Endelig udsandt man, efter længe at have snakket frem og tilbage, et Middel til at bilægge dette Anliggende paa en passende og fredelig Maade.

Garassim nærede en dyb Affky for drikkældige Mennesker. Naar han sad paa sin Post ved Indgangen til Boligen, vendte han altid sit Hoved bort med levende Uvillie, naar et drukkent Menneske gik forbi med Huen paa det ene Dre. Paa Grund af denne Jagttagelse lod den opfindsomme Forsamling Tatiana opfordre til, ved Leilighed, i Garassims Nærværelse, at anstille sig, i Gang og Lader, som Beruset.

Den stakkels Pige vægrede sig længe ved at udføre den Rolle, der var bleven hende tildeelt; men tilsidst faldt hun tilføie, da hun indsaae, at der intet andet Middel gaves til at blive fri for sin Tilbeder.

Hun gif ud, for at sætte denne Beslutning iværk, og Klimof, hvem denne Sag dog ogsaa paa en Maade angik, blev befriet fra sit Fængsel

Alles Dine vare henvendte paa Garasfin; fra alle Kroge, bag alle Vinduesgardiner speidede man efter ham, der imidlertid sad paa sin Plads foran Døren ind til Huset, med sin Skovl foran sig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Smedemester Carl B. Florenzen.
  - Kleinsmed L. M. E. Nielsen Petersen.
  - Kleinsmed J. N. J. Nielsen Petersen.
-

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Løverdagen den 26de October 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

M u n u .

(Fortsat.)

Da han blev Tatiana vaer, nikkede han venlig til hende, og lod sin sædvanlige Klukken høre. Skovlen lagde han tilside, nærmede sig til Pigen, og saae hende skarpt ind i Dinene, saa at hun blev meget forskrækket, og vaklede endnu mere end før, samt lukkede sine Dine.

Derpaa tog han hende ved Armen, drog hende med sig over Gaarden, ind i det Bærelse, hvor Folkene vare forsamlede, og kastede hende hen ved Siden af Klimof. Den stakkels Tatiana var halvdød af Angst. Garasim betragtede hende ganske stille, og rakte Haanden ud imod hende til Afsted, som om han vilde sige: „Alt er nu tabt!“ derefter skar han Tænder, og gif

med tunge Skridt tilbage til sin Gælle, hvor han holdt sig indesluttet i 24 Timer.

Rudsken fortalte, at han havde været ved hans Dør for at iagttage ham igjennem en Sprække. Han havde seet ham sidde paa sin Seng, og gynge frem og tilbage, med Hænderne for Ansigtet og med tilbagebøiet Hoved, saaledes som Bognmandskarle og Skibsfolk gjøre, naar de istemme en af deres tungsindige Folkeviser.

Rudsken var kommet til at gysse ved at see dette, og var gaaet bort.

Da Garasfim den næste Dag kom ud fra sit Kammer, mærkede man ingen anden Forandring hos ham, end at hans Ansigt var endnu mørkere end sædvanlig. Men han skjænkede hverken Klimof eller Tatiana den ringeste Opmærksomhed.

Om Aftenen fremstillede begge de Forlovede sig for deres Herskerinde og overrakte hende, efter Skif og Brug, 2 Gjæs, som de bar, hver af dem Een, under Armen. I den paafølgende Uge blev Brylluppet holdt.

Paa Bryllupsdagen selv var Garasfims Forhold usorandret; kun kom han hjem fra Floden, uden at bringe en Draabe Vand med sig, da han havde slaaet Vandkrukken itu undervejs. Da Natten brød frem gif han ned i Stalden, og gned og striglede sin Hest med saadan Hestighed, at det stakkels Dyr, saaledes rystet af hans Jernhaand, neppe kunde holde sig paa Benene.

Dette foregik om Foraaret. Der hengik endnu

et Aar, i hvilket den uforbederlige Klimof's Videnſkab for ſtærke Drikke tiltog ſaa voldsomt, at han blev dømt til at forlade Stedet, og begive ſig med ſin Kone til en af Barynja'ens længſt fraliggende Befiddelſer.

I Begyndelſen pralede han af ſin Banlyſning, og talede i en meget rolig Tone om den. Han forſikkrede, at han ikke vilde lade ſig forknytte, om man endogsaa ſendte ham til hine fjerne Egne, hvor Bøndernes Koner, naar de havde vaſket, hænge deres Vaſt op paa Snore af Snee, og lægge deres Vaſkeredſkaber op paa Skyerne; men det varede ikke længe, førend han blev noget miſmodig og beklagede ſig iſær over, at han, der anſaae ſig ſelv for en meget udmærket Perſon, ſkulde i Fremtiden boe i en Landsby iblandt raae ubehøvlede Bønder. Han blev tilſidſt ſaa ſkrøbelig, at han ikke engang havde Kræfter til at ſætte ſin Hue paa, men maatte have medlidende Sjæles Hjælp hertil.

I det Dieblif, da Bognen, ſom ſkulde bringe denne miſkjendte koſtelige Karl bort, ſkulde til at afgaae, da Kudſken allerede greb ſine Tøiler, og fun ventede paa de ſidſte ved Afſked brugelige Ord: „Gud bevare Eder!“ for at lade ſine Hefte ſmage Bidſken, kom Garasjim ud af ſit Kammer, nærmede ſig til Tatiana, og gav hende et mørkerødt Bomuldſtørklæde, ſom han for et Aar ſiden havde kjøbt til hende. Tatiana, ſom indtil den Tid havde baaret alle Livets Gjenvordigheder med den ſørſte Sindſro' blev ſaa be-

væget over dette sidste Beviis paa Hengivenhed for hende, at hun henflød i Taarer og kyssede den høimodige Dørvogter tre Gange. Han vilde ledsage hende et Stykke paa Bei, og gik ved Siden af hendes Befordring; men blev pludselig staaende, gav sin Elskede en Afskeds-Hilsen med Haanden, og styrede sin Gang henimod Floden.

Det var Aften. Han gik med langsomme Skridt fremad med Blikket hestet paa Handelsflibene ved Moskwa; da blev han opmærksom paa Noget, der lignede et levende Bæsen, som søgte at arbeide sig frem af Mudderet ved Strandbredden.

Han gik hen til det, og saae en lille hvid- og sortpletet Hund, som sittrende paa alle Lemmer bestræbte sig for at kravle frem af Vandet, men som, uagtet alle sine Forsøg, ikke kunde komme op deraf.

Garasim strakte sin Haand ud, og tog den lille Hund op, puttede den ind ved sit Bryst og skyndte sig tilbage til sin Bolig.

Da han var kommen ind i sit Kammer, lagde han det lidende Dyr paa sin Seng, svebte det ind i sit svære Teppe, løb saa først hen i Stalden, for at hente et Knippe Halm, og saa ind i Kjøkkenet, for at faae en Skaal Melk.

Da han kom tilbage bredte han Halmen ud under sin Seng, og satte Melken for det lille Dyr, som han havde frelst. Det var en kun tre Uger gammel Hvalp, hvis Dine først fornylig havde aabnet sig, og som endnu var for svag til at gjøre en Bevægelse, for at

funne nyde noget af Melken, som stod ved Siden af den.

Garassim tog den lempelig ved Hovedet, og dypede dens Snude ned i Melken, som den derpaa drak med saadan Begjerlighed, at den forslugte sig. Den stakkels Dørvogter betragtede Hunden med den største Opmærksomhed, hans Ansigt oplivedes og han beskjef-tigede sig med den hele Natten. Han tørrede den varsomt, svøbte den igjen ind, hvorpaa han paa samme Tid som den, faldt i en fredelig Slummer.

Ingen Moder kan vise større Omhu for sine Børn end den, Garassim havde for denne stakkels Skabning. I nogen Tid saae den meget daarlig ud; den var ikke alene aldeles kraftesløs, men ogsaa særdeles grim. Men efterhaanden udviklede den sig, pleiet med stor Omhu af ham, som havde reddet dens Liv, og kom til at see godt ud.

Den var af spansk Race, og havde lange Dren, busket Hale, som stod i Beiret i Form af en Trompet, og udtrykksfulde Dine. Den var sin Belgjører meget hengiven og fulgte ham, vistende med Halen. overalt hvor han var.

Han vilde give den et Navn, og da han, som alle Døvstumme, vidste, at han tildrog sig Opmærksomhed ved alle de uartikulerede Toner, der kom over hans Læber, saa fremstødte han de to Stavelser „Mu-mu“. Den lille Hvalp begreb snart, at dette Navn, hvormed ogsaa Folkene i Huset benævnedes den, gjaldt den.

Den viste sig følgeagtig og fjelen imod Alle, men holdt kun fortrinlig meget af Garassim, som igjen elskede den overordentlig høit, endog saa høit, at han ikke med Ligegyldighed kunde see paa, naar de andre Tjenesteyende bestjestede sig med den, hvad enten dette nu hidrørte fra, at han frygtede for, man skulde gjøre den Fortræd, eller fra, at han var skinsyg paa dens Hengivenhed for Andre.

Hver Morgen vækkede Mumu ham ved at trække i Kanten paa hans Faarepels, ledede den gamle Hest, med hvem den levede i god Forstaaelse, bag efter ham og fulgte med ham ned til Floden, bevogtede hans Kofst og Skovl, og tillod ikke at man kom hans Kammer nær.

Garassim havde anbragt et lille Hul i Døren til sit Kammer, og saasuart Mumu var smuttet ind igjennem dette, sprang den lystig op paa Sengen, som om den fattede, at den var den sande Herskerinde i den lille Bolig.

Den sov vel ikke uafbrudt hele Natten; men den gjæde dog ikke ligesom de enfoldige Hunde, der sætte sig paa deres Bagbeen, stikke Snuden op i Luften, og gjøe af Kjedsommelighed af Stjernerne tre Gange efter hinanden.

Nei! Mumu hævede kun sin fine Stemme, naar en Fremmed nærmede sig til Husets Dør, eller naar den fornam uogensombelst usædvanlig Støi. Med eet Ord: den var en forstandig Bogterste.

Der var en anden Hund i Gaarden, et gammelt

Dyr med gule Haar og blaffede Pletter. Men da den blev holdt lænket hele Matten, saa blev den liggende ligegyldig i sit Huus, og om den ogsaa engang imellem bevægede sig og gjøede, saa taug den dog snart stille igjen, da den godt kunde indsee, at dens Gjøen baade var kraestesløs og til ingen Nytte.

Som tilhørende Een af de ringeste Betjente kom Mumu aldrig ind i det Indre af Hovedbygningen. Naar Garassim bar Brænde ind i Bærelserne, ventede den altid ved Døren med spidsede Dren og foer op ved den mindste Støi, dreiede sit Hoved snart tilhoire og snart tilvenstre.

Saaledes forløb et Aar. Garassim opfyldte regelmæssig sine Pligter og syntes at være vel tilfreds med sin Tilværelse, da der pludselig mødte ham en aldeles uventet Begivenhed.

Barynja'en gif en smuk Morgenstund op og ned i sin Salon, tilligemed sine Selskaberinder. Hun var den Dag i en meget lykkelig Sindstemning, lo og spøgte, og hendes underdanige Vedsagerinder loe ligeledes, dog ikke uden en vis Frygtsomhed.

De holdt ikke af, at deres lunefulde Hersterinde var saa oprømt; thi naar et saadant godt Lune paa-kom hende, saa forlangte hun, at alle de som omgave hende, ogsaa skulde have et smilende Ansigt, og være muntert stemte. Desuden vare disse Anfald af Livlighed aldrig af lang Varighed, men bleve snart igjen forvandlede til en dyb Sorgmodighed. Imidlertid loe, som bemærket, Alle i dette Dieblif. Hun havde, som

sædvanlig, lagt Kort op, og strax truffet fire Knægte, hvilket havde en fortræffelig Betydning. Hendes The havde ogsaa været særdeles velsmagende, og det i den Grad, at hun belønnede den Pige, der havde tilberedet den, med mundtlig Berømmelse og ti Røpeler i Sølv.

Saaledes befandt hun sig paa det Bedste da hun gik omkring i Bærelset, og der hvilede et tilfreds Smil paa hendes salmede Kinder.

Hun nærmede sig et Bindue, der vendte ud til en lille Have, i hvilken Mumu laae under en Rosenbust, og nok saa peent gnavede paa et Been.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Porcellainsmaler J. G. L. Lambson.

— Lærer E. R. Nehm.

Traadhandlerske Cecilie Glesck.

Sara Marie Hansen, Datter af Skærmagerensvend
J. Hansen.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Løverdagen den 2^{den} November 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Mumu.

(Fortsat.)

Barynja'en blev opmærksom paa den og spurgte:
„Hvem tilhører denne Hund?“

Den Dame, til hvem hun havde henvendt sig, blev forlegen, som enhver Undergiven, der ikke rigtig kan forstaae sin Foresatte.

„Det veed jeg ikke med Visshed,“ svarede hun ganske sagte; „men jeg troer dog, at den tilhører den Dødstemme.“

„Men det er, i Sandhed!“ sagde Barynja'en igjen, „et overmaade smukt Dyr. — Lad den blive bragt herop. Har han allerede havt den i længere

Tid? Hvorledes kan det være, at jeg ikke har bemærket den før? Jeg vil see den!"

Selskaberinden ilede ud i Forvarelsset.

"Stephan!" raabte hun til en Lasei, "bring Mumu hurtigt herop, den er i Haven!"

"Ah! den hedder Mumu; det er et smukt Navn," sagde den gamle Enke.

"Ja, det er et meget smukt Navn," svarede den høflige Dame. "Stephan, skynd Dig!"

Stephan styrtede ned i Haven og greb efter Mumu. Den lille hurtige Hund undslap ham og flygtede hen til sin Herre, som i dette Dieblik var beskjefstiget med at tomme en Vandtønde, som han vendte op og ned paa, som om det havde været en Barretromme. Stephan fulgte paany efter Hunden, og søgte at faae fat paa den, men den snoede sig igjen bort fra ham.

Garassim havde sin Moerskab af at see paa denne Manøver; men Laseien, der blev kjed af sine for-gjæves Bestræbelser, gjorde ham begribeligt ved Tegn, at hans Herskerinde ønskede at see det lille behændige Dyr. Garassim syntes at blive noget urolig over dette Forlangende; men han turde dog intet indvende derimod. Han tog Mumu og gav den til Stephan, som i al Hast satte den ned paa Gulvet i Salonen. Barynja'en søgte med en indsmigrende Stemme at lokke den til sig; men det stakkels Dyr, som aldrig før havde haft sin Fod i saa glimrende Gemakker, var bange for at være der, og vilde gjerne liste sig derfra.

Extract

af

trede Qvartals Regnskab 1867,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.
1. Kassebeholdning fra 2den Kvartal d. N.	387
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	524 Rd. 84 β.
anviist for dette Kvartal	20 — " -
	514 Rd. 84 β.
deraf er indkommet	188 — 22 -
Restance ult. 3die Kvartal.....	356 Rd. 62 β.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 79de Uargang, Nr. 27—39.....	123
Indbetalte Forligs- og Executionssomkostninger, som tidli- gere ere førte til Udgift	
4. Afdrag paa Ublaau:	
Restance fra forrige Kvartal	983 Rd. 22 β.
anviist for dette Kvartal	1938 — " -
	2921 Rd. 22 β.
deraf er indkommet	1933 — " -
Restancer ult. 3die Kvartal	988 Rd. 22 β.
	Rd....
	723

Kjøbenhavn, den 30te September 1867.

Overensstemm

D. S. Olsen.

J. C

Udgift.

	Rd.	ß.
afgifter:		
indviste for dette Kvartal	1205 Rd. 24 ß.	
	1205 Rd. 24 ß.	
indbetalte i Kvartalet	1171 — 48 -	1171 48
indaffordrede ult. 3die Kvartal	33 Rd. 72 ß.	
indtægter	597	48
administrationsomkostninger	60	81
trykbladets Trykning	176	30
indfdrag paa Laanet i Nationalbanken	3000	"
indtægter af Laanet i Nationalbanken	13	5
Kassebeholdning ult. 3die Kvartal 1867	2218	60
	Rd....	7237 80

D. Borgen,
Selskabets Kassefører.

se=Controllen.

C. W. Laurrup.

J. Em. Larsen.

Den blev imidlertid stødt tilbage af den underdanige Stephan, og tumlede bærende henimod Bæggen.

„Mumu, Mumu! kom dog hen til mig, kom til Barynja,“ sagde den naadige Frue; „kom Du dumme Dyr, og vær ikke forsagt!“

„Gaae dog, Mumu, gaae dog til Barynja,“ gjentog Selskaberinderne; men Mumu saa sig bekymret om, og rørte sig ikke af Pletten.

„Hent Noget til den at æde,“ sagde Huusfruen. „Hvad det dog er for et dumt lille Dyr, at det ikke vil komme til mig; hvad mon det kan være bange for?“

„Den er,“ bemærkede en af Selskaberinderne i en ængstelig og bevæget Tone, „den er ikke vant til at opholde sig her.“

Stephan bragte en lille Skaal Melk, og satte den hen for Mumu, men denne lugtede ikke engang til Melken, og vedblev at sitte og at see sig ængstelig om.

„Na, hvor Du dog skaber Dig,“ sagde Barynja'en, idet hun nærmede sig til Hunden, og buffede sig for at flappe den. Mumu vendte Hovedet frampagtigt imod Barynja'en og skar Tænder, hvorfor Barynja'en hurtigt traf Haanden til sig.

Der indtraadte nu en kort Tausshed. Mumu hylede sagte, som om den vilde beklage sig, og gjøre Undskyldninger.

Barynja'en traadte tilbage med en mørk Mine. Hundens pludselige Bevægelse havde forskrækket hende.

„Af! Af!“ raabte alle Selskabsdamerne paa een-

gang. „De er dog ikke bleven bidt? (Mumu havde i sit hele Liv aldrig bidt Noget) For Guds Skyld . . .“

„Slaf den affskyelige Hund bort,“ sagde den Gamle med forandret Stemme. „Hvad er det dog for et ondskabssfuldt Dyr!“ Derpaa vendte hun sig langsomt om, og gik ind i sit Kabinet. Selskabsdamerne saae ængstelige paa hverandre, og vilde gaae efter hende; men hun blev staaende, saae alvorlig paa dem og spurgte: „Hvor vil De hen? jeg har ikke kaldt paa Noget af Dem,“ og trak sig derefter tilbage. De vare ude af dem selv, og vinkede af Stephan; denne greb Mumu, og kastede den ud af Døren, lige for Garasfims Fodder. Allerede en halv Time senere herskede der en dyb Stilhed i hele Huset, og den gamle Dame sad paa sin Divan, mørkere end en Uveirssky.

(Fortsættes.)

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverdagen den 9de November 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

M u n u .

(Fortsat.)

Det er utroligt, hvor ofte Ubetydeligheder kunne aldeles forstemme et Menneske.

Barynja'en var meget ilde stemt den hele Dag, talte med Ingen, rørte ikke ved sine Kort, og havde en urolig Nat. Det forekom hende, at hun ikke havde faaet det sædvanlige kolnste lugtende Vand, og at hendes Hovedpude lugtede af Sæbe; hvorfor ogsaa Huusholderstuen maatte lugte til alt Vinvedet, som var vasket. Med eet Ord: hun var meget oprørt, og ærgrede sig forfærdelig.

Den næste Morgen lod hun Gawrilo falde til sig en Time tidligere end hun pleiede. Han var neppe

kommet inden for Døren i fuld sagte Passiar med sig selv, førend hun udbrød:

„Hvad er det dog for en Hund, som har gjoet den hele Nat nede i Gaarden? den har ikke ladet mig faae den ringeste Smule Sovn inat!“

„Hvad for en Hund? Ah! det har maaskee været den Døvstummes,“ svarede han med en noget usikker Stemme.

„Om den tilhører den Døvstumme eller nogen-
sombhelst Anden, det veed jeg ikke; men saameget veed jeg, at jeg ikke har kunnet sove inat for dens Skyld. Jeg begriber ei heller, hvad den Mæsse af Hunde skal betyde? see, det ønsker jeg rigtignok at vide. Vi have jo een Gaardhund?“

„Ja, vi have Woltschok.“

„Naa, hvortil behøve vi saa Flere? Alting kommer i Uorden her i Huset. Ulykken er, at her intet Tilsyn finder Sted. Og hvortil behøver den Døvstumme en Hund? Hvem har tilladt ham at holde en Hund her paa min Gaard? Da jeg igaar stod i et af Vinduerne, ligger Dyret nede i den lille Have og gnaver paa noget væmmeligt Tøieri, som den havde slæbt hen til et Sted, hvor jeg netop har ladet plante Roser.“ Barynja'en taug et Dieblif stille. „Du skal sørge for, at den Hund endnu idag kommer bort herfra, hører Du det?“

„Det skal skee,“ svarede Gawrilo.

„Endnu idag! — og saa kan Du gaae. Du skal

senere blive hentet herop, for at give Beretning om, hvad der ellers maatte foresfalde," tilføiede Fruen.

Gawrilo gif. Ved at gaae igjennem Salonen, flyttede Huushovmesteren, for en Ordens Skyld, en lille Bordkloffe fra et Sted til et Andet, og da han kom ind i Spisestuen pudsede han i al Stilhed sit Andenæb, og gif saa ud i Forværelset. Her laae Stephan paa en Kistebænk og sov, han lignede en falden Kriger paa en Balplads, med bare Fødder ligesom frampagtigt stukne frem under Overkjolen, som bedækkede ham. Hovmesteren rystede ham vaagen, og gav ham halvhoit en Befaling, som Stephan besvarede med en Lyd, der klang halvt som en Gaben og halvt som en Latter.

Huushovmesteren gif derpaa bort, og Stephan sprang op, tog Kjole og Støvler paa, gif ud og blev staaende paa Gaardtrappen. Efter knap fem Minuters Forlob kom Garassim med en vældig Byrde Brænde paa Ryggen, ledsaget af den fra ham uadskillelige Mumu, (Barynja'en lod selv om Sommeren sit Soveværelse og Kabinettet opvarme). Garassim vendte den ene Side imod Døren, trykkede den op med Skulderen, og styrtede ind i Huset med Brændet, imens Mumu, som sædvanlig, ventede udenfor paa ham.

Stephan benyttede det gunstige Dieblif, kastede sig pludselig over Hunden, ligesom en Høg over en Høne, trykkede den ned paa Jorden, og tog saa sit Bytte med begge Hænder, løb med den, uden engang at give sig Tid til at faae sin Hue sat paa, steg ind

i den første Droske, som fjørte forbi, og skyndte sig i største Fart til Handelstorvet.

Der fandt han snart en Kjøber, hvem han overlod Hunden for en halv Solvrubel og paa den Betingelse, at han maatte holde den bunden idetmindste i otte Dage. Han vendte, saasnart han kunde, tilbage; men steg ud af Drossen, inden han naaede Huset, gik udenom Gaarden og sprang fra en Bagvei over et Plankværk. Den Bei, som Fodgjængere pleiede at benytte, undgik han af Frygt for at møde Garassim. Hans Frygt var imidlertid aldeles ugrundet; Garassim var nemlig ikke til den Tid hjemme. Da han kom tilbage fra Huset, savnede han strax Mumu. Han kunde ikke mindes, at den nogensinde havde forført at vente efter ham indtil han kom, han løb derfor allevegne omkring, for at lede efter den, kaldte paa den paa sædvanlig Viis, gik ind i sit lille Kammer, søgte oppe paa Loftet, løb saa ud paa Gaden, var snart hist, snart her — men alle Bestræbelser vare uden Nytte. Mumu var ikke at finde. Han henvendte sig nu til Tjenestetyendet i Huset og søgte, rigtignok ved fortvivlede Tegn, at udforske hvor hans lille Mumu var; han holdt sin ene Haand en halv Alen over Jorden, og gjorde nogle Tegn i Luften.

Nogle af Folkene vidste virkelig ikke, hvad der var blevet af Mumu, og rystede paa Hovedet; Andre vidste det nok, og smilede derfor istedetfor at svare; men Huushovmesteren tog en overmaade værdig Mine paa, og begyndte at udfjælde Kudskten.

Garassim løb ud af Porten.

Det var allerde Tusmørke da han kom tilbage. Turde man have dømt efter hans udmattede Udseende, hans usikre Gang og hans gjennemstøvede Klædning, saa kunde han gjerne have gennemløbet det halve Moskau i den Tid han havde været borte.

Han blev staaende foran de herskabelige Binduer, kastede et Blik op paa Gaardtrappen, hvor syv Tjenere stode sammen, dreiede sig om og brolede: „Mumu!“ Mumu svarede ikke. Han gik. Folkene saae efter ham, men der var ikke et Smil at see paa Nogen af dem. Ingen sagde et eneste Ord. Den nysgjerrige Forrider Antipka fortalte den næste Morgen i Kjøkkenet, at den Døvstumme havde hele Natten ligget og stønnet.

Den hele næste Dag lod Garassim sig ikke see, saa at Kudsken Potap, til sin store Utilfredshed, maatte hente Vand.

Barynja'en spurgte Gawrilo om hendes Befaling var efterkommet, hvilket han bekræftede. Den næste Morgen forlod Garassim sit Værelse, og begav sig til sin Gjerning. Han indfandt sig ved Middagsbordet, spiste sin Mad og gik bort, uden at hilse paa Nogen. Hans Ansigtstræk, der desuden, ligesom hos andre Døvstumme, vare meget slappe, saae nu ud som om de vare forstenede. Efterat han havde spist, forlod han Huset; men var dog ikke længe fraværende, og efter sin Hjemkomst gik han op paa Høloftet. Den paafølgende Nat var det Maaneskin. Han tilbragte denne Nat med at udstøde dybe Suk, og uophørlig at kaste

sig fra den ene til den anden Side. Paa cengang forekom det ham, som om Nogen rykkede i hans Kjole. Hans hele Legeme skjælvede, dog loftede han ikke engang sit Hoved iveiret, ja, han kneb endogsaa sine Dine tættere til; men nu ruskede det atter i ham, og det stærkere end den første Gang. Han stod da op — og Mumu sprang nu op ad ham med et afrevet Stykke Reeb om Halsen. Et høit Glædeskrig lod fra hans stemmeløse Bryst — han tog fat paa Mumu og trykkede den i sine Arme.

Mumu slikkede igjen lynsnart hans Næse, Dine og Skæg. Han blev en kort Tid staaende tankesuld, klavrede derpaa forsigtig ned fra Høloftet, saae sig speidende om, og kom lykkelig ned i sin Stue, efterat han havde overbevist sig om, at Ingen kunde see ham.

Garasim havde nok mærket, at Hunden ikke var kommen bort ved at have forvildet sig, men at det var foranlediget efter hans Heiserindes Befaling. Hans Medtjenere havde nemlig givet ham at forstaae ved Tegne, hvor uvenlig hans Mumu havde været imod hende, og han besluttede at tage sine Forholdsregler overeensstemmende hermed.

Først gav han Mumu et lille Brød, flappede den, lavede dens Leie tilrette, og begyndte derefter at gruble over, hvorledes han bedst skulde kunne skjule den, og fortsatte denne Grublen den hele lange Nat. Han tilstoppede Abningen i Døren med en gammel Kittel, og da Dagen brød frem var han allerede nede i

Gaarden. Han bevarede dog det kummerfulde Udtryk i sit Ansigt.

Ufskyldige List! men den stakkels Døvstumme kunde ikke falde paa, at Mumu skulde forraade sig ved sin Samren.

Enhver i Huset vidste snart, at den Døvstumme havde faaet sin Hund igjen, og at den var indespærret i hans Kammer, men deels af Medlidenhed med ham og Dyret, maaskee ogsaa af Frygt for ham, lod man ham ikke mærke, at hans Hemmelighed var bleven opdaget. Huushovmesteren fløede sig bag Dret, men lod Sagen gaae sin egen Gang. „Nu, i Guds Navn! maaskee Barynja'en Intet erfarer derom,“ saaledes talte han med sig selv. Derfor var ogsaa den Døvstumme den hele Dag saa flittig som nogensinde før. Han lod intet Græsstraee blive urørt, han pudfede og kradsfede den hele Gaard fra Ende til Uden, oprev alle Pælene af Havehegnet, for at overbevise sig om deres Fasthed, og slog dem ned igjen med egen Haand, kort sagt, han var saa ivrig og virksom, at det endogsaa var hans Herskerinde paafaldende.

I Dagens Løb listede Garassim sig et Par Gange ind til sin Fange, og da Natten kom, lagde han sig ved Siden af den, ikke paa Holostet, men i sin egen Stue, og først en Time efter Midnat bragte han den i fri Luft. Efterat han havde gaaet en lang Tid, og var paa Tilbageveien, hørtes der en Støi bagved et Plankeværk, der vendte ud imod en lille Tvergade. Mumu spidsede Dren, knurrede, nærmede sig til Planke-

værket, snusede og brød ud i en lydelig og gennemtrængende Gjæen. Det var en fuld Maud, som havde faaet ifinde at tilbringe Natten der.

Barynja'en var lige indslumret efter et vedholdende „nervøst Anfald“; disse Anfald indfandt sig altid, naar hun havde indtaget et altfor rigeligt Aftensmaaltid. Den voldsomme Gjæen vækkede hende af Søvn; hun fik Hjertebanken, og tabte Beiret.

„Piger!“ stønnede hun, „Piger!“

De forfækkede Piger styrtede ind til hende i Sovestammeret.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Sadelmager A. H. G. Herr.
  - Handskemagermester B. Poppe.
  - Malermester F. D. Will.
-

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Løverdagen den 16de November 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Mumu.

(Fortsat.)

„Af! Af! jeg døer,“ stammede hun, idet hun forstyrret famlede med Hænderne. „Det er atter denne Hund . . . . . denne forfærdelige Hund! lad Lægen blive hentet! man vil dræbe mig! denne, og bestandig denne Hund, Af!“ og hun kastede Hovedet tilbage, hvilket skulde betyde en Almagt. Der blev hurtigt sendt Bud efter Huuslægen Chanton. Denne Læge, hvis hele Kunst bestod i, at han bar Støvler med bløde Saaler, og at han med en let Haand kunde føle Pulsens, og som sov de fjorten Timer af Døgnet's Fire og Tyve, og altid drog dybe Suk i den øvrige Tid og gav uafbrudt Barynja'en Laurbærdraber,

denne Læge indfandt sig siebliffelig, røgede Barynja'en under Næsen med en brændt Fieder, og rækkede hende, da hun slog Dine op, et lille Glas med bemeldte Draaber paa en Solv-Præsenteerbakke. Hun tog nogle af dem ind, men begyndte strax igjen med en grændende Stemme at beklage sig over Hunden, over Gawrilo, over sin Skjebne, at hun, den stakkels gamle Kone, var forladt af den hele Verden, at ingen havde Medlidenhed med hende, og at alle ønskede hende Døden.

Den ulykkelige Mumu vedblev imidlertid at giøe, og Garassim søgte forgjæves at lokke den bort fra Plankeværket.

„Der — der er den igjen,“ stammede hun med fordreiede Dine.

Lægen hvisttede Noget til en Pige, hvorefter hun styrtede ud i Forværelset og vækkede Stephan; han løb ud for at kalde paa Gawrilo, og denne fik i sin første Hede alle Husets Folk paa Benene.

Garassim saae, idet han vendte sig om, de mange Lys og Skygger som bevægede sig forbi Binduerne; hans Hjerte folte forud, at der forestod ham en Ulykke, han tog Mumu under Armen, løb ind i sit Bærelse og tillaaefede Døren. Nogle Diebliffe senere ruskede fem af Folkene i hans Dør, men holdt op dermed, da de kunde mærke, at den var lukket i Laas.

Gawrilo begav sig skyndsomt derhen, befalede Alle, som vare tilstede, at forblive der og holde Bagt til den næste Morgen, og ilede derpaa selv ind i Pigernes Kammer, for at lade tilmelde Barynja'en ved

den ældste af hendes Selskaberinder, Lubow Lubimowna, med hvem han i Forening pleiede at stjæle The, Sukker og andre lignende Levnetsmidler fra Barynja'en, at den nederdrægtige Hund var, Gud vidste hvorledes, kommen tilbage, men at den ikke skulde leve til den næste Dag. Fruen maatte have den Raade at berolige sig, og ikke ærgre sig mere. Hun vilde imidlertid vistnok ikke være kommen saa hurtig til No, som Tilfældet var, hvis ikke Løgen i sin Tilfærdighed havde givet hende 40 Draaber istedetfor 12, af den omhandlede Medicin. Laurbærdraaberne gjorde deres Virkning — efter et Kvarteers Forløb sov hun igjen trygt og fredelig ind. Men Garassim laae bleg henstrakt paa sit Leie, og holdt fast om Mumu's Snude.

Den næste Morgen vaagnede Barynja'en temmelig seent. Gawrilo ventede paa hendes Opvaagnen, førend han beordrede et afgjørende Angreb paa Garassims Tilflugtssted; for sit eget Bedkommende forberedte han sig paa et heftigt Uveir. Men dette udeblev. Fruen lod, imens hun endnu laae i Sengen falde paa sin ældste Selskaberinde.

„Lubow Lubimowna!“ begyndte hun med sagte og svag Stemme — undertiden paatog hun sig gjerne en forladt og forfulgt Korsdragerindes Mine — „Lubow Lubimowna! Du seer min Tilstand. Gaae, mit fjære Barn, hen til Gawrilo Andreitsch, tal med ham og forhør, om virkelig en elendig Hund skulde være ham dyrebare end hans Herskerindes Rolighed, ja — maaskee hendes Liv! Det vilde være tungt for mig

at tro dette," foiede hun til med Udtrykket af eu dyb Følelse; „gaae, mit Barn, vær saa god at begive dig til Gawrilo.“

Lubow Lubimowna skyndte sig ind i Gawrilos's Kammer.

Hvorom de talte med hinanden er ubekjendt; men kort Tid derefter bevægede en heel Hob Folk sig over Gaarden henimod Garassims Bærelse. Gawrilo gik foran, holdende Haanden paa Huen, endstjøndt der ikke rørte sig en Bind. Ved Siden af ham gik Tjenere og Kofke; Onkel Chwost saae ud af Binduet og ledede det Hele, det vil sige: han gjorde forskjellige Bevægelser med Hænderne.

En Flok Drenge, hvoraf Halvdelen kom løbende ind fra Gaden, fulgte bagefter Troppen med Hujen og Støien. Paa den smalle Trappe, som førte op til Stuen, sad der en Bægter; ved Døren stode tvende Andre forsynede med store Stofke. Man steg op af Trappen og stillede sig langs med samme. Gawrilo traadte hen til Døren, bankede paa den med knyttet Næve og raabte:

„Luf op!“

En kvalt Gisen lod sig høre; men der paafulgte intet Svar fra Garassim.

„Hører Du? Du skal lufke op,“ gjentog han.

„Men,“ bemærkede Stephano nedefra, „han er jo død, Gawrilo Andréitsch, og hører Dig jo slet ikke.“

Alle loe.

„Hvad skulle vi da gjøre?“ svarede Gavriilo oppe fra Trappen.

„Der er jo et Hul der i Døren. Stik Stoffen derigjennem!“

Gavriilo bukkede sig.

„Han har tilstoppet Hullet med en Kittel.“

„Naa, saa stød Kittelen ind.“

En hæs Gisen lod paany.

„Vil I blot høre, hvorledes den forraader sig selv,“ bemærkede Nogle, og brød ud i en stærk Latter.

Gavriilo var ikke ganske vel tilmode og sagde:

„Nei, min Bro'er! vil du have Kittelen stødt ind, saa gjør Du det selv.“

„Ja, saamæn; meget gjerne,“ svarede Stephan og flattrede op af Trappen, tog en Stof, stødte den ind igjennem Hullet, og raabte:

„Kom herud! kom herud!“ Han borede endnu engang med Stoffen, da Stuedøren pludselig sprang op.

Hele Trodsset styrtede strag ned af Trapperne, og Gavriilo foran alle de Andre. Onkel Chwost lukkede sit Vindue til.

„Naa, naa!“ skreg Gavriilo nede i Gaarden; „tov Du lidt? jeg skal nok lære Dig . . . . .“

Garassim stod paa Dørtærskelen uden at bevæge sig. Folkene samlede sig nedefor Trappen.

Garassim saae ovenfra ned paa alle disse smaa kioleklædte Folk, og satte Hænderne i Siden; han saae i sin røde Bondeskjorte ud som en Rjæmpe lige overfor dem. Gavriilo gik et Skridt fremad.

„Hør Du,“ sagde han, „understaae Dig ikke!“ og han begyndte at gjøre ham begribelig ved Tegn, at hans Herskerinde forlangte hans Hund udleveret uden Modsigelse. „Du skal strax give den fra Dig, ellers vil det gaae Dig galt.“

Garassim saae først paa ham, og saa paa Hunden; betegnede paa sin egen Hals Sammentrækningen af en Strikke, og saae Huushovmesteren med en spørgende Mine ind i Ansigtet.

„Ja vist,“ svarede han, og nikkede med Hovedet; „ja, ubetinget.“

Garassim slog Dinene ned, rettede sig derpaa i Beiret, viste atter paa Mumu, som hele Tiden viftede uskyldigt med Halen, og bevægede sine Øren nysgjerrig frem og tilbage ved hans Side, gjentog Kvælningsbetegnelsen paa sin egen Hals, og slog sig betydningsfuld for Brystet, som om han vilde give tilkjende, at han selv vilde overtage at skaffe Mumu ud af Verden. Men Gawrilos's Bink og Miner lode forstaae istedetfor Svar: at Garassim nok vilde bedrage ham.

Garassim betragtede ham foragtelig og smilede, slog sig endnu engang for Brystet, og smækkede Døren til.

Folkene saae tause paa hverandre.

„Hvad skal det betyde?“ begyndte Gawrilo, „nu har han jo igjen lukket sig inde.“

„Lad Du ham nu kun være i Fred, Gawrilo Andréitsch!“ yttrede Stephan; „hvad han har lovet,

det vil ganske vist skee. Han er nu engang saaledes; hvad han har givet Løfte om, det holder han ganske bestemt. Deri er han forskjellig fra alle os Andre. Hvad der er sandt, det skal erkjendes for Sandhed. — Saaledes bør det være."

"Ja vel," gjentog Alle, og nikkede med Hovedet. "Saaledes bør det være. Ja!"

Unkel Ghwoft aabnede sit Vindue, og sagde ligeledes Ja.

"Nu vel!" svarede Gawrilo, "jeg skal intet have imod at lade det komme an paa en Prøve. Men Bagten skal forblive paa Stedet. Heida, Jeroschka!" lagde han til, og vendte sig imod en bleg Dreng i en guul Rankins Jakke, der agerede Gartner, "Du har intet Andet at bestille; tag en Stok og sæt Dig her, saasnart der skulde foresfalde Noget, saa maa Du strax komme hen til mig." Jeroschka tog en Stok og satte sig paa det nederste Trappetrin. Nu fordeelte Forsamlingen sig med Undtagelse af nogle enkelte Nysgjærrige af Drengene; men Gawrilo gik ind i sin egen Bolig og lod berette sin Herskerinde ved Unbow Lubimowna, at Alting var fuldbyrdet efter hendes Befaling. For Intet at forsømme, lod han ogsaa det Foresaldne indberette til Dyrigheden.

Barynja'en slog en Knude paa sit Lommelørklæde, heldte noget Hovedvand derpaa, lugtede til det, gned sig i Lindingerne, drak sin The og faldt i Søvn, dette sidste endnu som en Virkning af de indtagne Draaber.

En Timeetid efter al denne Alarm aabnedes

Døren til Garasfims Stue og han kom tilsyne. Han havde sin Søndagskjole paa og førte Mumu i en Snor ved Siden af sig.

Zeroschka gjorde Plads for ham, og lod ham komme forbi. Drengene og Alle som vare i Gaarden betragtede ham i Stilhed.

Han vendte sig ikke engang om, og satte først sin Hue paa, da han kom ud paa Gaden.

Gawrilo sendte den førnævnte Zeroschka bag efter ham, for at iagttage, hvad han tog sig for.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skræder J. A. Andersen.

Andrea Hansine Hansen, Hørfæmmer Hansens
Enke.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Løverdagen den 23de November 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Mumu.

(Sluttet.)

Zeroschka saae i Afstand, at han gik med sin Hund ind i et Bertshuus, og han vilde vente indtil han kom ud derfra.

I Bertshuset kjendte man Garassim og forstod hans Tegn. Han forlangte en Kaalsuppe med Kjødet til, og satte sig med Armene støttede paa Bordet.

Mumu stod ved Siden af hans Stol og saae ganske rolig paa ham med sine floge smaae Dine. Dens Skind glindsede og man kunde see, at dens Haar var nylig kæmmet.

Den bestilte Suppe blev bragt Garassim. Han

brød noget Brød i den, skar Flesket i smaae Stykker, og satte Tallerkenen ned paa Gulvet.

Mumu gav sig til at æde af Maden med sin sædvanlige Siirlighed. Den berørte den neppe med sin fine Snude. Garassim sad længe og saae paa den; to store Laarer rullede pludselig ned fra hans Dine, den Ene af dem faldt ned paa Hundens Pande og den Anden i Suppen.

Han skjulte sit Ansigt med sine Hænder.

Mumu fortærede Halvdelen af Tallerkenens Indhold og gif saa bort, efter at have sliffet sig.

Garassim stod op, betalte Suppen og gif ud; Dpvarteren, der ikke rigtig vidste, hvad han skulde tænke om det Pæserede, saae efter ham.

Da Jeroschka blev Garassim vaer, forstak han sig bag et Hjørne, lod ham gaae forbi, og fulgte saa igjen efter.

Garassim gif i al Mag og lod ikke Mumu komme løs fra Snoren. Ved et Gadehjørne blev han raad-vild staaende, og gif saa ind paa Weien til det saakaldte „Krimmske Badested“.

Underveis gif han ind i Gaarden ved et Huus, til hvilket der var opført en Fløi, og nedslug tvende Teglsteen, som han førte med sig under Armen. Fra Badestedet gif han ned til Flodbredden, og kom til et Sted, hvor to Baade, som han tidligere havde lagt Mærke til, vare bundne til Bæle og hvori Alarerne laae. I den ene af disse Baade sprang han ned med Mumu. En gammel halt Mand kom ud fra en Hytte,

der laae i Hjørnet af en Kjøkkenhave, og raabte efter ham. Men Garasfim nikkede kun til ham, og roede med en saadan Kraft, at han, endstjondt Strømmen var imod, allerede i faae Dieblikke var kommen flere Hundrede Skridt bort. Oldingen blev staaende lidt, men haltede saa tilbage til sin Hytte.

Garasfim roede længere og længere frem. Mostau laae langt bag ved ham. Man kunde see Enge, Haver, Agerland og Skove strække sig langs med Strandbredden; ligeledes kunde man see Bønderhuse. Binden bar fra Land. Han lagde Aarerne tilside, bøiede Hovedet ned imod Mumu, der sad paa et tørt Tverbrædt foran ham — Bunden var fuld af Vand —, og rørte sig ikke fra Stedet, men holdt sine store Hænder paa kryds over Dyrets Ryg, imens Strømmen førte Baaden langsomt tilbage imod Staden.

Endelig reiste Garasfim sig op, snoede med megen Hurtighed, og med et Udtryk af dyb Smerte i sit Ansigt, Snoren om de Stene, som han havde bragt med sig, slog en Lokke paa Snoren, fastede den om Halsen paa Mumu, løftede denne i Beiret og saae paa den for sidste Gang. Hunden saae igjen uden Frygt og tillidsfuld paa ham, og logrede for ham. Han vendte sig om, lukkede sine Dine og lod den falde. Garasfim hørte Intet, hverken Mumus heftige Jamren da den faldt ned i Vandet, ei heller hvorledes dette slog voldsomt op der, hvor den sank ned.

For ham var den meest larmende Dag uden Lyd og Klang, mere end selv den roligste Nat er det for

os, og da han igjen aabnede sine Dine, skulpede de smaae Bølger ligesom før, den Ene jagende efter den Anden, henover Floden, og pladskede om begge Baadens Sider; kun langt bagved bevægede Bandet sig i videre Kredse imod Strandbredden.

Saa snart Jeroschka tabte Garassim af Sigte, vendte han tilbage, og afslagde Beretning om alt, hvad han havde seet.

„Nu, ja,“ sagde Stephan, „han har druknet den. Paa ham kan man forlade sig, naar han lover noget.“

Ingen saae Garassim den hele Dag. Han kom ikke hjem til Middagsmaaltidet og heller ikke, da der blev spist til Aften.

„Det er dog en underlig Fyr, den Garassim,“ sagde den tykke Baskerkone; „jeg kan sandfærdig ikke forstaae, hvorledes man kan gjøre saadant et Bæsen for en Hunds Skyld.“

„Garassim har jo været her!“ raabte pludselig Stephan, og tog sig en Skefuld Grød.

„Hvorledes? Naar?“

„For et Par Timer siden. Det er ganske vist. Jeg mødte ham ved Porten; han gik atter bort ud igjennem den. Jeg havde nok havt Lust til at spørge ham lidt ud om Hunden, men han syntes at være i ondt Lune. Han stødte mig fra sig; sagtens var det kun hans Hensigt, at blive fri for mig; men han gav mig et saa usædvanligt Puf i Rygraden, at jeg endnu gruer ved Tanken derom,“ og idet Stephan uvilkaarligt smilede, krummede han Ryggen og gned den.

„Ja,“ tilføiede han, „en velsignet Næve har han, det er vist og sandt.“

Alle loe af Stephan, og da de havde spist, gif de til Ro.

Men paa samme Tid gif, med lange og rastløse Skridt, en Kjempe, med en Bylt paa Skuldrene og en lang Stof i Haanden, paa Landeveien til T***; og det var Garassim. Han vandrede, uden at see sig om, til sit Huus, til sin hjemlige Landsby. Da han havde drufnet den stakkels Mumu, løb han ind i sit Bærelse, pakkede nogle af sine Giendele ind i et Dækfen og rullede dette sammen til en Bylt, fastede denne op paa Skulderen, og begav sig bort. Da man bragte ham til Moskau, havde han lagt temmelig noise Mærke til denne Bei; den Landsby, hvorfra Barynja'en havde ladet ham hente, laae ikke over fem og tyve Verster fra Landeveien. Han gif med en vis uroffelig Kjæthed, med en fortvivlet, men dog tillige tilfreds Bestemthed fremad paa denne. Han vandrede med et let Bryst, stirrede fast og ligeud i det Fjerne. Han skyndte sig som om hans Moder ventede paa ham i Hjemmet, som om hun kaldte ham til sig efter hans lange Vandring paa et fremmed Sted, og iblandt fremmede Menneſker.

Den frembrydende Sommernat var stille og varm; paa den ene Side, hvor Solen var gaaet ned, var det endnu lyst i Horizonten, og Himlen var rød af det svindende Dagsljær — paa den anden Side viste allerede det blaaliggraae Mørke sig, hvorefter Natten

fulgte. Bagtlerne sloge rundtomkring i Hundredevis, og den ene Bagtelkonge raabte til den Anden.

Garasfim kunde ikke høre dem ligesaa lidt som den natlige Susen igjennem de Træer, forbi hvilke han vandrede med faste Skridt; men han sporede den velbekjendte Duft af Kornet, som modnedes, den viftede over til ham fra de i natligt Mørke indhyllede Marker; han folte, hvorledes vinden — vinden fra hans Hjemstavn — blæste ham imøde, mildt bestrog hans Ansigt, og legede med hans Haar og Skæg.

Han kunde skimte foran sig den Bei, der snorlige førte til hans Hjem, saa paa Himlen de utallige Stjerner, der belyste hans Bei, og han gik bestandig fremad, kraftig og modig som en Løve, saa at den opstaaende Sol lyste med sine røde Straaler paa vor Vandrer, der først nu var kommen rigtig i Gang, og som allerede var fjernet omtrent fem og tredive Verster fra Moskau.

Efter tvende Dages Gang betraadte han atter sin lille Hytte til stor Forundring for en Soldaterenke, som man havde indkvarteret der.

Efterat han havde forrettet sin Andagt for Helgenbillederne, gik han strax hen til Starosten. Denne faldt først i stor Forundring, men da han var kommen sig heraf, og da Hø høsten netop var i Gang, gav man Garasfim, der, som bekjendt, var en udmærket Arbejder, en Lee i Haanden — og han begyndte at meie ligesom tidligere, at meie saaledes, at Bønderne rystede

paa Hovedet naar de saae, hvilke Skaar han kunde hugge, eller hvorledes han kunde haandtere sin Rive.

Man havde imidlertid savnet Garassim Dagen efter at han var flygtet. Man gik ind i hans Kammer, gjennemsøgte det og berettede Gawrilo Sagen. Denne kom tilstede, saae sig overalt om, trak paa Skuldrene og affagde den Kjendelse, at den Døvstumme enten var flygtet eller havde druknet sig tilligemed den tosfede Hund. Der blev gjort Anmeldelse om Sagen for Politiet og for Barynja'en. Denne blev yderst forbittret, gav sig til at græde, og befalede, at man skulde opsøge Garassim, hvad det end skulde koste. Hun paastod tillige, at hun ingensinde havde befalet, at man skulde dræbe hans Hund, og tog tilsidst Gawrilo saaledes i Skole, at han tabte baade Næse og Muud, og kun gik omkring og brummede: „hum! hum!“ indtil Onkel Chwoft brummede endnu stærkere end han i samme Toneart, og derved beroligede ham.

Endelig kom da Efterretningen om, at Garassim var vendt tilbage til sin Hjemstavn.

Barynja'en gav sig nogenlunde tilfreds, og gav først Befaling til at lade ham komme tilbage til Moskau; men sidenefter erklærede hun, at hun aldeles ikke kunde bruge et saa utaknemmeligt Menneske.

Forresten afgik hun fort efter ved Døden, og hendes Arvinger lode ikke alene Garassim blive hvor han var, men affledigede endog alle Moderens andre Tjenestefolk, imod at give dem Kostpenge.

Garassim lever endnu den Dag idag som Peber-

svend i sin Hytte; han er rask og kraftfuld ligesom forhen, arbejder endnu ligesaameget som fire Andre, og har bevaret sit alvorlige, tilbageholdne Væsen. Naboerne have imidlertid bemærket, at han efter sin Tilbagekomst fra Moskau har opgivet al Omgang med det smukke Kjon; han seer intet Fruentimmer og holder ingen Hund.

Det er, siige iøvrigt Bønderne, en stor Lykke for ham, at han kan hjælpe sig uden Fruentimmer. Hvad Hunden angaaer, hvortil siulde han vel bruge den? der var dog ingen Tyv, der selv med Magt lod sig slæbe hen til hans Bopæl.

I et saadant Ry for Kjempestyrke staaer den Døvtumme.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Dlhandler E. Smith.

— Chorsanger ved det Kgl. Theater J. P. G.
Gebuhr.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 30te November 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de December 1867, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

en Administrator og

en Revisor, samt

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de November 1867.

D. J. Olsen. J. C. Bondrop.

J. Em. Larsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Oversat.)

Det Mod, som en ung Pige udviste, ved i Slutningen af Paul den Førstes Regjeringstid at reise tilfods fra Siberien til St. Petersborg, for at bede om Naade for sin Fader, vakte paa den Tid tilstrækkelig Opsigt til at foranledige en berømt Forfatter til at gjøre en Romanheltinde af denne rørende unge Reisende. Men Folk, som havde kjendt hende, syntes utilfredse med, at Kjærligheds-Eventyr og romantiske Anskuelser vare tillagte en ung og ædel Jomfru, som aldrig havde kjendt anden Videnskab end den rene datterlige Kjærlighed, og som uden Andres Hjælp eller Raad fandt i sit Hjerte Opfordring til den ædelmodigste Handling, og Kraft til at udføre den.

Om end Fortællingen om hendes Hændelser ikke frembyder den overraskende Deeltagelse, hvormed en Romanskriver kan begeistre for sine opfundne Personligheder, saa vil man dog maaske ikke aldeles uden Fornøielse læse hendes Livs Historie, som uden nogen anden Prydelse, end den som Sandheden medfører, er bleven tiltrækkende ved hende selv.

Prascovie Lopouloff var hendes Navn. Hendes Fader, som var af en adelig Familie i Ukraine, var født i Ungarn, hvorhen tilfældige Omstændigheder havde ført hans Forældre, og han tjente i nogen Tid ved de sorte Husarer; men han forlod snart denne

Tjeneste, for at komme til Rusland, hvor han giftede sig. Han valgte ogsaa tilsidst den militaire Løbebane i sit Fædreland, og tog længe Deel i flere Feldttog imod Tyrkerne.

Man kjender ikke Anledningen til hans Forviisning til Siberien eller den forudgaaende Sag imod ham, ligesom ogsaa den senere foretagne fornyede Undersøgelse af denne er blevet holdt hemmelig. Nogle have imidlertid paaستاet, at en Foresats Fjendskab imod ham, paa Grund af udviist Insubordination, havde bevirket hans Domsældelse. Hvorledes dette end forholder sig, saa er det dog vist, at han, paa den Tid, da hans Datter begyndte at tale om sin Reise, havde henvend fjorten Aar været i Siberien, forviist til Ischim, en Landsby nærved Grændsen af Statholderskabet Tobolsk, hvor han maatte leve med sin Familie af en lille Indtægt af ti Copeker*) om Dageu, som blev anvist til de Fanger, der ikke vare domte til offentlige Arbeider.

Den unge Prascovie bidrog ved sit Arbeide til sine Forældres Underholdning, ved at hjælpe Vasker-konerne og Høstfolkene, og ved at tage Deel i alle de landlige Sysler og Arbeider, som hendes Kræfter tillode hende at beskæftige sig med. I Betaling herfor fik hun Korn, Hg, eller nogle Bælgfrugter.

Da hun som Barn var kommet til Siberien, og ikke havde nogen Tanke om en bedre Skjebne, overgav

---

*) En Coppek gjælder lidt over en Dansk Skilling.

hun sig med Glæde til de moissommelige Arbeider, som hun dog havde stor Besværlighed ved at udholde. Hendes fine Hænder syntes at have været dannede til ganske andre Beskæftigelser. Hendes Moder, der gik aldeles op i Omfarg for det fattige Huusvæsen, syntes at bære sin sorgelige Stilling med Taalmodighed; men hendes Fader, som fra sin Ungdom var blevet vant til Krigernes virksomme Liv, kunde ikke hengive sig i sin tilfikkede Lod, og gav sig undertiden aldeles til Priis for saadanne Anfald af Fortvivlelse, hvortil ikke engang den hoieste Grad af Ulykke kunde berettige.

Omendstjondt han søgte at undgaae at lade Pras-covie see de Befymringer og den Kummer, som fortærede ham, havde hun dog igjennem Sprækkerne i den Mellemvæg, som adskilte hendes lille Aflukke fra hendes Forældres Bærelse, mere end eengang været Vidne til deres Taarer, og hun havde allerede i nogen Tid grublet over deres grusomme Skjebne.

Lopouloff havde for flere Maaneder siden henvendt sig med en Ansøgning til Statholderen over Siberien, som aldrig havde svaret paa hans foregaaende Bøn-skrifter. En Officeer, som i Tjenestesager reiste igjen-nem Ischim, havde paataget sig at besørge hans Brev-skab, og lovet at støtte hans Indsigelser imod hans Forviisning hos Statholderen. Den ulykkelige Land-slygtige havde bygget noget Haab derpaa; men han fik ligesaaalidt Svar dennegang, som tidligere. Enhver Reisende, enhver Coureer, der kom fra Tobolsk (hvilket rigtignok kun sjelden hændtes) forogede de Lidelser,

som havde overvældet ham, med et skuffet Haabs svære Pinsler.

I et af disse mørke Diebliske fandt den unge Pige, da hun kom hjem fra et Høstarbeide, sin Moder badet i Taarer og blev forfærdet over sin Faders Bleg-
hed og mørke Blikke, og over at han aldeles overlod sig til sin Smertes Raserie.

„See, der er,“ raabte han, da han så Die paa hende, „den grusomste af alle mine Ulykker! See der det Barn, som Gud har givet mig i sin Bredde, for at jeg skal lide dobbelt ved hendes og ved mine egne Ulykker, for at jeg skal see hende langsomt hensvinde for mine Dine, udmattet af trælsomme Arbeider, og for at Fadernavnet, som udgjør alle andre Menneffers Lykke, skal være for mig alene Topmaalet af Himlens Forbandelser!“

Den forfkrækkede Prascovie styrtede sig i hans Arme. Det lykkedes vel Moderen og Datteren at berolige ham, ved at blande deres Taarer med hans, men denne Scene gjorde et heftigt Indtryk paa den unge Piges Sind. Hendes Forældre havde for første Gang talt aabent ligeoverfor hende om deres fortvivlede Stilling; for første Gang kunde hun gjøre sig en tydelig Forestilling om sin Families hele Ulykke.

Det var paa dette Tidspunkt og i hendes fjortende Aars Alder, at den første Tanke opstod hos hende om at begive sig til St. Petersborg, for at bønfulde om Naade for sin Fader. Hun fortalte selv, at denne lykkelige Tanke var en Dag kommet som et Lyn,

ligesom hun havde holdt sin Andagt, og at den havde fremkaldt en ubestribelig Forvirring hos hende. Hun har altid følt sig overbevist om, at den var en guddommelig Indskydelse, og denne faste Tillid holdt hende opreist under de senere meest nedtrykkende Begivenheder i hendes Liv.

Indtil den Tid havde Haabet om Frihed aldrig trængt ind i hendes Hjerte. Denne for hende ny Følelse opfyldte hende med en stor Glæde; hun henfaldt strax i en Bøn; men' hendes Tanker vare saa forstyrrede, at hun, uden at hun vidste hvorum hun vilde bede Gud, alene bad ham om, at han ikke vilde berøve hende den lykkelige Tilstand i hvilken hun befandt sig, men som hun ikke formaaede at tolke med Ord. Hendes Plan til at reise til St. Petersborg, der at kaste sig for Keiserens Fødder og at bede om Naade for sin Fader, udfoldede sig imidlertid snart i hendes Sind og bestjefstigede hende udelukkende fra den Tid.

Hun havde valgt sig i Udkanten af en Birkeskov, der laae i Nærheden af hendes Hjem, et Yndlingssted, hvor hun ofte begav sig hen for at holde Bøn, og hun blev efterhaanden mere og mere ivrig i at gaae derhen. Der bad hun, aldeles optaget af sit Forhavende, af sin unge Sjæls hele Fylde til Gud, om at ville begunstige hendes Reise og give hende Styrke og Midler til at iværksætte den. Hengivende sig til Tanken herom, forglemte hun sig ofte saaledes i Skoven, at hun forsømte sine sædvanlige Bestjefstigelser,

og tildrog sig derved Bebreidelser af sine Forældre. Det varede længe inden hun vovede at aabenbare for dem det Foretagende, paa hvilket hun pønsede. Hendes Mod svigtede hende, hvergang hun nærmede sig til sin Fader, for at begynde paa dette dristige Forslag, hvis lidet heldige Fremgang hos ham hun forudsaae. Hun bestemte imidlertid, da hun troede tilstrækkelig at have modnet sin Plan, Dagen, paa hvilken hun vilde omtale den, og foresatte sig kraftigen at beseire sin Frygtsomhed.

Da den af Brasçovie fastsatte Tid var kommen, gik hun tidlig ud i Skoven for at anraabe Gud om Mod til rigtig at udtrykke sig, og om den til at overtale sine Forældre fornødne Beltalenhed; hun kom omsider tilbage til Hjemmet med den Beslutning, at tale til den af sine Forældre, som hun først mødte. Hun ønskede imidlertid, at Hændelsen vilde lade hende træffe sin Moder, af hvem hun haabede den største Føielighed; men da hun nærmede sig Huset saa hun, at hendes Fader sad paa en Bænk i Nærheden af Døren og røg en Pipe Tobak. Hun gik modig hen til ham, begyndte at udvikle sin Plan og bad ham med al den Varme, som hun besad, om Tilladelse til at reise til St. Petersborg. Da hun havde endt sin Tale, tog Faderen, som med største Alvor og uden Afbrydelse havde hørt paa den, hende ved Haanden, og gik med hende ind i det Værelse, hvor hans Kone var ifærd med at tilberede Middagsmaaltidet.

„Min Hustru,“ raabte han, „jeg bringer gode

Efterretninger! vi have fundet en mægtig Beskytter; vor Datter der, vil strax reise til St. Petersborg, og vil velvillig paatage sig selv at tale med Keiseren."

Lopouloff fortalte derefter paa en spøgfuld Maade alt, hvad Prascovie havde sagt til ham.

„Hun skulde hellere,“ svarede Moderen, „passe sin Gjerning, end fortælle disse urimelige Indfald.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Maler J. T. Berg.

— Tomrer J. Berg.

— Porcellainfabrikant N. T. Buurmeister.

— — — E. G. Larsen.

Modehandlerinde Christine Petersen.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 7de December 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de December 1867, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

en Administrator og

en Revisor, samt

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de November 1867.

D. J. Olsen. J. C. Bondroy. N. C. Lauthrup.

J. Em. Larsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

Den unge Pige havde vel forud væbnet sig imod sine Forældres Brede, men hun havde Intet at sætte imod deres Spot, der syntes at tilintetgjøre alle hendes Forhaabninger.

Hun gav sig til at græde bitterlig.

Hendes Fader, hvem et Dieblisk Munterhed havde bragt ud af sin sædvanlige Stemning, fik strax igjen sin hele Strengthed tilbage. Imens han skjendte over Anledningen til hendes Taarer, omarmede hendes Moder hende smilende.

„Kom,“ sagde hun, idet hun gav hende en Dug, „og lad os begynde med at dække Middagsbordet, saa kan Du siden, efter Din Veilighed reise til St. Petersborg.“ —

Denne Scene var mere beregnet paa at gjøre hende kjed af sine Planer, end paa at bebreide hende samme, eller paa at bruge en haard Medfart imod hende for dem; den Ydmygelse, som hun led ved at see sig behandlet som et Barn, forvandt hun dog snart, og den gjorde hende ikke modløs.

Isen var brudt; hun kom idelig og altid tilbage til sin Gjenstand, og hendes Bønner bleve snart saa talrige og saa besværkelige, at hendes Fader blev utaalmodig derover, skjendte alvorlig, og forbød hende strengt at tale mere derom. Hendes Moder søgte med Blid-

hed at gjøre hende begribeligt, at hun endnu var altfor ung til at tænke paa et saa vanskeligt Foretagende.

Fra den Tid forløb der tre Aar, uden at Bras-covie vovede at fornye sine indstændige Begjeringer i den oftnævnte Anledning. En langvarig Sygdom, som hendes Moder gennemgik, nødte hende til at udsætte sin Plan til mere gunstige Tider. Der hengif imidlertid ikke en eneste Dag paa hvilken hun ikke tilføiede sine sædvanlige Bønner den Særlige, at hun maatte faae sin Faders Tilladelse til at reise, i den fulde Overbeviisning, at Gud vistnok engang vilde bønføre hende.

Dette gudfrygtige Sind, denne levende Tro hos en saa ung Person maa synes saa meget mere usædvanlige, som de ikke skyldtes hendes Opdragelse. Uden at være blottet for Religion, beskjæftigede hendes Fader sig ikke meget med at bede; og endskjøndt hendes Moder var mere nøiagtig i denne Retning, saa manglede hun dog en omhyggelig Oplærelse, og Bras-covie var kun sig selv de Følelser skyldig, der besjelede hende. Hendes Forstand var blevet uddannet i de sidste tre Aar; den unge Pige havde allerede erhvervet sig større Vægt i sin Families Raadslutninger: hun kunde sølgelig paany foreslaae og forhandle om sin Plan, som hendes Forældre ikke længere betragtede som en Barnestreg, men som de bestrede med saamegen større Kraft, som hun var blevet dem mere og mere uundværlig.

De Hindringer, som de lagde for hendes Afreise,

maatte naturligviis gjøre Indtryk paa hendes Hjerte. De søgte ikke mere at overtale hende ved Spøg eller ved Trudser, men ved Kjertegn og Taarer.

„Vi ere allerede gamle,“ sagde de til hende, „vi besidde hverken Formue eller Venner i Rusland; kunde Du virkelig have Mod til at lade dine Forældre, hvis eneste Trost Du er, blive tilbage i denne Orken, og det ene for at foretage en farlig Reise, som kan bringe Dig i Fordærvelse, og koste dem Livet, istedetfor at forstaffe dem Frihed?“

Til deslige Fornuftbetragtninger havde Prascovie intet andet Svar end sine Taarer; men hendes Billie rokkedes ikke derved, thi hun blev hver Dag fastere i sin Beslutning.

Der viste sig isøvrigt en anden Vanskelighed af en endnu mere betydningsfuld Bestaafenhed end hendes Faders Modstand; hun kunde nemlig ikke reise uden Pas, uden hvilket det ikke engang var hende mulig at fjerne sig fra Landsbhyen, hvori hun opholdt sig. Det var paa den anden Side heller ikke rimeligt at Statholderen, der ingensinde havde besvaret deres Breve, vilde tilstaae dem en saadan Begunstigelse.

Prascovie blev da atter tvunget til at udsætte sin Reise til en anden Tid, og alle hendes Tanker dreiede sig nu om Midlerne til at erholde et Pas.

Der opholdt sig paa den Tid i Landsbhyen en Fange ved Navn Neiler, som var født i Rusland, og Søn af en tydsk Skræder. Dette Menneske havde i nogen Tid været Tjener hos en Studerende ved Uni-

versitetet i Moskau, og han kunde tilskrive denne Omstændighed, at han i Ischim blev anseet for en Fristænker, hvorimod han selv ansaae sig for en Bantroende. Dette Slags Taabelighed i Forening med det mere nyttige Skræderhaandværk, som han forstod, havde gjort ham bekjendt med Beboerne og Fangerne, af hvilke Nogle lode ham lappe deres Klædninger, og andre morede sig over hans Urimeligheder. Til de Sidstes Tal hørte Lopouloff, til hvem han undertiden kom.

Neiler, som kjendte den unge Piges troende Sind, drev Spot med hendes Gudsfrygtighed, og kaldte hende „den bellige Prascovie“. Denne, som tiltroede ham større Dygtighed end han besad, besluttede at henvende sig til ham for at komme i Besiddelse af en Ansøgning, som hun vilde stille til Statholderen, i det Haab, at hendes Fader, naar han ikke havde andet at bestille med den end at underskrive, let vilde bestemme sig hertil.

Prascovie var en Dag blevet færdig med sin Vask ved Strandbredden, og isærd med at vende tilbage til sit Hjem. Førend hun gif gjorde hun, som hun pleiede, flere Gange Korsets Tegn, og tog derpaa med megen Besvær det vaade Linned paa Armen. Neiler, der tilfældigviis gif forbi, gjorde, da han blev hende vaer, som sædvanlig, Nar af hende.

„Dersom De,“ sagde han, „havde gjort nogle flere af disse Gebærder, saa vilde De nok have bevirket et Mirakel, og Deres vaskede Loi vilde vist være gaaet

alene hjem. Giv mig det," tilføiede han, idet han bemægtigede sig hendes Bylt, „saa skal jeg vise Dem, at de Bantroer, som De hader saa meget, ogsaa kunne være skikkelige Mennesker."

Han tog virkelig derefter Kurven og bar den lige til Byen. Undervejs talte Præscovie, som kun nærede det ene Ønske at faae et Pas, til ham om Ansøgningen og om den vigtige Tjeneste, som hun ventede sig af ham. Uheldigviis forstod vor Philosoph ikke at skrive. Han tilstod at han fra det Dieblif af, at han havde indviet sig til Skræderstanden, aldeles havde forsømt sin Dannelselse; men han opgav for hende et Menneske i Landsbyen, som kunde opfylde hendes Haab. Præscovie blev meget glad herover, og foresatte sig næste Morgen at benytte hans Raad.

Da hun kom ind til sin Fader, hos hvem der var flere Personer samlede, broutede Keiler høit af den Tjeneste, som han havde beviist „den hellige Præscovie", ved at spare hende for den Uleilighed at gjøre et Mirakel, og tillod sig flere lignende Skjemterier; men han blev aldeles bragt ud af Fatning ved den unge Piges Svar:

„Hvorledes skulde jeg vel andet," sagde hun, „end ogsaa i dette Tilfælde sætte hele min Tillid til Guds Godhed? Jeg havde kun et eneste Dieblif henvendt min Bon til ham medens jeg var ved Strandbredden, og om ogsaa min Bask ikke kom hjem alene, saa kom den dog uden min Hjælp, og blev bragt hertil af en Bantroende. Saaledes har Miraklet virkelig

fundet Sted, og jeg beder ikke Forsynet om noget Andet."

Over dette Svar gav hele Selskabet sig til at lee paa Skræderens Beføstning, og han trak sig tilbage, meget stødt over denne Tildragelse. Man vil i det Følgende erfare flere Exempler paa denne elskværdige Aandsnærværelse, som aldrig forlod hende, selv ikke i de allervanskeligste Tilfælde.

Den næste Morgen var hun meget beskæftiget med at søge Raad hos den Mand, som var blevet hende opgivet. Hun hørte af ham, at Ansøgningen skulde være underskrevet af hende selv. Skriveren paa-tog sig at forfatte den i den brugelige Form; da den var færdig, samtykkede Lopouloff, efter at have gjort nogle Indvendinger, i, at den blev affendt, og han benyttede Leiligheden til at lade medfølge et nyt Brev, angaaende sine personlige Anliggender.

Fra dette Dieblif bortfaldt den Uro, hvoraf hun havde lidt, hendes Sundhed tiltog, og hendes Forældre vare henrykte over at see, at hun gjenvandt sin tidligere Munterhed. Denne heldige Forandring havde ingen anden Grund end den lykkelige Forvisning, som hun nærede om, at hun vilde erholde et Pas, og hendes grændseløse Tillid til Guds Bøstjærmelse. Hun gif ofte ud at spadserere paa Veien til Tobolsk i Haab om, at hun skulde faae Die paa en ankommende Coureer. Hun gif ogsaa tit hen til den ridende Posts Holdsted, for at tale med den gamle Invalid, som havde Bestyrelsen der, og som uddeelte de faae Breve, som

havde Udskrift til Nogen i Tschim. Men det var længe siden hun havde turdet spørge ham om Breve, fordi han havde overfuset hende og gjort Ophævelser over hendes Reiseplan, om hvilken han havde faaet Kundskab.

Der var næsten forløbet sex Maaneder siden Ansøgningen var afgaaet, da man underrettede Familien om, at der var kommet en Courer til Posthuset med Breve til forskjellige Personer.

(Fortsættes.)

Borger-Vennen.

Xi og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 14de December 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de December 1867, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

en Administrator og

en Revisor, samt

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 26de November 1867.

D. F. Olsen. J. C. Bondrop. N. C. Laurrup

J. Em. Varsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

Brascovie løb strax derhen fulgt af sine Forældre. Da Lopouloff opgav sit Navn, gav Coureren ham en forseglet Paffe, der indeholdt et Pas til hans Datter og lod sig give en Tilstaaelse om dens Modtagelse af ham. Det var et glædeligt Dieblif for Familien. I den aldeles forladte Tilstand, som den i saamange Aar havde befundet sig, syntes Fremsendelsen af dette Pas dem at være en Slags Begunstigelse. Der var imidlertid ikke i Paffen noget Svar fra Statholderen paa Lopouloffs personlige Andragende. Hvad hans Datter angik, da var hun jo fri, og man kunde ikke uden den største Uretfærdighed holde hende imod sin Billie tilbage i Siberien.

Den fuldkomne Taushed, som man iagttog med Hensyn til hendes Fader, var snarere en Bekræftelse paa hans Unaade, end en Gunst.

Denne sørgelige Betragtning udslettede hurtig det fornøielige Indtryk, som Statholderens Føielighed havde fremkaldt hos ham. Lopouloff bemægtigede sig Passet og erklærede i det første Anfald af hans onde Lune, at han kun havde samtykket i at anholde om det, fordi han havde med Sikkerhed antaget, at man vilde afflaae ham det, og tillige for at blive fritaget for sin Datters Overhæng.

Brascovie fulgte hjem med sine Forældre uden at

spørge om noget, men hun var fuld af Haab, og takkede Gud den hele lange Bei, fordi han havde bønhørt eet af hendes Bønner. Hendes Fader sat Passet hen imellem sine egne Papirer, efterat han havde omhyggelig svøbt det ind i et linned Klæde. Præscovie bemærkede denne Barsomhed, som forekom hende at være et godt Barsel; thi det havde jo staaet i hans Magt at rive det i Stykker. Sin Faders Afslag betragtede hun kun som en særdeles Tilskikkelse af Forsynet, der endnu ikke havde betegnet Tiden til hendes Reise. Snart derefter begav hun sig ud i Skoven, hvor hun tilbragte tvende Timer med at bede, idet hun ganske overlod sig til den Glæde, som hendes livlige Indbildningskraft indgjød hende, og uden at nære den ringeste Tvivl om, at hendes Foretagende ikke skulde lykkes.

Disse omstændelige Beretninger ville mulig kunne synes nogle Mennesker at være barnagtige og smaalige; men naar man vil faae at see, hvorlunde denne unge Piges Planer lykkedes langt over hendes Forhaabninger og over al Sandsynlighed, uagtet alle de utallige Hindringer, som hun maatte kjæmpe imod, saa vil man komme til den Overbeviisning, at ingen menneskelig Virkekraft skulde kunne være tilstrækkelig til at føre hende til det Maal, som hun havde foresat sig, men at der til et saadant Bærf udfordredes den Tro, som kan flytte Bjerger.

Præscovie saae i Alt hvad der hændte hende Guds Finger. Hun sagde ogsaa:

„Min Tillid til ham har nogle Gange været sat paa Prøve, men jeg er aldrig blevet skuffet i den!“

En Hændelse, der indtraf faae Dage efter det her Fortalte, bidrog maaskee til at omstemme hendes Forældre.

Moderen morede sig undertiden, uden egentlig at være overtroist, med at finde Forudforlyndelser om fremtidige Begivenheder i smaae Hændelser i hendes daglige Liv. Uden at have Tro paa bestemte ulykkelige Dage, undgik hun imidlertid at foretage sig Noget om Mandagen*) og holdt ikke af at see, at et Saltfar blev væltet. Hun tog stundom sin Bibel, og idet hun aabnede den paa et tilfældigt Sted, søgte hun i det første Udtryk, der faldt hende i Diet, Noget, som passede paa hendes Stilling, og hvoraf hun kunde uddrage et godt Barsel. Denne Maade at spørge Skjebnen til Raads paa er meget brugt i Rusland; naar Udtrykket er utydeligt, begynder man igjen, og ved at lempe Meningen noget efter Omstændighederne, ender man med at give den en saadan Retning, som man ønsker. De Ulykkelige klynge sig til Alt, og uden just at fæste megen Tro til saadanne Forud-

---

*) I Rusland ansees imellem Almuen og overtroiste Personer, Mandagen for at være en ulykkelig Dag. Mobydeligheden for paa den at foretage sig Noget, og navnlig en Reise, er saa almindelig, at de faae Menneffer som ikke bele den, dog give efter for den, af Ugtelse for denne iblandt Russerne saa almindelige og næsten religiøse Forbød.

figelser, føle de dog en vis Tilfredsstillelse, naar disse stemme overeens med deres Forhaabninger.

Lopouloff havde den Skik om Aftenen at læse et Kapitel af Biblen for sin Familie; han forklarede for sin Kone og Datter de slavoniske Ord, som de ikke forstode, og den Sidste holdt uendelig meget af denne Beskæftigelse. Imod Slutningen af en meget kummerlig Aftenstund sad de tre eensomme Mennesker ved et Bord paa hvilket den hellige Bog laae; Læsningen var tilende og den dybeste Taushed fandt Sted iblandt dem, da Prascovie henvendte sig til sin Moder uden anden Hensigt end igjen at bringe Underholdningen i Gang, og sagde til hende:

„Hav den Godhed at slaae op i Biblen og see den 11te Linie paa den høire Side.“

Hendes Moder tog Biblen med stor Ivrighed, stak en Knappenaal ind imellem Bladene, aabnede den og læste, efterat have talt Linierne indtil den ellefte paa den høire Side, med høi Røst følgende Ord:

„Men en Guds Engel raabte fra Himlen paa Ugar og sagde til hende: hvad tager Du Dig for der? Frygt Intet!“

Det var altfor let at give denne Sætning af den hellige Skrift en saadan Fortolkning, at den slaaende Unvendelighed, som den havde paa den paatænkte Reise, kunde undgaae Noget. Prascovie tog henrykt af Glæde Biblen og kyskede de opslaaede Sider gjentagne Gange.

„Det er i Sandhed besynderlig,“ sagde Moderen, idet hun betragtede sin Mand; men denne, som ikke vilde begunstige deres Anskuelse om denne Sag, satte sig med Hestighed imod disse latterlige Spaadomme.

„Troer I,“ sagde han til de to Fruentimmer, „at man saaledes kan udfrutte Gud, idet man aabner en Bog med en Knappenaal, og at han vil nedlade sig til at svare paa alle eders taabelige Indfald? uden tvivl,“ foiede han til og vendte sig imod sin Datter, „vil det ikke slaae feil, at en Engel vil ledsage Dig paa Din urimelige Reise, og give Dig noget at drikke, naar Du skulde blive tørstig. Føler Du dog ikke hvilken Galsskab det er aldeles at hengive sig til slige Forhaabninger?“

Brascovie svarede ham, at hun langtfra haabede, at en Engel vilde lade sig see, for at hjælpe hende med sit Foretagende; „men,“ sagde hun, „jeg haaber imidlertid og troer fuldt og fast, at min Skytsengel ikke vil forlade mig, og at min Reise vil gaae for sig, om jeg endog selv vilde sætte mig imod den.“

Lopouloff blev stærkt bevæget over denne ubegribelige Bedholdenhed. Der hengik dog en Maaned, uden at der var Spørgsmaal om Reisen. Brascovie var taus og tankefuld; altid ensom i Skoven eller i hendes lille Aflukke i Hjemmet, gav hun intet Tegns paa Omhed for sine Forældre.

Da hun ofte havde truet med at reise uden Pas, begyndte de for Alvor at blive bange for, at hun vilde udføre denne Trudsel, og de vare meget urolige

naar hun blev længere end sædvanlig borte fra sit Hjem. Det hændte ogsaa en Dag, at de de troede hun virkelig var reist. Brasçovie havde nemlig, da hun kom hjem fra Kirken, hvor hun ene var gaaet hen, ledsaget nogle unge Bønderpiger til en nærliggende Hytte, og var forblevet der i nogle Timer. Da hun kom hjem, omfavnede hendes Moder hende ganske opløst i Taarer.

„Du er blevet længe borte,“ sagde hun til hende. „Vi troede, at Du havde forladt os for bestandig.“

„J ville snart faae den Sorg,“ svarede Datteren hende, „siden J ikke vil lade mig faae Passet; J ville da beklage, at J have berøvet mig dette Hjælpemiddel, og tillige Eders Belsignelse.“

Hun udtalte disse Ord uden at besvare sin Moders Hjertegn, og med en Stemme, der lød saa sorgmodig og saa forandret, at den gode Moder blev inderlig rørt derover. Hun lovede, for at berolige hende, at hun ikke længere vilde sætte sig imod hendes Reise, som alene skulde beroe paa hendes Faders Tilladelse. Brasçovie bad ikke mere; men hendes dybe Bedrøvelse understøttede hende med langt større Kraft end de meest indtrængende og ydmyge Bønner skulde have kunnet formaae.

Selv Lopouloff vidste ikke mere, hvortil han skulde beslutte sig.

Hans Kone bad ham en Morgen om at hente nogle Kartofler i den lille Have, som han dyrkede nærved Huset. Ubeværgelig og fuld af disse sorgmodige

Tanker, syntes han slet ikke at lægge Mærke til denne Begjering; da han endelig fattede sig, sagde han, som for at opmande sig:

„Hjælp Dig selv, og jeg skal hjælpe Dig!“

Idet han udtalte disse Ord, tog han en Spade og gik ud i Haven. Præscovie fulgte ham.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Capitain A. Hoffmann, R. af D.

— Guldsmed J. P. N. Andreasen.

— Olhandler J. N. Christensen.

— Handelsbetjent L. Hoyer.

— Skomager J. I. Hoff.

— Skomager F. F. Wisler.

— Stabsdyrlæge D. G. Ringheim, R. af D.

Jomfru Ane Cathrine Jacobsen.

Borger-Vennen.

Ni og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løverdagen den 21de December 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trokt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

„Man maa vistnok, kjære Fader, hjælpe sig selv i Ulykken; jeg haaber ogsaa at Gud vil staae mig bi i den Bøn jeg nylig har opsendt, og at han vil bevæge Eders Hjerte. — Giv mig Passet, kjære, ulykkelige Fader! Tro, at det er Guds Billie. Du vil dog vel ikke tvinge Din Datter til at være Dig ulydig?“

Idet Prascovie talte saaledes, omfavnede hun hans Knæ og søgte at indgyde ham den samme Tillidsfuldhed, som besjelede hende.

Hendes Moder kom til. Prascovie besvor hende at overtale Faderen; men hertil kunde den gode Kone ikke beslutte sig. Hun havde havt Styrke til selv at

samtykke i hendes Bortreise; men hun manglede Mod til at bede sin Mand derom. Lopouloff kunde nu ikke længere modstaae saa rørende og indstændige Begjeringer; han vidste desuden, at hans Datter havde en saa bestemt Charakter, at han maatte frygte for at hun vilde reise uden Pas.

„Hvad skal jeg gribe til med dette Barn?“ raabte han. „Jeg kommer vel til at lade hende reise!“

Prascovie, som blev henrykt af Glæde, slyngede sine Arme om sin Faders Hals.

„Bær forvisset om,“ sagde hun, idet hun overvældede ham med de sømteste Kjertegn, „at Du aldrig vil komme til at fortryde, at Du har bønhørt mig. Jeg vil gaae, ja, min Fader! jeg vil gaae til St. Petersborg; jeg vil faste mig for Keiserens Fodder, og det samme Forsyn, som indgjød mig hiin Tanke, og som har rørt Dit Hjerte, det vil ogsaa stemme vor store Monark til vor Fordeel.“

„Al!“ svarede han hende, fældende bittere Taarer, „troer Du, mit stakkels Barn, at man kan tale til en Keiser ligesom Du taler til Din Fader i Siberien? Skildvagter bevogte fra alle Sider Indgangene til hans Slot, og Du kommer aldrig til at træde over Dørtærskelen til samme. Hvorledes tør Du, fattig og betlende, vove at vise Dig, og hvem skal værdige Dig at forestille Dig for Keiseren?“

Prascovie erkjendte disse Bemærkninger's fulde Styrke, uden at de dog gjorde hende modløs; en hem-

melig Forudsølelse besejrede alle disse fornuftige Betragtninger.

„Jeg fatter meget godt den Frygt, som Eders Omhed for mig indgyder Eder,“ svarede hun; „men betænk dog paa hvilken Understøttelse jeg tør haabe af Guds Naade! læg dog Mærke til, med hvormange uventede Gunstbeviisninger Gud allerede har overøst mig, fordi jeg har sat hele min Tillid til Ham. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde kunne tilveiebringe et Pas, og Forsynet har tvunget en Bantroeende til at forkynde mig Midlerne til at erholde det; det er ogsaa Gud som har boiet den ubønhørlige tobolske Statholders Sind. Er det endelig ikke ogsaa Vorherre, som, trods Din kraftige Modstand, har aftenget Dig Tilladelsen for mig til at reise? Vær dog overbevist om,“ foiede hun til, „at dette Forsyn, der har ladet mig overvinde saamange Hindringer, og som saa fjendelig hidindtil har beskyttet mig, ogsaa skal vide at føre mig til vor Keisers Fodder. Det skal lægge mig de Ord paa Tungen, som skulle være istand til at overtale ham, og Din Frihed skal blive Lønnen for, at Du gav mig Dit Samtykke til at reise.“

Fra dette Dieblif var den unge Piges Afreise afgjort, men man bestemte endnu ikke nøiere Tiden dertil. Lopouloff haabede at kunne faae nogen Hjælp af sine Venner; flere af Fangerne besad nemlig Formue og Nogle havde ved andre Leiligheder tilbudt ham samme, Tilbud, som hans Beskedenhed ikke havde til-

ladt ham at modtage; men han havde foresat sig at ville benytte dem i denne Anledning. Han ønskede ogsaa at finde en eller anden Rejsende, der kunde ledsage hans Datter paa hendes første Vandringer. Han blev skuffet i begge disse Forhaabninger. Præscovie drev imidlertid paa sin Afreise. Hele Familiens Pengebeholdning var kun een Solvrubel.

Efterat man forgjeves havde bestræbt sig for at forøge denne tarvelige Sum, fastsatte man Dagen for den grusomme Skilsmisse, til den 8de September, som var en af den hellige Jomfrues Festsdage.

Saa snart Efterretningen herom udbredte sig i Byen, kom alle hendes Bekjendte for at besøge hende, fremstjyndede dertil mere af Nysgjerrighed end af sand Deeltagelse. Istædetfor at hjælpe hende, eller at sætte Mod i hende til hendes Foretagende, misbilligedes det i Almindelighed, at hendes Fader havde tilladt hende at reise. De, der havde kunnet yde hende nogen Hjælp, talte om de ulykkelige Omstændigheder, som ofte forhindre selv de bedste Venner i at give fornøden Bistand, og ved deres Bortgang efterlode de kun mørke Forudsigelser istædetfor den Understøttelse og Trøst, som Familien havde ventet sig af deres Besøg.

To af de fattigste og mindst bekjendte Fanger toge Præscovie i Forsvar, og opmuntrede hende ved deres Raad.

„Man har,“ sagde de, „seet endnu vanskeligere Ting, imod Forventning, at lykkes. Om hun ogsaa

ikke selv skulde kunne naae at komme til Reiseren, saa vilde hun dog nok finde Beskyttere, der vilde tale hendes Sag, naar de kunde lære at kjende og elske hende ligesaa godt og hoit som de selv."

Den 8de September, ved Dagens Frembrud, kom disse to Mennesker igjen, for at tage Afsked med hende og vare behjelpelige ved hendes Afreise. De fandt hende allerede aldeles færdig til at tiltræde den storartede Reise, og belæstet med en Pose, som hun for lang Tid siden havde lavet til. Hendes Fader leverede hende den Rubel, som han havde bestemt for hende, men hun vilde ikke tage imod den; hun forestillede ham, at denne lille Sum ikke kunde være tilstrækkelig til at hun ved den kunde naae St. Petersborg, hvorimod den kunde blive meget nødvendig for dem i Hjemmet. Kun en bestemt Befaling af hendes Fader kunde bringe hende til at modtage den.

De to ovennævnte stakkels fattige Landsflygtige vilde ogsaa bidrage noget til den lille Capital, som hun bragte med sig paa Reiseu; den Ene af dem tilbød tredive Copeker i Kobber, og den Anden et tyve Koppek-Stykke i Sølv; det var Alt hvad de skulde leve af i flere Dage. Prascovie afflog at modtage dette ædelmodige Tilbud; men hun blev inderlig bevæget derover.

"Dersom," sagde hun til dem, "Forsynet nogensinde vil forunde mine Forældre en lykkelig Tilværelse, saa haaber jeg vist, at De vil komme til at høste godt deraf."

I det Dieblif, da den opgaaende Sols første Straaler skinnede ind i hendes Kammer, sagde hun:

„Nu er Skilsmisfens Time kommet!“

Hun, hendes Forældre og de to Benner satte sig ned, saaledes som det er Brug i Rusland ved saadan Leilighed. Naar en Ben er ifærd med at begynde paa en længere Reise, saa sætter han sig ned i det Dieblif han skal sige det sidste Farvel; alle Tilstedeværende maae ogsaa sætte sig; efter et Minuts Hvile, under hvilken der tales om forskjellige Ting, staaer man op igjen, og nu begynde Taarerne at flyde, og Omarmelserne at finde Sted.

Denne Ceremonie, der ved det første Diekast synes at være uden Betydning, har dog noget tiltrækkende ved sig. Forend man nemlig stilles ad for lang Tid eller maafee for bestandig, holder man i Forening en kort Hvile, som om man vilde narre Skjæbnen, og fraliste den denne korte Nydelse.

Prasçovic modtog knælende sine Forældres Belsignelser, og idet hun modig rev sig løs fra deres Arme, forlod hun for stedse den Hytte, som fra hendes Barndom havde været et Fængsel for hende. Hendes Fader og Moder, som forbleve staaende ubevægelige paa Dørtærskelen, fulgte hende længe med deres Dine, for, naar hun var kommet længere bort, at sige hende deres sidste Farvel; men den unge Pige saa sig ikke tilbage, og forsvandt snart i det Fjerne.

Lopouloff og hans Kone gif derpaa ind i deres mørke Bolig, der fra nu af syntes dem tom og øde.

De Ulykkelige levede endnu mere eensomt end nogen-
sinde tilforn, og de andre Beboere i Tschim beskyldte
Faderen for selv at have tilskyndet sin Datter til dette
ufornuftige Foretagende, og udloø ham herfor. Man
holdt sig allevegne op over de tvende Fanger, som i
deres Enfoldighed ikke havde lagt Dolgemaal paa det
Løfte, som Prascovie havde gjort om at tage sig af
dem, og man lykønskede dem forud til deres store
Held.

Men vi ville nu forlade dette Kummerens Sæde,
og ledsage vor elskværdige Rejsende paa hendes Ban-
dring. Da de to Benner, som vare fulgt med hende,
forlod hende, havde hun truffet flere unge Piger, der,
ligesom hun, reiste til den nærmeste Landsby, som
laae omtrent fem og tyve Verster fra Tschim. Under-
veis sluttede en Flok Bønderkarle, af hvilke Nogle
vare halv drukne, sig til dem; de stode af Hestene
under Paaskud af at de vilde gjøre dem Selskab; dette
skete ved Indgangen til en stor Skov. De reisende
Piger, som bleve meget forfækkede herover, vilde paa
ingen Maade fortsætte Reisen i deres Selskab. De
førte nogle Fødemidler til Brug paa Reisen med sig,
og satte sig ved Veikanten for at nyde en Forfriskning,
idet de bade Landsbykarlene om at fortsætte deres
Reise; men disse satte sig ned hos dem med den Er-
klæring, at de vilde tage Deel med i deres Frokost og
derefter gjøre dem Følgeskab til Landsbyen. I denne
Forlegenhed troede Prascovie at turde bruge en lille
Ligt for at fjerne deres besværlige Gæster.

„Vi ville gjerne følge med dem,“ sagde hun til dem; „men vi ere nødte til her at vente paa mine Brødre, som bringe os vor Befordring, for at fjøre os videre frem.“

De unge Mennesker bleve virkelig tvende Befordringer vaer i det Fjerne, hvilke Brasçovie havde opdaget foran dem; strax derefter bestege de deres Heste og forsvandt.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Cand. juris Assistent J. C. L. Beck.

— Handelsbogholder J. J. Dede.

Christiane Boldt, Enke efter Conditør Boldt.

Jfr. A. C. K. Hoffmann.

Borger-Vennen.

Ti og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 28de December 1867.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

„Det var rigtignok en lille Usandhed,“ sagde hun, da hun fortalte sit Eventyr, „men den har intet Uheld ført med sig.“

Hun naaede lykkelig og vel til Landsbyen, hvor hun maatte gjøre et Ophold, og tog ind hos en Bonde af sit Bekjendtskab, der behandlede hende meget godt. Da hun vaagnede den næste Morgen, følte hun en betydelig Udmattelse af den første Dageise, som hun havde foretaget, og da hun gik ud af Isbaen — saaledes kaldes Bønderhuse, der i Almindelighed kun bestaae af eet Værelse, hvori en overmaade stor Dvæn optager den største Plads — i hvilket Huus hun havde

tilbragt Natten — var hun et Dieblif meget bange, da hun saae at hun var ganske alene. Historien om Ugår i Orkenen randt hende imidlertid ifinde, og gjengav hende sit Mod. Hun gjorde Korsets Tegn og begav sig paa Veien, anbefalende sig til sin Skytssengel. Da hun var kommet forbi nogle Huse, saae hun en Orn som Skildt paa Kroen i den Landsby, igjennem hvilken hun var gaaet den forrige Dag, og kunde deraf slutte sig til, at hun, istedetfor at have fulgt Veien til St. Petersborg, var gaaet den samme Veitilbage, som hun Dagen forud havde vandret. Hun standsede nu for at finde sig tilrette, og saae sin Bert der stod i sin Dør og smilede.

„Hvis De altid vil reise paa den Maade,“ sagde han, „saa vil De saamen ikke komme vidt frem, og De vtl da vist gjøre bedst i strax at vende tilbage til Deres Hjem.“

Lignende Begivenheder indtraf nogle Gange senere, og naar hun i sin Tvivlraadighed om Veien spurgte om den, der førte til St. Petersborg, selv naar hun befandt sig i den fjerneste Afstand fra denne Stad, saa udløe man hende, hvilket altid meget foruroligede hende.

Da Prascovie ikke havde det ringeste Begreb om det Lands Geographi, igjennem hvilket hun skulde vandre, saa havde hun indbildt sig, at Staden Kjew, som var særdeles bekjendt i Ruslands Religions-Historie, og om hvilken hendes Moder ofte havde talt med hende, laa paa Veien til Petersborg. Hun havde

derfor sat sig for at gaae i Kirke naar hun kom til den paa sin Reise, og hun gjorde sig selv det Løfte, at hun engang vilde tage Sløret der, naar hendes Forehavende havde faaet et lykkeligt Udfald.

Da hun under den feilagtige Forestilling, som hun havde dannet sig om denne Stads Beliggenhed, saa at man smilte, naar hun forhørte sig om Veien til Petersborg, saa spurgte hun dem, som hun mødte, om Veien til Kiew, hvilket faldt endnu uheldigere ud.

En Gang iblandt mange andre da hun var uvis om Balget mellem flere Veie, der krydsede hinanden, ventede hun paa en Kibick — en lille russisk Vogn — som nærmede sig, og bad de Reisende om at meddele sig Underretning om, hvilken af disse Veie der førte til Kiew. De troede at hun spøgte og svarede:

„Følg hvilken af dem, De vil; de føre Alle lige godt til Kiew, til Paris og til Rom.“

Hun valgte den midterste, som heldigviis befandtes at være den rigtige for hende. Naar hun kom til en lidet anseelig Bondeby, blev hun sædvanlig vel modtaget af Besidderen af det første det bedste Huus, hvor hun bad om Gjæstmildhed; men i de store Steder, og hvor Husene havde et bedre Udseende, der havde hun næsten altid Banskkelighed ved at finde et Tilflugtsted. Man antog hende ofte for en Landstrygeriske af flette Sæder, og denne saa ubillige Mistanke voldte hende ofte store Ubehageligheder paa hendes Reise.

Nogle Dagvandringer fra Kamouïcheff overraskede et heftigt Uveir hende paa Veien, som hun med Møie

vandrede paa en af de længste Dagreiser, hun endnu havde gjort.

Hun gif dobbelt saa hurtigt som hun pleiede, for at naae de nærmeste Boliger, hvilke hun ikke antog at være meget langt borte; men en Hvirvelvind indgjød hende, ved at omstyrte et Træ lige foran hende, en saadan Skræk, at hun søgte Tilflugt i en nærliggende Skov. Hun tog Plads under et af høie Bussvæxter omgivet Grantræ, for at bevare sig imod Vindens Hestighed.

(Fortsættes.)

⚡ Til Underretning for de af Selskabets Medlemmer, der ere pensionsberettigede, meddeles, at Pensionerne for 1ste Kvar-
tal 1868 udbetales paa Kassereren, Overslieutenant D. Bor-
gens Contoir, Adelgade Nr. 14, 2den Sal fra 2den til 4de
Januar incl. fra Kl. 9—12, og hver paafølgende Onsdag fra
Kl. 9—11 Form.